

KARKERÉN HEMÚ WELATAN Û GELEN BINDEST YEKBIN!

KAWWA

8

KARKERÉN HEMÛ WELATAN Û GELEN BINDEST YEKBIN!

KAWA

WEŞANËN BERANÏN

HEJMAR : 8

NAWNÎŞAN

FREJGATAN 6

BOX 99

114 21

STOCKHOLM/ SWEDEN

BERPIRSIYAR

H:C:KOŞAR

STOCKHOLM / Nisan/1986

JI BO BİRANINA ŞEHİDİN KAMIŞLI

İÇİNDEKİLER

Gecmişin değerlendirmesi	5
Yeniden örgütlenme konferansına sunulan program taslağı -111-	39
Demokrasi sorunu ve mücadele taktikleri	66
"otonomi" sorunu ve M.L tutum üzerine.....	85
Kapitalist-Emperyalist kriz derinleşiyor	92

GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRMESİ -III-

1980 ÖNCESİ GELİŞMELER

Ciddi örgütsel zaafılarını,kendi iç evrimiyle kısa dönemde aşamayan KAVA'nın içine düştüğü bunalım sadece iç yapısından kaynaklanmıyordu.Hareketin iç dünyasını kuşatan devrim ve karşı devrim cephesindeki gelişmeler de söz konusu bunalımın doğmasında ve derinleşmesinde etkili oluyordu.Devrimci dalganın gelişip güçlendiği dönemlerde hareket içinde bir canlanma,çalışma hırısı,göreve bağlılık,fedakarlık ve sorumluluk da geliyor ve iç sorunlar pek engel teşkil etmiyordu.Ne var ki,devrimci mücadelenin daha çok riskli olduğu,daha çok fedakarlık ve kararlılık gerektirdiği, karşı devrimin saldırılarının yoğunlaştığı dönemlerde,özellikle örgütsel bunalımlarını aşamamış örgüt ve partilerde var olan zaafılar daha kötü bir şekilde kendisini his ettirir.Güvensizlik ve yılgınlık yanı sıra kişisel sürtüşmeler ve suçlamalar baş gösterir.Sorunlara bireysel bakıldığı ve objektif bilimsel tahliller getirilemediği için her olumsuz aşamanın bir suçlusu bulunur.Karşılıklı suçlamalar bazen guruplaşmalara bile götürür.Bir çok devrimci hareketin bölünmesinde,bu türden olumsuzluklar,önemli kötü roller oynamıştır. Türkiye ve Kürdistan genel devrimci hareketi,bir bakıma kronikleşen bu olumsuzluklarla doludur.

1979'a kadar Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele gelişmiş, bir çok yerde sömürgeci faşist devlet mekanizması işlemez duruma gelmişti.Anti faşist,anti sömürgeci,anti emperyalist potansiyel küçümsemeyecek boyutlara ulaşmıştı.Devrimci örgütlenmelerin yetersiz olduğu alanlarda dahi kendiliğinden gelişen güçlü kitle eylemleri ile öğrenci gençlik,köylülük ve küçük memurlar zaman zaman kitle direnişlerine varan güçlü devrimci bir potansiyel oluşturuyorlardı.1978 yılına kadar devrimci hareketler bu potansiyel içinde önemli bir etkinlik kazandılar.Öyleki,bundan kolaylıkla başı dönen devrimci güçler,nesnel gerçeklerden koparak kitlelerin maddi yaşam koşullarına uymayan,"hayali" maceracı sloganlar atmaya başladılar.Silahlı kitle direnişlerinden,devrimci sendika örgütleri ve barikat savaşlarından v.s bolca söz ettiler.Devrimci potansiyel küçümsemecek gibi degildi,fakat devrimci hareketlerin

örgütlenme düzeyi ve anlayışları,örgütlü halk güçleri arasındaki ilişkiler ve kitle bağları hiçte bu güçlerin sloganları ile uyumlu halde değildi.Sempatizan ve devrimci kitlelerde boş umutlar yaratılıyor ve aynı zamanda bu umutlar zıttına dönüşerek hayal kırıklığı ile sonuçlanıyordu.1978'e kadar hızla gelişen devrimci mücadelede,teşkilatlar hızla örgütlendiler.1978'den sonra ise,örgütler,kendilerini aşmaları,faşist devlete karşı örgütlenmeleri bilinci ile,alternatif oldukları iddiasına uygun,örgütlenme ve mücadele yöntemleri geliştirmeleri gerekirken,aksine;kendilerini aşamadılar,mücadele örgütleri ve yöntemleri yaratamadılar.

Daha farklı boyutlarda yoğunlaşan karşı devrimin saldırılarına karşı direnecek durumda olmayan devrimci potansiyelleradım adım gerilediler.İş artık,mevcut durumu muhafaza etmeye dönüşmüştü.Bir devrimci hareket için,gelişme ve güçlenme olmaksızın mevcut durumun muhafaza edilmeye çalışılması o devrimci hareketin gerilediği ve dağılma ile karşı karşıya geldiği anlamına gelir.

Kitlelerin kendiliginden gelişen ve belli alanlarda devlet güçleriyle açık çatışmaya giren potansiyeline rağmen devrimci hareketin durumu kabaca buydu.Her şeyden önce bu olaylara ve kitle potansiyeline,doğru bir yaklaşım bile esasta mevcut değildi.1979'dan itibaren gelişmesi duran ve belli bir durgunluk sürecine giren devrimci hareketler bir tafardan karşıdevrimin askeri ve sivil saldırıları karşısında yıpranırken diğer taraftan iç sorunlar giderek yoğunlaşmış,devrimci hareketler arası çatışmalar önü alınmaz olmuştu.Devrimci güçler biri birleri ile çatışır duruma getirilerek devrimci güçlere olan inanç ve bağlılık zayıflatıldı.Böylece bu çatışmalar aynı zamanda karşı-devrimin saldırılarına geçerce yapılmıştır.Sıkıyönetimin ilanı ve sömürgeci faşist mekanizmanın harekete geçmesi ile devrimci hareketlerin kitleler için bir seçenek olmadığı görüldü.Çekim merkezi ve çözüm bulan bir alternatif söz konusu değildi.Oysa burjuvazi ve örgütlü devlet güçleri kitlelerin önüne iki seçeneği olan bir yol koymuşlardı.Kitlelerin devlete ve düzene karşı oluşmuş potansiyeli ilerici nüveler taşıyordu elbette,ama;böyle bir seçenek yapması için ne gerekli olan siyasal bilince ve nede örgütsel alanda hazır değildi.Devrimci hareketler bu

potansiyeli devrimci hedefler doğrultusunda politize edip örgütleyemediler.Sorunun temelinde bu ciddi eksiklik vardı.

Burjuvazinin ve devletin kitleleri saf seçimine zorlaması sonucu devrimci güçlere verilen destek giderek zorlama desteğe dönüştü ve zayıfladı.Ayrıca örgütler başka önemli şeyler yanı sıra gurup ilişkilerini ve mantıklarını aşamadıkları için sonuçta bölünüp parçalandılar,kitlelerle olan bağlar zayıfladı,olanaklar kısıldı.1980 yılı bitimine doğru giderken ve devrimci güçler karşı-devrimin saldırılarından yaralar alırken,kendi içinde çözümsüzlüğe düşmüş, iç sorunlarının üstesinden gelme "şanslarını" yitirmiş,anlayış ve örgütsel alanda kendilerini aşmanın objektif koşulları da zayıflamıştı.Bu durumda karşı-devrimin güçlü bir saldırısı ile yenilginin kaçınılmaz olacağı açıktı.Bu açıdan 12 Eylül ile başlatılan düşmanın top yekün saldırısı zamanlama açısından iyi yapılmış bir saldırdır.

Devrimci güçler,muhatabı olmak zorunda oldukları karşı-devrimci güçler arasındaki gelişmeleri ve onların takip ettikleri politikalarını doğru tahlil ederek karşı politika geliştirme yeteneginden ve gücünden yoksundular.Ve tahliller sadece sözde kaldı,pratik hayata geçirilemedi.

12 Eylül gibi karşı devrimin genel bir saldırısı bekleniyor ve her örgüt,ordunun egemen sınıfların bekçisi ve koruyucusu olduğunu,devrimci güçler tarafından dağıtılıp yerine halk ordusunun kurulacağını teorik düzeyde tespit ediyor fakat kimse bu ordunun beklenen,bilinen saldırısına karşı "bir şeylerin" yapılması konusunda pratikte adım atamıyordu.Ordunun iktidara el koyma saldırısına karşı direnmek için ciddi bir anlayışla tavır geliştirelemiyordu.Ordu ile ergeç savaşılması gerektiğini herkes kabul ediyor ancak hiç bir güçün buna hazırlık mahiyetinde dahi girişimi olmadı.

Türk egemen sınıflarının özellikle 1975'ten sonra ekonomik ve siyasi çıkmazı giderek derinleşiyordu.Ekonomik olarak emperyalist sistemin içine düştüğü bunalım Türkiye ekonomisini her geçen gün daha çok gırdabına çekiyordu. Emperyalizmin mali,diplomatik ve askeri bağımlılığı ağır içine düşmüş olan Türkiye v.b,ülkelerde farklı bir durum söz konusu olamaz.Genel bunalım bu tür ülkeleri adeta alt-üst eder.Sınırlı

pazar ve düşük üretim kapasitesi ile Türkiye ekonomisi bunalımı,ançak işçi ücretlerini ve sosyal hakları kısararak,emekçi Kürt halkını tam anlamıyla yoksulluğa ve sefaletle mahkum etme pahasına Kürdistan'ı daha çok talan ederek,devletin açık askeri siyasi desteği ile tekellerin,holdinglerin önündeki engelleri "aşarak" iç pazarın mutlak hakimi olması sonucu bunalımı hafifletebilirdi.Emperyalist tekellerle işbirliğini geliştirerek,pazardaki tekel dışı sermaye kesimlerini mülksüzleştirip tasfiye ederek,halkın elinde temel ihtiyaçları için biriktirdiği tasarrufları tekellerin çıkarları için toplayarak bu iş olabilirdi.24 ocak kararları adı verilen bu politikanın halkın muhalefeti ile karşılaşacağı biliniyordu.Çünkü mevcut politikanın ona öngörüsü işçi sınıfı,küçük-memur ve köylünün tekeller için köle statusüne sokulmasıydı.Ücret artışlarını durdurup fiyatların yükseltilmesi,sosyal hakların ve oldukça sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanıp egemen sınıfların baskıları yoğunlaştırılması,köylünün elindeki ürünlerin taban fiyatlarını düşük tutup bu malların piyasa fiyatlarının yükseltilmesi v.s. Mevcut politikanın başarılı olmasının ön koşuluuydu.Diger taraftan,tamamıyla liberal ekonomik politikayla,devletin mudahaleciliğini sınırlamak adı altında devlet olanakları sonuna kadar tekellere sunularak,uluslararası mali sermayeye kapılar iyice açılarak tekel dışı burjuvazinin bu tamamıyla eşitsiz rekabet koşullarında yutulması koşulları hazırlandı.

Bu ekonomik bunalım şartlarında tekelleci-burjuvaziarasındaki rekabet de kızışıyordu.Mevcut politikadan yeterince yararlanamayan, işçi sınıfının ve Kürdistan emekçi halkının gelişen devrimci muhalefeti ve tekel dışı burjuvazinin yakarmacı "muhalefeti" egemen sınıfların bir kanadını tedirgin ediyor ve C.H.P şahsında, ekonomik ve siyasi olarak,diger kanat,AP önderliğindeki M.C (Milli cephe) ile çekişmesi derinleşiyordu.

Türkiye ve Kürdistan da gelişen,güçlenen halk muhalefeti örgütlü ve örgütsüz eylemlilige dönüşmüş,Türk egemen güçleri eskisi gibi yönetemez duruma gelmiş,eski yöntemlerle,kendilerinin tespit ettiği yasal kurallar çerçevesinde halkın muhalefetini önleyemez

olmuştur. Yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istemediklerini ve düzen değişikliği taleplerini güçlü olmasa da gündeme getirmişlerdi. Sosyal-demokrat burjuvazi halk muhalefetine düzenin sınırları içinde tutmak için "düzen değişikliği", "hakça düzen" sloganlarını sürekli işleyerek emekçi kitlelerin devlete ve düzene olan hoşnutsuzluğunu dizginlemeye çalıştı. Buna rağmen Türk egemen sınıfları halk muhalefetine karşı takınılacak tavır konusunda da iki politika etrafında kümelenmişti. C.H.P'nin temsil ettiği kanat, kısmi tavizler vererek muhalefeti deforme etmeyi ve böylece bastırmayı savunurken, AP ve MC üyeleri halk güçlerine karşı, taviz vermeden, doğrudan şiddet yoluyla harekete geçmeyi ve askeri saldırıyı öneriyorlardı. "Atatürk" "komünizm görüldüğü yerde ezilmiştir" dedi mi demedi mi tartışmasının özü, halk güçlerine karşı takınılacak tavır belirlenmesi için sömürgeci güçler açısından bu nedenle önemlidir.

Halkın alım gücünün düşmesi sonucu iç pazarın daralması dış pazar ihtiyacını şiddetle gündeme getiriyor. Ne varki, devletin her türlü aktif desteği ile bile cılız Türk sermayesinin uluslararası emperyalist tekellerle rekabet şartları altında dış pazar bulması olanaksızdır. Emperyalist mali sermayeye bağımlılık koşullarında Türk sermayesi, kendi kendisini mali sermayeye rağmen bağımsız olarak üretecek durumda değildir. Mali sermaye bunun önünü almıştır. Diğer bağımlı ülkelerde olduğu gibi Türk sermayesinide eşitsiz bir şekilde, boyun eğdirerek, kendisine bağımlı hale getirmiştir. Ve açıkça görüldüğü gibi Türk sermayesi ve Türkiye ekonomisinin esas yönlendirici efendisi uluslararası mali sermayedir. İş böyle olunca, tek yol kalıyor; buhranın yükünü emekçi halkın sırtına yıgarak faturasını ona ödetmek. Ama bu sorunda yöntem farklılığı, kendisini gösterir. Egemen burjuva sınıfı içindeki çelişkilerde bir bakıma burada başlar. Düzeni ve emekçi kitleleri yönetmede ortaya çıkan yönetme biçimindeki farklılıklar çelişkilerin derinleşmesine ve zaman zaman egemen sınıflar arasında açık çatışmaya kadar varır.

Buhranın ve halk muhalefatinin neden olduğu egemen sınıflar arasındaki bu çelişkinin yumuşatılmasına 12 Eylül öncesinde ulaşamadı. C.H.P'nin temsil ettiği kesim, tasfiye edilmekte olan orta ve küçük burjuvazinin desteğini almak, onların

hoşnutsuzluğunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için her zaman baş vurduğu geleneksel ve tarihsel politikalarını göndeme getiriyordu. Diğer kanat ise C.H.P'nin bu politikasına karşı kendi politik güçlerini birleştiriyor ve böylece hem C.H.P'ye hem de halk muhalefetine karşı MC'yi oluşturuyorlardı. Gelişmekte olan halk muhalif güçlerine karşı tavrı, ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi halklara nasıl yükleneyeceği, sınırlı imkanlardan kimin nasıl yararlanacağı ve iktidar nimetlerini kime sunacakları sorunlarından kaynaklanan çelişkiler derinleşmiş, ekonomik ve siyasi bunalımın "suçunu" bir birlerine yüklüyorlardı. Belirtelim ki milli devrimci kurtuluş güçlerine karşı tavırda MC ile C.H.P arasında hiç bir farklılık yoktu. Türk siyasal güçlerinde, bu konuda, hakim olan düşünce geleneksel ırkçı emekçi devlet politikasıdır. Burjuva devlet güçleri, Kürdistan sorusunda her zaman, Türk siyasal hayatına yön vermiştir. Bu sömürgeci devlet politikasına karakterini veren burjuva-feodal komprador sınıfı, geçmişten devr aldığı miras üzerinde biçimlendirdiği bu politikayı, toplumun hemen bütün birimlerine kadar işleyerek hakim hale getirmiştir. (son dönemlere kadar, bu burjuva politikası, Türkiye işçi sınıfı hareketini ve solu dahi güçlü bir sosyal-şövenizm biçiminde etkilemiştir.) Ama buna rağmen bu sorunda gözükten birliktelik, gelişen emekçi halk muhalefeti egemen sınıflar arasındaki rekabet ve çelişkinin derinleşmesini hiç bir zaman önleyememiştir.

Belli bir dönem sonra, bir çok bölgede "ikili" bir otorite ortaya çıktı: Karşı-devrimin oturmuş geleneksel örgütlü otoritesi ve devrimci güçlerinin seviyesi ne olursa olsun, esasta örgütsüz, çılız otoritesi. Devrimci otorite, belli bir istikrarlılığa kavuşmuş örgütlü ve zorlayıcı değildi. Ne varki karşı-devrimin otoritesi örgütlü "istikrarlı" ve zorlayıcı idi. Fakat buna rağmen devlet otoritesinin emekçi halklarımız üzerindeki insiyatifini zayıflatan, yer yer kıran bir niteligi olduğu için devrimci otoriteye tahamül söz konusu olamazdı. 12 Eylül, karşı-devrimin topyekün saldırısının bir anlamıyla amacı güçlü devlet otoritesini yeniden kurmaktır.

Türk egemen sınıflar arasındaki çelişkiler karşı devrimin sonuç alıcı bir saldırısına engel teşkil ediyordu. 12 Eylül faşist darbesi bu engelli aştı, ancak; Türk egemen sınıfları arasındaki

çelişkileri yok edemedi ve edemezdi.

Aynı dönemlerde,bölgemizdeki gelişmelerde Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf mücadelesini gelişimi üzerinde etkili oldu.

İran'da güçlü anti-emperyalist,anti-faşist halk hareketi ABD emperyalizminin sadık uşağı monarşist Şah iktidarını yerle bir etti ve emperyalistler kalelerini yitirmiş oldular.Gerçi sonradan halk hareketinin önderliğine dini fanatizmin önderi Humeyni gerici ekibi çörekledi.Fakat,İran ve İran-Kürdistan'ında devrimci yurtsever güçlerin devrim ve demokrasi mücadelesi yükseliyordu.Sonucun ne olacağını kimse kestirememekle birlikte emperyalistlerin bölgedeki hegemonya çıkarları büyük darbeler yedi.

Öte yandan Filistin ve diğer Orta Doğu halklarının ulusal kurtuluş mücadeleleri 1980'e girerken Arap ülkeleri halkı,arasında etkili olmuş ve güçlü anti-emperyalist öge oluşturmuştu.Camp-David antlaşması emperyalistler ve uşaklarının Orta Doğu'daki tecrit çemberini kıramadı.Ustelik Mısır'da bu tecrit çemberinin içine girdi.İran Kürdistan'ındaki ulusal devrimci mücadele doğrudan doğruya Irak ve Türkiye için bir tehlike olmaktan da öteye,bu devletlerin sömürge boyunduruğu altındaki Kürdistan parçalarında büyük bir etki ve sempati yaratmış ve bu devletlerin sınırları içinde sınıf mücadelesini hızlandırmıştı.Doğu ve GüneyKürdistan parçalarında güçlü kitlesel silahlı ayaklanmaların verdiği, özellikle Türk sömürgeci güçlerin tahamül edecekleri bir durum değildi.Hemen yanı başlarındaki silahlı peşmerge kuvvetlerinin bulunuşu onlar için büyük bir huzursuzluk teşkil ediyordu.Kuşkusuz ki emperyalistler ve sömürgeciler bu gelişmeler karşısında sesiz kalamazlardı.

Orta Doğu,emperyalistler açısından hayati bir öneme sahiptir.Hem Jeo-politik konumundan dolayı ve hem de bu gün için hala ekonominin can damarı olan petrolü,emperyalistler,genellikle bu bölgeden karşıladıkları için önemlidir.Emperyalistlerin Orta Doğu'daki çıkarları İran devrimi ile büyük bir darbe yedi ve bu darbenin etkileri değişik alanlara da sıçrama ihtimalini taşıyordu.Bunun için İran devrimine derhal müdahale planları hazırlandı.Önce

"Çevik kuvvetler" denen ve Orta Doğu için hazırlanan bir ordu kurdular.Bunun yetersiz olduğunu görünce Nato'nun sorumluluk sahasını üye ülkelerin "sınırları ile sınırlamaktan" vaz geçip orta doğu'yuda sorumluluk sahası içine almak istediler.ABD ve mütefikleri,böylece hem rakipleri olan Sovyet sosyal emperyalistlerine, hem de Orta Doğu halklarına karşı emperyalist çıkarlarını kuruyacaklardı. İster Nato sorumluluğunda,ister başka adlar altında olsun karşı devrimci planın ana ögesi ve esas dayanak gücü T.C olacaktı. İran Şahı'nın yerini ancak Türk generalleri doldurabilir,emperyalistlerin ve işbirlikçilerin çıkarlarını en iyi şekilde Türkiye koruyabilirdi.Ne varki Türkiye ve T.Kürdistanında gelişen devrimci mücadele ve halk muhalefeti Türk egemen sınıflarının görevi yerine getirmesine ciddi bir engeldi.Her şeyden önce Türkiye işçi sınıfı hareketi ve Kürdistan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi ezilmeden emperyalistlerin kendilerine tevdi ettikleri bu görevi yerine getiremezdi.

Böylece 12 Eylül sahnelenerek sömürgeci faşist diktatörlük askerileştirildi.12 Eylül generaller darbesi,sadece,Türkiye ve Kürdistan'ı,devrimci güçlerine ve halk hareketine yönelik değil, aynı zamanda Kürdistanın diğer parçalarına ve Orta Doğu devrimci ocaklarına yönelik kısa ve uzun vadeli amaçlar için gerçekleştirildi.Bu amaçlar hiç kuşkusuz hem emperyalist ve hemde Türk hakim sınıflarının çıkarlarına uygundur.Denilebilir ki Türkiye Orta Doğu'da ABD jandarmalığını üstlenmiştir.Generallerin iktidarı devr almasından sonra,askeri ödenekler ve harcamalar en yüksek rakamları bulmuş,"Çevik kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesi kararlaştırılmış,Türk ordularının 3/2'si Kürdistan'a taşınmış, özellikle Kürdistan da yeni askeri üsler,askeri hava alanları ve hububat siloları kurulmuştur.Türkiye açıkça,çıkaçak emperyalistler arası dünyayı yeniden paylaşma savaşı için hazırlanıyor.ABD'nin ve Nato mütefiklerinin savaş arabasına dizginsizce koşullan faşist diktatörlük Kürdistan'ı da bir sıçrama alanı haline getirmiştir.Özellikle Kürdistan'ın üç parçasının birleştiği alanın seçilmesi bundan dolayıdır,Türk sömürgeci güçleri böylece Kürdistan'ın diğer parçalarını da işgal ederek Musul ve Kerkük petrollerine konmayı planlıyor.Nitekim zaman zaman Kürdistan'ın diğer parçalarına girmekte ve işgal gerekçesini

hazırlamaktadır.Devlet propağandasında Güney Kürdistan petroleri üzerinde T.C kuruluşundan beri hak iddia ediyor.Yine Basra Körfezini ve Orta Doğu'nun diğer bölgelerini kontroll etme planının bir devamı olarak şu yada bu Orta Doğu ülkesinin işgaline ilişkin sürekli propağandalar yapılmaktadır.Türk orduları buna göre hazırlanıyor.

1980'E GİRERKEN KAVA'DA DURUM NEYDİ ?

Hareketimiz 80 öncesi,bölgemizde ve ülkemizdeki gelişmelerin teorik tahlillerini yapabiliyor ve muhtemel olabilecek gelişmeleri hesaplayabiliyordu.Ancak Komünistler için teorisini değil aynı zamanda teoriye uygun pratikte geliştirmek durumundadırlar.Hareketimiz teorisine uygun pratik yapma yeteneginin gerektiği gibi geliştiremedi ve teori ile pratiği Bolşevik bir ruhla birleştiremedi.

Karşı-devrimin yoğun ve sonuc alıcı bir saldırısının söz konusu olduğunu belirtiyor,fakat buna karşı yapılabilecek ve yapılması gerekli olan şeyleri esasta yapamıyordu.Ne düzenli geri çekilme ve nede direnme hazırlıklarını yerine getiremedi.Ayrıca karşı devrim saldırı için uluslararası düzeyde emperyalist desteğe sahipti.oysa,hareketimiz uluslararası proletarya enternasyonalizimden,devrimci güçler arası birlik ve dayanışmadan sıkça söz etmesine ve bunun önemini bilmesine rağmen,bırakalım uluslararası düzeydeki dayanışma ilişkilerini,bölgemizde,Türkiye'de hatta ülkemizdeki devrimci güçlerle asgari düzeyde ilişkiler bile geliştirmedii.Aksine; içine kapanık bir anlamda sonucu "bekledi".Kurulan ilişkiler ise diğer örgütlerin dikkatli sorumsuzluklarından dolayı geliştirilememiştir.(Hareketimizin kürt milliyetçiliğine karşı doğuşundan beri mücadele içine girmesi,özellikle sovyet yanısı revizyonist Kürt-milliyetçiliğinin yoğun,gerici anti-propagandası devrimci-yurtsever hareketle düzenli,olumlu ilişkiler kurmamızın ve sürdürmemizin önünde bir başka engeli oluşturdu.)

Hareketimiz sömürgecilerin ağır saldırısı altında çalışabilecek devrimci mücadelenin zorunlu kıldığı pratiği yapabilecek bir devrimciler örgütü yaratamamıştı.Genç,tecrübesiz,dayanabileceği ülkemize ait gerçek devrimci bir mirasın olmaması ve geçmiş zaafalarını aşamamasının yanı sıra bunun sorumluluğu hareketin bütün kadrolarına aittir.

1979'da devrimci mücadelenin durgunlaştığı devrimci hareketlerin gelişmelerinin esasta durduğu,sıkıyönetim altında baskıların yoğunlaştığı şartlarda eski "leгал" çalışma tarzını ve

alışkanlığını bir tarafa atıp gizli,polisin elinin ulaşamayacağı çalışma yöntemlerini geliştirip güçlü bir illegal ilişkiler sistemini yaratmak gerekirken ne hareketimiz nede başka hareketler bunu esas olarak gerçekleştiremediler.-12 Eylül generalleri darbesinden sonra devrimci örgütlerde tıpkı revizyonistler vb örgüt ve partiler gibi darbe yemeleri bunun doğruluğunu kanıtlamaktadır.-

Sağlıksız ilişkiler ortamında bir çok devrimci kadronun silahlı bir şekilde kırsal alanlara mahkûm edilmesi bunun sonucuydu.Devrimci kadroların,emekçi kitleler içinde çalışma koşulları ve alanları kısıtlanmış olsa dahi barınma imkanlarını yaratmalı ve illegal örgütsel faaliyetlerini sürdürmeleri şarttır.Esas ve zor olanda budur.Bu,bir kere başarıydım,işçiler ve emekçi kitleler arasına kök salındı mı işte o zaman illegal devrimci faaliyet geleceğinden söz edebilir.Asıl sahip olmamız gereken bu düzeye ulaşamadık.1980'e gelindiğinde ise hareketimizin içinde bulunduğu örgütsel krizden dolayı artık "geç kalınmıştı." O heng ü meng koşullarında kısa sürede başarılabilecek bir iş değildi bu.1979 öncesinde köy meydanlarında,derneklerde,iş yerlerinde, emekçi kitleler içinde ajitasyon ve propaganda yürüten,aktif kitle çalışması yapan,bölgeden bölgeye,seminerden seminere koşan,bildiri ve gazete dağıtan kadrolar,yoğunlaşan sıkıyönetim şartlarında gittikçe "işsiz" kaldılar denilebilir.Yarı-legal şartlar da ortadan kaldırıldı.Diğer taraftan deşifre olmamız illegal çalışma alanlarının oldukça sınırlı oluşu ve en önemlisi her şart altında duruma hakim bütünüyle illegal bir örgütten yoksun oluş,devrimci kadroları genellikle hep aynı eski legal çevreler içine mahkûm etti.Tedirgin ve pek verimli olmayan çalışmalar ile de ciddi bir gelişme sağlanamadı.Döneme uygun tespit edilen ve ulaşılmak istenen düzeye ulaşamıyordu.Sonuç olarak ya "pasif" mücadele yöntemine sâpış ve saçılma yada sözde "aktif" silahlı yöntemlere sapılıyordu.

İdeolojik hattımızla bir çelişki içinde olmasına rağmen değişik sağ ve "sol" sapma ve eğilimlerden hareketimiz etkilendi.Bunun doğal sonucunda bir çok güç kaybına neden olundu.

3.konferans sıkıyönetim şartlarında toplandı.Ancak günün koşullarına uygun düşen görevleri ve illegal örgütlenmeyi doğru

bir şekilde tespit edemedi. Bu konferansta olumlu çıkan karar DEVDEB ile ilgilidir. 3. konferans mevcut şartlarda ve muhtemel gelişmelere ilişkin görevleri tespit etme yerine 1979 öncesi "M-L teori ve pratiğini" vurguladıktan sonra devamına uygun karar ve görevler tespit etti. Örneğin yayın faaliyetinin devamı istendi. Fakat bu karar gücümüzü ve yapımızı, mevcut şartlar göz önünde tutulduğunda aşırıyordu ve uygulanması zordu. Çünkü; KAVA dergisi, broşür ve kitaplar yarı legal şartlarda çıkarılıyordu. Karşı-devrimin saldırı şartlarında bu olanaklar ortadan kalktı. İlegal basımevi yaratılamamıştı. İlk teksir yöntemi ile de ihtiyaç duyulan oranda ve yapıda dergi basmak ve dağıtmak olanakları gitikçe zayıflıyordu. (KAVA sayıları 5 ile 10 bin arası basılıp kısa zamanda tükeniyordu. talep üzerine ilk sayı ikinci baskı yaptı ve 15 bin basılmış oldu.) Bildirileri bile her bölgede çoğaltma imkanları sınırlıydı. Gittikçe aleyhimize dönen şartlar altında, gelişen baskıları göz önünde tutmadan yayın faaliyetinin eskisi gibi devamını istemek -üstelik maddi ve teknik koşullar oluşturmadan- sönüştürücüydü. Öyle kısa dönemde de periyodik olmasa da dergi çıkarabilecek olanaklar yaratılamazdı.

3. konferansta yapılması gereken; sağlam ve illegal örgütsel ilişkilerin reorganizasyonunu sağlamaktır. Her şart altında varlığını sürdüren, istikrarlı ve uyumlu bir ekip ile çekirdek örgütlenme yaratılmalıydı. Ne yazık ki hareket içinde güven ve kişisel sorunlar temelinde oluşan guruplaşmalar sağlıklı düşünmeyi ve doğru tavırlar geliştirmeyi engeliyordu. Öncelikte yer alan bazı basiretsiz unsurların ne yapacaklarını bilmezlik içindeki küçük hesapları daha yetenekli ve sağlıklı kadroların hareketin içinde bulunduğu olumsuzluklara müdahale etmesini engelliyordu. Öyleki 3. konferansta ileri kadrolar arasında kişisel sorunlar çıkış noktası yapılarak, kimin "iflah olmaz küçük burjuva" (!) Kimin "komünist" olduğu şeklinde, çoğu subjektif ön yargı ve soyut güvensizlikten kaynaklanan sorunlar etrafında kümeleşme bile doğdu. Bu tür nefret ettirici ve hareketimizi küçük düşürücü sorunların tartışılması önlenemedi. "tartışmalar" öyle bir noktaya vardı ki taraflar biri birlerini dışlama ve bağları koparmanın koşullarını yarattılar. Halkımıza ve hareketimize

karşı hiç bir sorumluluk duymayan bu berbat "tartışmaların" sonucunu kestiremeyen ve bütün bunların neye mal olacağını o an "bilincinde olmayan" taraflar hareketimizin geçmişinde sonradan onarılması güç, büyük hatalara ve kapanması zor yaralara yol açtılar.Bu noktada hareketin ve kadroların yapısı ve çıkarılacak dersler hakkında söylenecek ve yazılacak çok şey vardır.

Söz konusu dönemde işlenen hataların ve yaratılan kötü zaafaların bu gün bile bütünüyle üstesinden gelinememiştir.Açılan yaralar henüz yeni-yeni sarılıyor.

3.konferansta bir kanat hakim oldu ve M.K'ye seçildi.M.K konferansın olumsuz etkilerini silebilir asgari düzeyde bir güven yaratabilirdi.Oysa M.K aksine bir tavır içine girdi.Halbuki M.K hareketin birliğinin,disiplinin ve irade birliğinin en üst seviyesi demektir.Gerek pratikte gerekse çıkarılan "teorik" bir makalede "hareket içinde küçük burjuvalar" olarak adlandırdığı "çelişki" içinde oldukları bazı kadroları yıpratmayı hedefledi ve bazı kadroların güvensizliklerinin ve bazı yanlış düşüncelerinin derinleşmesine kaynaklık etti.Daha sonra yapılan eleştiriler sonucu M.K,söz konusu makalede geçen ibarelerin yanlış olduğunu kabul etti.

Sömürgecilerin askeri ve polis devlet güçleri harekete geçmiş, saldırılar yoğunlaşmış,çalışma alanları ve olanakları sınırlanmıştı.Sosyal demokrat çevreler ve revizyonist güçler bu "durgunluk" döneminde seslerini yükseltmiş,umutsuzluk ve teslimiyeti daha da yaymaya hız vermişlerdi.Çıkış yolu arayan yeni bir arayış içinde olan işçi ve emekçi kitlelerin en hareketli unsurları yeterli siyasal bilinç ve örgütlülüğten yoksun oldukları için gittikçe daha çok "sesizliğe" gömüldüler.

Bu durumdan etkilenen hareketimizin kolay bir şekilde örgütlenmiş "kadroları" mevcut durumu değerlendiremeyerek ve kavrayamayarak kafalarındaki beklentiler doğrultusunda gelişmeler göremeyince hayal kırıklığına uğrayarak bunun sorumluluğunu M.K'nin yada hareketin "pasifliğine" ve hatalarına bağlıyorlardı.Hele bir de kişisel çelişki ve sürtüşme işin içine girince tavır alış daha kolay,daha sert ve yıpratıcı oluyordu.Hareketimiz içinde bunu örnekleri de görüldü.

Önderlerin pasif olduğu doğrudur.Fakata önderlerin ve

önderliğin, imkanların ve çalışma olanaklarının oldukça daralmış olduğu o günün şartlarındaki örgütsel seviye ve pratik tecrübe ile yapılabilecek pek fazla bir şey yoktu. Bu, önderliğin "korkak", bir şey yapıp yapmama istegine bağlı değildi. Yapılabilecek en doğru şey burada da tekrarlayacağımız gibi, illegal çalışma olanaklarının daha da artırılıp sağlamaştırılmasıydı. Daha devrimci illegal çalışma ve ilişkiler sistemi, hareketi bu yaşadığı örgütsel kırımdan ve bütünüyle olmasa da kurtarabilirdi. Ayrıca Kürdistan'ın diğer parçalarında "barınma" ve çalışma imkanları yaratılabilirdi. Deşifre olmuş kadroların bu parçalara aktarılması v.b şeyler yapılmalıydı. Bunun için koşullar da vardı.

En çok ihtiyaç duyduğumuz şeyler yapılmıyor yada yaratılamıyordu. Devrimci mücadelenin gerilemesinin tabanda yarattığı huzursuzluk yığınlığa, umutsuzluğa ve ayrılığa yol açarken, hareketin kadroları işçi ve emekçi kitlelerin içinde buldukları maddi ve sosyal yaşam koşullarının daha ciddi bir tarzda diyalektik incelenmesini yapamıyorlardı. Bu konuda da diğer bir çok devrimci hareketten esasta farkımız yoktu. Yapılan yorumlar ve çıkarılan sonuçlar çoğu kez materyalist yorum ve sonuçlardan uzaktı. Gelişmelerin bilimsel bir tahliliyle sorunlara yaklaşım gösterilemedi. Çıkarılan doğru bilimsel sonuçların ise uygun örgütsel tedbirleri alınmıyordu. Neticede var olan ve gittikçe yoğunluk kazanan tıkanıklığın sorumluluğunu kadrolar bir birlerinin üzerine atmaya başladılar. Ancak kişilerin sorumluluğunu ve niyetleri gelişmelerde etkileyici olmamalarına rağmen hiç te tayin edici değildi. Tayin edici etken, objektif koşullardaki değişiklik ve değişikliklere uygun bir devrimciler örgütünün yaratılamamasıydı. Hareketimizin o günkü örgütsel yapısı M.L örgütlenme normlarına esasta sahip değildi ve seviyesi Kürdistan'daki sınıf mücadelesi seviyesi ile bir çelişkiyi ifade ediyordu. Buna; geçirdiğimiz ideolojik evrim süreci içinde kazandığımız doğru M.L hattımıza uygun siyaset üretmemesini de eklemek gerekiyor. Hareketimizdeki örgütsel kırız asıl burada başlıyordu. Ama bu, esasta görülemedi ve tespit edilemedi. Kadroların bir kesiminde buna ilişkin var olan tespitle ise hareket içinde bölünme sonrasına kadar bir etkinlik sağlayamadı. Örgütsel anlayışımızın temelden

değişmesi gerekiyordu.

Sempatizan ceperinin nerede başlayıp nerede bittiği çoğu kez belli olmayan KAVA'nın tabanında huzursuzluk 1979'da daha çok artarken kadrolar arasında da "çelişkiler" ve sürtüşmeler sürüyordu.1979 sonlarına doğru ayrı bölgelerden iki kadronun,hareketin gidişatı ve genel durumu hakkında görüş teatisinde ve bilgi alış-verişinde bulunmasından haberdar olan önderlik bu davranışı "hizipcilik" olarak adlandırıp olayı gereğinden fazla büyüttü.Ve sorun haline getirdi.Daha önce ise bazı kadrolar "sürgün" diye başka bölgelere gönderilmişti.Bir bütün olarak önderlikteki bazı kadrolar arasındaki "tartışmalar" "eleştiriler" giderek büyüdü.Bu "çelişkilerden" haberdar olan diğer kadrolar ise soruna daha yanlış ve geri bir seviyede yaklaşım göstererek "tartışmaların" daha da derinleşmesine "katkıda" bulundular.1979'ün bitiminde hareketimiz artık "muhalafet" kanadı ve "merkez" kanadı şeklinde ikiye bölünmüştü.

"Muhalefet" kanadı tarafından "merkez" kanada yönetilen eleştiriler M.K tarafından kabul edilmiyor "hizipcilik" yapıldığı iddia ediliyordu.Aynı iddia "muhalafet" tarafından "merkez"kanada yapılıyordu.Oysa;Hareket içinde ilke temelleri olan guruplaşmalar hizip olamazlar.Her iki qurubun hareket içinde bütünüyle ilke temelleri mevcuttu,ideolojik ve siyasi ayrılıkları söz konusu değildi.İşin en kötü ve zere kadar saygı uyandırmayan tarafı da buydu zaten.Her türlü muhalafet hizip değildir.Muhalefet vardır,muhalefet vardır,ilkelisi,ilkesizi.Bunlar biri birinden ayrıt edilmelidir.Disiplinin her çignenişi ise hizip sayılmaz.Hareket içinde ilke temelleri olmayan ve bu anlamda disiplini çigneyip örgütün eylem birliğin parçalayan guruplaşmalar hizip niteliğini taşırlar.

Bu sorunda Türkiye devrimci hareketindeki kötü kavrayış ve örnekler ne yazık ki Kürdistan devrimci hareketlerinde de yankısını bulmuştur.Haklı-haksız,ilkeli-ilkesiz,bütün bu muhalafetler karşı devrimci damgayı yemişlerdir.Hatta her kesin malumu olduğu gibi,bir çok muhalif guruplar fiziki olarak imhaya çalışılmıştır.Türkiye ve Kürdistan gibi demokrasi geleneklerinin olmadığı sosyal ve kültürel geriliğin hakim olduğu ve bunun soldaki güçleri de etkisi altına aldığı

lkeler de muhalif guruplara karşı girişilen yöntemler daha igren bir hal almaktadır.

Sınıf mücadelesinde ve her devrimde yan yana olan ve halk güçleri içinde yer alanlar sonunda kaçınılmaz olarak bir birlerine yönelirler,ama;Türkiye ve Kürdistan da daha bir çok başka Şeylerin yanı sıra sabırsız ve tahamlsz davranışlardan dolayı işin başında büyük bir sorumsuzlukla bir birlerine yönelmişlerdir.Bu davranışlar halk ve devrim güçlerine oldukça pahaliya mal olmuştur.Gerçi bu tür örnekleri dünyanın başka ülkelerinde bulmak mümkündür.Bu olumsuzluklar sadece ülkemize mahsuz bir özellik degildir.Ancak; bizdeki olumsuzluklar kanımızca daha çarpıcı,anlamsız ve olumsuzdur.Nerede ise hesaplaşmanın genel bir kuralı haline gelmiştir.

Hareketimiz KAVA'da biraz daha farklı biçimlerle şekillenen "hizipçi" iddiası ve "muhaletet" in buna karşı oldukça yanlış ve tepkici tutumları karşılıklı olarak kirizi derinleştirdi.M.K'ye konferans nerisi yapıldı,önce bunu kabul etmeyen M.K ile, daha sonra kimlerin konferansa katılması gerektiği konusunda da bir görüş birliğine varılamadı.3.konferansa katılanların gelmesi teklifi "merkez" kanat tarafından kabul edilmedi.Hareket fiilen iki kanada ayrılmıştı ve görüşmeler iki kanat "merkez""muhaletet" adına yapılmaya başlanmıştı.Sonuç alınamayan görüşmeler,her iki gurubun bir biriyle olan ilişkilerinin bütünüyle kopmasına neden oldu.Böylece hareketimizin gelişim evrimi içinde en kötü, en sorumsuz ve en büyük hata işlenmiş oldu.Hareket bir bütün olarak ilk ciddi darbeyi bu bölünmeden aldı.Hiç bir ciddi temeli olmayan bu haksız bölünme,sömürgeci glere hareketimize ağır darbeler vurmasının malzemelerini verdi.Başka nemli Şeyler yanı sıra bölünmenin neden olduğu sonuc işte bu oldu.

Ayrılık gerekçeleri:

M.K'ye yöneltilen eleştiriler önceleri bölgesel ve tek tek kadrolar düzeyinde idi. Eleştiriler sistemli ve düzenli degildi.M.K bu eleştirileri değerlendirip diğer bölgelere aktarmadığı gibi cevaplandırmıyordu da.Aslında,böyle bir

işleyiş hareketimizde başından beri yoktu. Ancak 3.konferansta seçilen M.K eleştirileri,çelişkisi olduğu kadrolardan geldiği için hasmane bir duygu ile karşıliyordu.Kadrolar,ancak kendi bölgesindeki ve kendi birimindeki eleştirilerden haberdar olabiliyor,başka bölgelerdeki eleştiri ve önerilerden haberdar olmadığı için genel eğilimi bilmiyorlardı.1979 sonlarına doğru yapılan toplantılarda eleştiriler sistemleşti ve muhalefetin ortak eleştirileri haline geldi.

Yayın faaliyetinin sürdürülmemesine ilişkin eleştiriler doğru ve haklı degildi.Kuşkusuz siyasi bir hareket için yayın faaliyetinin önemi açıktır.Kendi başına,yayının,propağanda,ajitasyon ve örgütlenme rolünü gördüğü aşıkardır.Ne yazık ki yayının önemi hareketimizde lafta kavrandı.KAVA dergisinin 4.sayısından sonra yayın faaliyeti durdu.Elbette yayın faaliyeti M.K'nin sorumluluğu altındadır.Ama yayın faaliyetinin sürdürülememesinin sorumluluğunu M.K'ye yüklemek yanlıştır.Bir ihtimal şartların zorlaması ile M.K belki bir iki sayı daha çıkarabilirdi.Ançak düzenli ve sürekli bir yayın söz konusu olamazdı.Birincisi;hareket,illegal bir basım ve yayım işini örgütleyememişti.O günün olanaklarıyla da yaratamazdı.Kürdistan'ın diğer parçalarında sürekli bir basım işi örgütlenebilirdi.Fakat diğer parçalarla ilişki bile yoktu.Muhalefetin bu eleştirisi,yayın faaliyetinin sürdürülememesinin bir hata olduğu şeklindeki görüşü objektif olarak doğruydu,ama, bunun sorumluluğunun M.K'ye yüklenmesi yanlıştır.Sorumluluk bir bütün olarak harekete aitti.Karşı-devrimin saldırılarının yoğunlaştığı vr yarı legal olanakların ortadan kaldırıldığı şartlarda sürekli bir yayın mümkün degildi.Çıka bilecek bir kaç sayı da fazla bir değişiklik yaratamazdı.İkincisi;bu hayati sorunda hareketimiz sığ ve kıt bir kavrayışa sahipti.M.L yayın ve basım anlayışı hayata geçirilemedi.đogru bir kadro politikasına ve seçimine sahip olunmaması sonucu merkezi organlara yer yer seçilen geri tecrübesiz ve kabilyetsiz unsurların da bu sorunda olumsuz etkileri olmuştur.Bu yüzden hareketimizin sahip olduğu doğru ideolojik hat temeli üzerinde diğer revizyonist milliyetçi gurup ve teşkilatlarla daha olumlu,sonuç alıcı

hesaplaşma olmadığı gibi sistemli bir teorik düşünceler silsilesinide sahip olunamadı.Kadroların ve genel olarak sempatan kesimleri eğitimi ve siyasi olarak hazırlanmaları istenilen seviye ve düzeyde gerçekleşmedi.Ülkemizde, KAVA'nın oynamak istediği rolü oynayamamasının bir nedeni de hiç kuşkusuz budur.

Önderliğin yapılamadığı şeklindeki eleştiride haklılık payın vardı.Birkere siyasal önderliğin yapılmadığı doğrudur.Hareketimizde,önderliği pratik ve siyasal önderlik olarak ele alacak olursak;pratik önderlik ilk M.K döneminde nisbeten daha iyi bir şekilde gerçekleşmiş,ondan sonra paratik önderlik bir türlü esas anlamıyla gerçekleşmemişti.Siyasal anlamda ise ilk M.K modern revizyonizm ve sosyal emperyalizm tartışmaları ile burjuva milliyetçiliğine karşı tavrı almada yaptığı önderlik dışında esasta önderlik yapamamıştı."Dünya teorisi" ayrışması ve derginin çıktığı dönemlerde siyasal tartışmaları açma ve yönlendirme,hareketimizin sahip olduğu prensipleri teorik temellerine oturtma,Türkiye ve Dünya komünist hareketi içindeki tartışmaları takip etme gibi siyasi canlılık kazandıran,M.L'in ilkelerinin kavranmasına ve saflığının korunmasına yardımcı olan tartışmalar,araştırmalar,seminer ve eğitim çalışmaları yapılmıştı.3.konferanstan sonra bunlar yapılmadı.Ne güncel sorunlar ve hareketin izleyeceği taktik hakkında nede temel teorik araştırmalar-bir makale hariç-çıkartılmadı.Ve siyasal tartışmalar donuklaştı.Muhalefetin bu konudaki eleştirisini haklı bulmak gerekir.Ancak muhalefetin eleştirisi eksikti ve siyasi önderlik anlayışı sığıdı.

Siyasal önderlik,sadece yazı çıkarmak,hareket içinde siyasi tartışmalar açmak ve yönlendirmek, eğitim çalışmaları yapmak ve sadece yayın faaliyeti değildir,aynı zamanda;sınıf mücadelesine her yönüyle etkide bulunmak ve bunu global bir şekilde geliştirip önderliğe kadar yükseltmek,proletarya ideolojisini sapmalardan kurmak,sağ ve "sol"sapmalara karşı ideolojik-teorik mücadele açmak ve bunlarla proleter devrimci çizgi arasına kesin ayrımlar koymak,sadece hareket içi değil,bir bütün olarak sol hareketi etkileyebilen tartışmalar açmak,tartışma platformu sunmak,dünya devrim pratiginin

tecrübelerini harekete ve devrimci güçlere sunmak ve benzeri konularını içermelidir.Oysa muhalefet sadece yayın,yazıların çıkmaması ve eğitim çalışmalarının yapılmamasını eleştiriyordu ki bu doğru olmasına rağmen eksikti.M.K ve hareketimiz belki gerçek anlamıyla siyasi önderliği gerçekleştiremeyebilir;bunun sorumluluğu yalnız M.K'ye ait olmaz.Muhalefetin kast ettiği anlamdaki siyasi önderliğin yapılmamasının sorumluluğu M.K'ye aitti.M.K insiyatifini kurmada başarısız örnekler sundu.

Bu noktada yanlış bir eğilime parmak basmak gerekiyor.Hareketimiz içinde sapmalara karşı yeterli ideolojik ve teorik bir mücadele verilmediği için ve açıklığa kavuşmuş,tüm kadroların benimsediği net bir mücadele anlayışı olmadığı için,hareket içinde bir zaman "sol"maceracı bir eğilim var ola gelmiştir.Bu eğilimde olan kadrolar,siyasal sorunları küçümseyerek her şeyi pratik çalışmaya indirgerlerdi.Teoride gereği gibi ilgi duymaz pratik işler içinde çoğu kez "kayboluyorlardı".Yapılan bu pratik çalışmalarda silaha ve silahlı mücadeleye olan ilgi kendisini açıkça gösterirdi.Bu ilginin,komünistlerin silahlı mücadeleye duydukları,bilinçli ve yerindeki ilgi ile alakası yoktu.Bu eğilim, birçok alanda kadrolara ciddi zararlar vermiş,onların gelişmelerini bir bakıma engellemiştir.Söz konusu eğilime göre önder kadrolar ne kadar cesur ve yiğit olduklarını göstermeliydiler.Hareketimiz bu çocuksu,zararlı anlayışın yol açtığı bir çok gülünç olaylar yaşadı.Buna rağmen önder kadrolar yer yer bu eğilime tavizler dahi verdiler.

"sol" eğilim hareketimizde bir çok olumsuzluğun kaynağı oldu.Denilebilirki;hareketimizde ciddi siyasi ve pratik bir önderliğin oluşması önündeki bir engelde bu eğilimdi.Bu eğilimi savunan kadrolar,siyasal sorunları kavrayabilecek ve siyasal olaylardan teorik sonuçlar çıkarabilecek düzeyde olmayanlardı.Bazı bölgelerde bu "kadroların" etkinlikleri söz konusuydu ve hareket üzerinde zaman zaman olumsuz yönde etkileri olmuştur.

Hareketimiz,Kuşkusuz;silahlı mücadele yöntemlerini prensip olarak kesinlikle red etmez,aksine;her türlü mücadele biçimini savunduğu gibi silahlı, mücadele biçimlerinde savunmuştur ve savunmaktadır.Diğer sorunlarda olduğu gibi bu sorunda da

revizyonist inkara ve anlayışa karşı mücadele eder.Ancak diğer mücadele biçimleri gibi,silahlı mücadele biçimlerinin ve şiddetin de yozlaştırılmasına ve maceracı yollarla sınıf mücadelesinin seviyesinden,emekçi kitlelerin maddi yaşam koşullarından kopuk,devrimci sınıfların kendi öz pratikleri ile kavramalarından bağımsız olarak her şart altında ve her koşulda,ülkemizdeki sınıf mücadelesinin başından sonuna kadar,bütün süreçlerinde,baş vurulacak bir yöntem olarak kullanılmasına hareketimiz karşıdır.Çünkü;mücadele biçimlerini, kadrolar iradi olarak ortaya çıkarıp istedikleri zaman iradi olarak kullanamazlar.Mücadele biçimleri iradeden çıkmaz,ondan bağımsız olarak,maddi bir gerçekliği teşkil eden kitlelerin mücadeleden çıkarılardan çıkarlar,iradenin rolü işte burada başlar.Devrimci kadrolar,bu mücadele biçimlerini sistematize ederler,onlara siyasal bir içerik yeni siyasal bir öz,yön ve bilinç verirler.Asıl görev ve başarılması gereken budur.

Kitlelerin hareketinden çıkan mücadele biçimlerinin doğru yada yanlış kullanılması devrimcilere,Marksist-Leninistlere kalmış bir iştir.Fakat ülkemizde revizyonist Kürt milliyetçiliğinin devrimci şiddeti ve silahlı mücadele yöntemlerini red eden açıktan tutumlarına karşı,kaba bir tepki biçiminde gelişen "sol" maceracı eğilimler hareketimizi de etkilemiştir.Mücadele biçimleri,özel olarak da silahlı mücadele biçimleri sorununda,Kürdistan'da var olan güçlü kafa karışıklığı ve bulanıklıkla hesaplaşmamış olmamızın bunda etkileri olmuştur.Hareketimiz bunun farkındaydı.Ama, ayrışmalar döneminde,"sol" maceracı anlayışta olanların M.K'ye yönelttiği ipe-sapa gelmez eleştirileri karşısında muhalefetin sesiz kalması bir hata idi.Muhalefet,bu anlayışa karşı olmasına rağmen diğer kanadın yıpranması ve ayrılıklarda "karlı çıkmak" için bu zararlı anlayışla kendi arasına sınır çekmedi ve sonuç olarak bunların yönelttiği eleştirileri benimsemediğini belirtmesine rağmen,"sol" maceracı kadroların bir kısmının kendi saflarında yer almasına göz yumdu.

Bu muhalefetin,pratik önderlik yapamadığı şeklindekiM.K'ye eleştirisi,bölgelerin denetlenmediği,pratik faaliyetin kendiliğindenliğe bırakıldığı bazı bölgelerde çalışmanın ne durumda olduğu sorusunda M.K'nin bilgisi dahi olmadığı

noktasında somutlaşıyordu.Hareketin,Siverek'te M.Bucak ile PKK arasındaki "çatışmalarda" aktif doğru tavır almadığı,bunun sonucu olarak bu bölgede etkin olan çalışmalarımızın durduğu,kadroların dağıldığı bir sırada,bu bölge için yapılan önerilere M.K kulak tıkıyordu.Diğer bir eleştiri,hareketimizin İran ve Irak-Kürdistan'ında gelişen devrimci mücadeleye ilgisiz kaldığı,İran-Kürdistanındaki devrimci güçlerle ilişki kurulmamasının hata olduğu şeklinde idi.Yine bazı bölgelerdeki pratik faaliyet ve kitle hareketine karşı M.K nin ilgisiz kaldığı da eleştiri konusuydu.

Ne varki,buraya kadar sıraladığımız eleştiriler ayrılıkları gündeme getirebilecek,hareketin ayrışmasına neden olabilecek düzeyde ve nitelikte değildi.Karşılıklı yapılan eleştiriler zaten bu düzeye sıçramadı.Ayrışmaya yol açan ve kadroların bir arada çalışmasını engelleyen "esas sebep" M.K'nin "komplocu" olduğu şeklindeki suçlamaydı.Bu suçlamaya haklılık kazandıracak M.K'nin bazı üyelerinin hatalı ve sorumsuz tavırları vardı.M.K'nin bu söz konusu olan üyeleri,kendileri ile çelişkisi olan kadrolara yanlış yaklaşım gösterdiler,hatta şiddete başvurma eğilimini göstererek küçük-burjuva dar görüşlülüğüne düştüler.M.K'nin bazı üyeleri 3.konferanstan sonra,kişisel sürtüşmeleri körüklemeselerdi ve M.K üyesi olmanın "avantajını" diğer kadrolara karşı kullanmasalardı durum daha başka olabilirdi.Söz konusu M.K üyelerinin,kendilerini hareket (!!) diğerlerini hiç bir şey olarak görme zaafı ve kadrolara karşı yolda şça olmayan yaklaşımları sürtüşmeleri alevlendirdi.

Bütün bu hatalara karşı muhalefetin tepkici ve yer yer olumsuz, hatta bazı M.K üyelerine karşı uygun düşmeyen tutumlar içine girmesi ise ayrı bir zaafı oluşturuyordu.Muhalefet,yapması gerekeni yapamadı,her şeye rağmen,hareketin birliğini sağlama ve devam ettirme eğilimini diğer guruptaki eğilimle birleştiremedi.Her iki gurubun ayrılık eğilimlerine göğüs gerilemedi.Hareket kendiligindenci-tepkici eğilimlerin kuyruğuna takıldı.Her iki tarafta gelişen şiddet uygulama anlayışları,vahim,sonuçları önceden kestirilemeyen bir güvensizlik ortamı oluşturdu.3.konferanstan sonra oluşan iki kanatta,bu güvensizlik gittikçe daha çok yer etmeye başladı.Bu söz konusu güvensizlik ortamında başı ve sonu belli olmayan bir dizi ve oldukça tehlikeli ve zararlı deşifrasyonlar

yapıldı.Hareketimiz,en az deşifre olmuş ve sömürgecilerce en az tanınan hareketlerden birisiydi.Bilinçsizce bir sorumsuzlukla yapılan deşifrasyonlar sömürgecilere malzeme oluşturdu.Her iki kanat tarafından da yapılan bu hataların af edilmesi mümkün değildir.Hareketimi bu bölünmenin büyük acılarını çekmiştir.

"Adana olayı"

Ayrılıktan kısa bir müddet sonra vuku bulan ve Metin GÖK'ün öldürülmesiyle sonuçlanan olaya karşı her iki tarafta yanlış tavır takındı.Olayın sorumluluğu büyüktü ve hareketimizde yanlış eğilim ve kaba zaafaların sonuçta vardığı olumsuz seviyeyi gösteriyordu.

Olaydan kısa bir müddet sonra,hareketimiz olayın araştırılması için Adana'ya görevli gönderdi.Giden arkadaş,olaya katılanların ve tanık olanların yazılı ifadelerini aldı.Olayın sorumlularını ve gelişimini ortaya çıkarmak düşüncesi ile yapılan bu başlangıç doğru bir tavidir.Olayın nasıl vuku bulduğu ilk araştırmalarda ortaya çıktı.Bu gün bile olaya tanık olanların bir birine uyumlu olan ifadeleri dışında bir bilgiye sahip değiliz.Tanık ifadeleri olaya yeterli bir açıklık kazandırmaktadır.

Metin GÖK'ün öldürülmesini hareketimiz hiç bir zaman tasvip etmedi.Onun ölümü hiç şüphesiz bir devrimcinin ölümüydü.Hareketimiz olayı haksız buldu ve mahkûm etti.Ançak olayın üstüne giderek sorumlularını cezalandırma yönüne de gitmedi.Bu hareketimiz için bir hata idi.Olayın sorumlularını cezalandırmak mutlaka fiziki olarak yok etmek anlamına gelmez,ama her halükarda sorumlu olanlar teşhir ve tecrit edilmeliydiler.

Bu yola baş vurulmamasının iki nedeni vardı.Birincisi;olayın sorumlularının kendi "iddia"ları vardı.İkincisi; diğer gurubun iddiaları ve saldırıları söz konusuydu.Hareketimiz karşılıklı iddiaların ve olayın gelişimi hakkında ortak bir araştırmadan yana oldu.Bu konuda bir öneri de yaptı.Ançak diğer guruptan arkadaşların öfkeli saldırıları ve yapılması uygun olmayan,olaya çözüm bulmayan gereksiz tutumları karşılıklı iddiaların araştırılmasını olanaksız kıldı.Buna karşılık hareketimiz olay

karşısında yanlış bir tutum içine girerek, olayın sorumlularının "iddialarını" doğru kabul etti. Ayrıca olayın sorumluluğunu diğer guruba yüklemeye zafına da düştü.

Adana olayından sonra bir dizi, oldukça olumsuz olay vuku buldu. Türkiye ve Kürdistanın oğünkü koşulları göz önüne alındığında şiddete varan olayların hareketimizde etkisi altına aldığı görülür. Sol kendi içinde şiddeti siyasete bulaştırmış bir çok devrimcinin kanının dökülmesinin ortamını oluşturmuştu. Buna bulaşmamış hemen hemen hiç bir örgüt yada parti kalmadı. Devletin, sivil faşist güçler ve kontr-gerilla örgütleri eli ile halk muhalefetine karşı oluşturmaya çalıştığı terör ortamında, sol güçlerin biri birlerini hedef olarak yer almalarının etkileri hareketimizi de daha kötü bir şekilde bu gırdaba sürükleyebilirdi. Her şeye rağmen, bir çok kaba hatanın işlenmesi yanı sıra, ne hareketimizin her iki gurubu arasında ve nede her hangi bir diğer sol örgüt yada parti ile, hareketimiz, şiddet temelinde bir çatışmaya girmemiştir. Bu sorunda, aşağı yukarı bütün örgütlerin ellerinin kirli ve yurtseverlerin, devrimcilerin kanlarına bulaşması ortamında, hareketimiz, en az hataya sahip ve en az "günah" işlemiş örgütler arasında yer almaktadır. Bu konuda veremeyeceğimiz en ufak bir hesabımız bile yoktur. Bunları belirtirken hiç hata işlemediğimizi, önemli düzeyde olmasa da sol içi çatışmalara bulaşmadığımızı söylemek istemiyoruz.

Diğer guruptan arkadaşlar, Metin GÖK'ün ölüm olayını istismar ederek hareketimizi yıpratmayı amaçladılar. Bu hata, bir bütün olarak hareketimizin (her iki gurubun) daha da zarar görmesine neden oldu.

Bu arkadaşların, Metin GÖK'ü öldürenlerin fiziki olarak ortadan kaldırılması istekleri ve bu konudaki girişimleri yanlıştı. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketleri içinde sıkça tekrarlanan bu intikamcılığın siyasi mücadelede yeri yoktur. "İntikam almak" devrimin ve halkın çıkarlarını kurmak temelinde değilse, feodalizmden kalan, kendi geri duygularını tatmin etme aracıdır. Faşistlere, hainlere karşı "intikam almak", dökülen kanların hesabını sormak, devrimin çıkarlarını koruduğu, mücadeleyi geliştirip karşı devrimin saldırılarını zayıflatığı, saldırılarına cevap verdiği için yararlıdır. Bunu bile intikam gibi dar bir anlamda ifade etmek yanlıştır. İntikam

hırsı ve mücadelesi ve sınıf bilinci ile birleştiği oranda devrim çıkarlarına hizmet eder.Aksi halde kan davasına dönüşür ki bu da devrimcilerin işi değildir.Kürdistan siyasi arenasında hala devam eden bu kötü davranışların,ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine ne kadar zararlı olduğu her kesin bilgisi dahilindedir.Bir çok alanda,bu intikamcı duyguların,Kürdistan feodal-burjuva sınıfların çıkarlarıyla birleştiği de ayrı bir gerçektir.

Bu nedenle,Metin GÖK'ün ölümüne sebep olanları koruduğumuz suçlama doğru degildi.Öldürme ortamını yaratan,karşılıklı ilişkilerin gerginleşmesinin ve çatışmaya varan şartları oluşturan güvensizliğin sorumluluğu her iki guruba ve bir bütün olarak hareketin kendisine aitti.Ve olayın sorumluluğu şiddete ortam oluşturan her iki guruba aittir.Bu suçun işlenmesinin zeminini yaratan hareketin kendisiydi.Kuşkusuz bu,suç u işleyenleri cezalandırmaktan kurtarmaz.Olayda rol oynayanlar teşhir ve tecrit edilmeliydiler.Geçte olsa,hareketimiz,bu olayda sorumluluğu olan kişilerle tüm bağlarını koparmış,teşhir ve tecrit etmiştir.Hareketimizin yeniden örgütlenme konferansı (Agustos 1984) Metin Gök'ün bir devrimci olarak anılmasını kararlaştırmıştır.

Ayrıca hareketimiz,örgüt içi,örgütler arası ve kitle ilişkilerinde şiddet mantığını mahkûm eder,bu konuda gelişebilecek olaylara aktif tavır takınacağını da belirtir.Böylesi sorunların çıkması halinde görev,tüm devrimci demokrat güçlerin ortaklaşa hareket etmesi ve çözüme varmasıdır.

Ayrılık hakkında bir kaç söz:

1979 bölünmesi,1979 "Üç dünya teorisi"nin yarattığı bölünmeden farklı olarak ideolojik bir saflaşma degildi.Eleştiriler dönemsel görevlere ilişkindi.Ve bir bölünmeye yol açabilecek düzeyde ve nitelikte degildi.Esasında bütün eleştiriler doğal ve olmalıdır.Harekete dinamizm kazandırır.Hatta bu tür eleştiriler kaçınılmazdır.Ançak,bölünme,bir çok neden yanı sıra,hareketimizde her yönüyle yeterli bir proleter birikimin olmayışından kaynaklanan huzursuzluğun ve güvensizliğin bir sonucu olarak ortaya çıktı.Bu huzursuzluk ve güvensizlik pek

doğal olarak devrimci dalğanın düştüğü, karşı-devrimin saldırılarının yoğunlaştığı, çalışma alanı ve olanaklarının kısıtlandığı bir ortamda bunalım şeklinde ortaya çıktı. Her iki tarafta da her zaman birlik eğilimleri ve umutları olmuştur. Metin GÖK'ün öldürülmesi olayı ile bu umutlar zayıflamış, fakat bir müddet sonra duygusallıktan uzak, sağlıklı düşüncelerle umutlar yeniden kendisini pratikte hissettirdi. Nitekim 12 Eylül'den sonra birlik görüşmeleri başlamış, 12 Eylül sömürgeci generallerin saldırısı şartlarında bu görüşmeler kesilmesine rağmen bu gün birlik istegi her zamankinden daha güçlüdür ve daha devrimci bir seviyeye sahiptir. İster bilinçli, ister bilinçsiz olsun, bütün engeller birliğin en devrimci tarzda sağlanması yönünde yıkılacaktır.

Birlik gerekli ve kaçınılmazdır. Birlik, prensip olarak, sadece işlenmiş bir hatanın düzeltilmesi yada bir haksızlığın ortadan kaldırılmasını değil, aynı ideolojik hat üzerinde olan bütün kadroların yeniden birleştirilmesini ifade edecektir. Birlik Kürdistan'da gerçek devrimciler örgütünün ayakları üzerinde doğrulmasının ve adım adım bolşevikleştirilmesinin şartlarından biridir. Bu, nicel bir gücü değil, hareketimiz için niteliği temsil eder. Hareketin geleceğine olan inancın adımlarından biri olacaktır. Ancak birlik; sağlıklı kadrolarını geleceğe güven duyan ve bunun için mücadelesini her şart altında sürdürmüş, denenmiş sağlıklı kadroların her şeyden önce anlayışta ve ilkelerde birliği olmalıdır. Geçmişin sağlıklı yapısının tekrardan doğmasını bütününü engelleyecek, sınırları belirlenmiş sağlam bir irade, disiplin ve eylem birliğine sahip komünist partisinin temellerine böylece ulaşılacaktır.

Bir çok hareketlerin yeniden bölündükleri, saflaşmaların birbirlerini takip ettikleri yada örgütsel buhranların örgütleri içten kemirdiği bir ortamda hareketimizin birliğinin yeniden, daha devrimci temeller üzerinde gerçekleşmesi, ülkemizde komünist hareketin geleceğinin teminatına olumlu katkıda bulunacaktır.

1980'de genel durum:

1980'de Türkiye ve Kürdistan devrimci güçleri kendilerini aşamamıştı, kitlelere verdikleri umut kendi amaçlarıyla uyumlu halde değildi. Hareketimiz de dahil olmak üzere, devrimci

hareketler içinde olumsuzluklar,hata ve zaaf lar örgütleri kemiriyor,zayıflatıyordu.Devrimci güçlerin gelişmesi durmuş,iç bunalımlar baş göstermiş,önderler mevcut durumu kurtarmaya çalışıyorlardı.Karşı-devrim saldırılarını yoğunlaştırıp daha büyük,sonuç alıcı saldırılara hazırlanırken,devrimci güçler,ne direnme ne de geri çekilmeye hızırlanamadılar.

İdeolojik mücadelede revizyonizmin her biçimine karşı başarılar elde edilmesine,siyasi tespitlerde onlarla kendi aramıza sınırlar çekilmesine rağmen örgütsel planda,revizyonist-menşevik örgütlenme anlayışı aşılamadı.Var olan tecrübeler ise bolşevik örgütlenmeleri yaratacak düzeyde değildi.Örgütlenmenin bir yetkinleşme sorunu olduğu kavranamadı.

Devrimci hareketler arası çatışmalar büyümüş ve önu alınamayan bu çatışmalar halkta güvensizlik ve inançsızlık geliştiriyordu.Sorunlar,halk güçleri arasında demokrasi prensibinden hareketle ele alınmıyordu.Aralarında sürtüşme olan güçler kolaylıkla birbirlerini karşı devrimci ilan ederek saldırılarına teorik ve politik kılıflar arıyorlardı.Tekelcilik,gurupçuluk düşüncesi hiç bir zaman aşılamadı.Her güç kendisini önder ilan ederek diğerlerine kuyrukçuluk teklif etti.Devrimci güçler arasında istikrarlı bir eylem birliği çıkmadı.Bu tür girişimlerde hep gurubun karı-zararı hesap edildi.Devrimin ve halk muhalefetinin çıkarları örgüt çıkarlarıyla bir tutuldu.

Hiç bir devrimci örgüt,ordu ve devletle hesaplaşma bilinciyle örgütlenmedi.Sorunun iktidar sorunu olduğu doğru tespiti çoğu kez gözden kaçırıldı.Düşman oldukça küçümsendi ve burjuvazinin gerici-faşist planları teşhir edilip başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk güçleri bu doğrultuda politize edilemedi.Silahlanma ve örgütlenme devlete ve orduya karşı değil,MHP'li saldırganlara karşı yapıldı.Devlet ve ordunun izahı yapılabiliyordu,ançak;bu teoriye uygun devrimci tavır geliştirelemiyordu.Deyim yerinde ise siyaset yapılması bilinmiyordu ve esasta öznellik ve dar görüşçülük içinde yüzölüyordu.Ayrıca sosyal demokrat,revizyonistlerin,devlet ve ordu hakkında yaygınlaştırdıkları gerici sosyal pasifist

düşüncelerin emekçi kitleler üzerindeki etkilerine karşı doğru bir yöntemle mücadele edilmedi. Perspektifler birbirine karıştırılarak çoğu kez devlet güçleri unutuldu. Sadece devletin siyasal niteliği ve biçimi tesbit edilerek ona karşı mücadele edilemez. Revizyonistlere karşı slogan temelinde karşı çıkış baş yeri tutuyordu. Daha çok "sol" bir görünüm olan anti-revizyonist mücadele devlete ve burjuvaziye karşı şekillenmesi gereken mücadele ile birleştirilemedi. Bu yüzden sınıf mücadelesinde hatalara düşüldü. Revizyonist güçlerin, özellikle her alanda devrimci örgütleri baş hedef haline getirmeleri, hatta saldırılar ve provakasyonlar düzenlemeleri söz konusu devrimci örgütlerin revizyonizme karşı mücadelede tepkici hata hata düşmelerinde rol oynadı. Böylece işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki revizyonist etkiler esasta kırılmadı. Sosyal-demokrat partilerin kitleleri pasifize eden, silahlılandıran, apolitikleştiren siyasetlerinin teşhiri ise çoğu kez unutuldu. 12 Eylül darbesinin hazırlanmasında sosyal-demokrat hareketin rolü görülemedi.

Devrimci güçlerin işçi sınıfı ile bağları oldukça zayıftı. Sendikal örgütlenme için de etkin değillerdi. Genellikle gençlik örgütleri, mesleki kuruluşlar içinde etkin bir çalışmadan bahsedilebilir. Toplumun bu katmanlarının rahat politize olma eğilimleri devrimci örgütlerin her zaman dikkatlerini bu kesimlere yöneltmeye götürmüştür. Kürdistan da özellikle emekçi köylülük alanlarındaki başarılar sağladıysa da uzun vadeli olmadı. Karşı-devrimci saldırılarda önemli kayıplar verildi. Diğer taraftan faşist sömürgecilerin saldırıları karşısında devrimci güçlerin ciddi bir varlık göstermediğini ve ciddi bir alternatif yaratamadıklarını gören kitleler kabuğuna çekilmeyi "tercih" ettiler. Kitleler gittikçe tarafsızlaştırılıyordu. Devrimcilerin kitle bağları da böylece giderek zayıfladı. İdeolojik ve siyasal düzeyde ise örgütler gerçek kimliklerine henüz kavuşmamış ve sürekli arayışlar içinde idiler. Yaşanan ideolojik evrimde, sosyalist düşünceler sınıf mücadelesi ile birleştirilemedi. Yapılan tahliller yüzeysel ve materyalist yorumlardan uzaktı. Bu, bir çok önemli hataya kaynaklık etti. Kendi hata ve zaafı içinde yüzen devrimci güçler 12 Eylül darbesi karşısında yapabilecekleri pek fazla bir

şeyleri yoktu.Son atılımlar ise başarılar sağlayamadı.

Hareketimizdeki durum:

Hareketimiz bölündükten sonra,bölünmeden önceki M.K'ye yönelttiği eleştirileri göz önüne alarak çalışmalarını hızlandırdı.Geçici koordinasyon komitesi,ayrışmaların tamamlanmasından sonra bir konferans düzenledi.Konferanstan sonra İran-kürdistanındaki devrimci güçlerle ilişkiye geçildi.Görüşmeler yapıldı ve İranKürdistanındaki mücadele ile dayanışma kampanyası açıldı.Kürdistan'ın diğer parçalarındaki bazı güçlerle de ilişkiler kuruldu.Sendikal örgütlenme faaliyetlerine gidildi.Bir çok bölgede yarı-illegal sendikalar kuruldu.Yayın faaliyeti-bir özel sayı, dışında-sürdürülemedi.Oysa elde bir çok teorik broşürler halinde hazırlanmış ve yayınlanmayı bekleyen yazılar mevcuttu.Yarı-legal koşullarda dahi yayın faaliyeti sürdürüleliyordu.İllegal bir basım olanığı ise yaratılamadı.

12 Eylül'den sonra Ekim ayında 5.konferans toplandı.Bu konferans, geri çekilme kararı aldı.

Konferansa kadar olan dönemde KAVA niteliksel bir değişime uğramadı ve uğrayamazdı.Örgüt içi zaaf lar giderilememişti,işlerliği olan,uzmanlaşmış işbölümünü gerçekleştiren,sorumluluk sahaları belli,birimler yaratan,gerçek anlamıyla siyasi ve pratik önderliği olan bir örgütsel yapı bütünü ile yaratılamadı.O günkü anlayışla da bunun üstesinden gelinemezdi.

M.K,bazı bölgelerdeki gelişmelere hakim olamıyordu.Özellikle bir bölgede ardi-arkası kesilmeyen denetimsiz eylemler maceracı eğilimi güçlendirdi.Öyle ki ana perspektifimizi etkiler duruma gelen bu eylemler denetim altına alınamadı.Bir başka bölgede ise,bölgenin imkanları merkezileştirilemedi ve İran-Kürdistan'ına yardım kampanyası başlatılamadı.Bütün bunlarda elbetteki,geçmişten devr aldığıımız ve kısa sürede düzeltilecek durumda olmayan yanlış kadro seçimi politikasının rolü büyük oldu.Kadro seçiminde yapılan hataların hareketimize büyük zararları oldu.

Bölünmeden sonra,hareket içinde bir canlanma ve çalışmalarda bir aktiflik görüldü.Bölünme öncesi hata ve zaaf lar göz önünde tutularak gerek örgütlenmede gerekse örgütsel işleyişte kısmi önemli düzeltilmeler

gerçekleştirildi. Fakat bunlar, öze ilişkin örgütsel ilişyişimizi bolşevikleştirecek düzeye ulaşamadı. Örneğin, KPSK (Komala Partizanê Sorê Kürdistan) adı altında askeri bir örgütlenme yaratılmak istendi. Siyasi örgütün sınırları kesin olarak belli değildi ve kimin siyasi örgüt üyesi, kimin askeri örgüt üyesi, kimin sempatizan olduğuna ilişkin sınırlar birbirlerine karıştırdı. Bu nedenle KAVA'cı olan her kes aynı zamanda KPSK'ci idi. KPSK gerçek anlamıyla yaratılamadı, çoğu kez yapılan yasa-dışı eylemlerde kullanılan bir isim haline geldi.

Örgüt içinde yaratılan işbölümü yerine oturmadı. Ayrılıklardan sonra M.K içinde; MO (merkez organ) M.K (merkez komitesi) işbölümü yapıldı. Fakat MO üyeleri daha çok M.K çalışma alanı içinde kaldılar.

Bu dönemde, bütün Kürdistan ve Türkiye solunda olduğu gibi hareketimizde de siyasi duyarlılık azalmış, siyasi tartışmalar sönükleşmiş, kadroları teorik olarak yetkinleşmeleri, gelişmesi oldukça zayıflamış, bütün çabalar sömürgeci faşist-diktatörlüğün yoğun saldırıları karşısında mevcut durumu korumaya yönelmişti. Kadrolar ve taban tutulmaya çalışılıyordu. Bunun için solda gurupçuluk, hareketler arası rekabet ve çatışmalar, bazen de silahlı propaganda yöntemleri kullanılarak kendini ispatlama (!) psikolojisine sapılıyordu. Hareketimizde de bölünmeden sonra, diğer gurubun yok olduğu, fakat bizim mücadeleyi yükselttiğimiz propagandası ile gurupçuluk geliştirildi. Bu da bir zaafı temsil ediyordu. Esasında önderliğin denetimi dışında gelişen, hareketimizin mücadele anlayışını yansıtmayan eylemlerin propagandası dahi yapıldı.

Emekçi kitlelerin, giderek siyasi tartışmalara karşı duyarlılaşması ve sorunlara siyasi yaklaşımın yitirilmesi iki eğilimi içinde taşır: güçlü reformist-ekonomist düşüncelerin teslimiyetçi pasifist eğilimi ve çıkış yolu bulamamanın umutsuzluğa mahkûm olmanın doğurduğu maceracı eğilim. İşçi sınıfının oldukça genç, sınıf mücadelesinin zengin tecrübelerinin olmadığı, nesiller arasında uçurumların olduğu ve toplumun çeşitli katmanlarının hala büyük propandaya duyarlılık göstermesi "olağan"dır. Ayrıca bu katmanlar, kendi somut çıkarları etrafında örgütlendirilmemiş, çelişkileri

gösterilmemiş bir halde el yordamıyla,ön yargıyla ve çoğu kez duygusal olarak devrimci saflara kolaylıkla katılmışlardı.Bu ara katmanlardan gelen unsurların,sömürenlere,zulüm edenlere karşı duydukları kin,bilince çıkarılmazsa,kendi dar dünyalarındaki tecrübelerden edindikleri ön yargıları bilimsel bir yargıya ulaştırılamaz.Bu konumlarıyla oldukça yaygınlık gösteren bu kesimler,mücadelenin gelişim seyrini kavramadan kendi öfkelerini en şiddetli bir şekilde dile getirirler ve düşmana karşı olan hoşnutsuzluklarını silahlı eylemlere olan sempatiye dönüştürürler.1980 de sınıf mücadelesinin bir anlamıyla askeri alana kaydırılması paratikleri bu eğilimi güçlendiriyordu.Gittikçe yer eden teslimiyet ve tarafsızlaşma eğilimi yanı sıra-ki bu esastı-devrimci kitlelerin bir kesimi neyin doğru neyin yanlış olduğuna bakmaksızın, silahlı eylemler ve direnişlere olan sempatilerini yer yer dile getiriyorlardı.Çünkü sömürgeci-faşist diktatörlük sınıf mücadelesini bir çok alanda denetim altına alarak,askeri alanda hesaplaşıyor ve devrimci hareketleri buna zorluyordu.Sıkıyönetim şartlarında, dernek,sendika,mesleki kuruluş,yayın,kitle toplantıları ve gösterileri vs.yasaklanmış,bildiri dağıtımından,yazılama,sözlü propağanda ve sendikal çalışmaya kadar her kıpırdanışa silahlı güçler karşılık veriyordu.Sömürgeci faşist-dikta iki yol bırakmıştı: ya teslimiyet yada silahlı olarak hesaplaşmak.Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri olduğu gibi,KAVA da sömürgeci güçlerin önüne sürdüğü bu iki seçenektan birini seçme durumunda değildi.Hareketimizin önderliği,özellikle örgütsel,kitle bağlarının nisbeten daha iyi olduğu,avantajlı olduğumuz bölgelerde bile askeri kitle direnişlerini mümkün görmüyordu.Kitleler buna hazır olmadıkları gibi politik ve örgütlülük düzeyleri de böyle bir çıkış yapmaya elverişli değildi.Bunun da ötesinde,ne hareketimiz ve nede başka bir hareket kendisini buna hazır görmüyordu.Öncü denen olgu gerçek anlamıyla mevcut değildi.Bu durumda yapılması gereken tek doğru şey,en az kayıpla geri çekilmek,mücadeleyi uzaktan, sömürgecilerin sunduğu iki yol dışında bir üçüncü yol açmaktı. Geri çekilme taktiğimiz buna tamamıyla uygun ve doğrudu.

12 Eylül generaller darbesinden bir ay sonra 5.konferans toplandı.konferansa çağırılı üç delege sadece katılamadı.Başarılı

geçen konferans,Kürdistan,Türkiye ve dünyadaki gelişmeleri değerlendirdi ve görevleri belirledi.Belirtmek gerekir ki,bu konferans hareketimizin kısa mücadele tarihinde ayrı bir öneme sahiptir.Çünkü aldığı kararlar ve siyasal tespitler geleceğimiz üzerinde etkileri olacak,KAVA'nın dönüşümünü sağlayacak mahiyeteydi.Bu konferans hareket için sorunların özellikle tartışıldığı diğer konferanslardan farklı olarak,siyasal sorunların tartışıldığı,siyasal tavrın belirlendiği,kararların alındığı,dar pratikciliğin aşılp çalışmaların yönünün ve alanlarının tespit edildiği,ön yargılardan uzak objektif tespitlerin yapılmaya çalışıldığı,tüzük taslağının tartışıldığı bir konferans oldu.

Konferans ABD ve Sovyetler Birliğinin başını çektikleri iki emperyalist kampın hızla savaşa hazırlandıkları, buna karşılık dünya barış güçlerinin mücadelesine işaret etti.

Uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğu olumsuzluklar üzerinde duran konferans,Dünyadaki gelişmelere ve değişimlere şimdilik yön veremediği ve güçlü devrimci alternatifler sunmadığına dikkati çekti: Konferans KAVA'nın bolşevik bir örgütlenme yaratamadığı ve kendisini küçük-burjuva alışkanlıklarından kurtaramadığı tespitini yaptı.Kürdistan gibi köylü,küçük-burjuva nüfusun oldukça yaygın olduğu bir ülkede komünist örgütlenmenin zorluklarına işaret etti.

12 Eylül generaller darbesinin tahlilini yaparak,muhtemel sonuçlarını tespit ederek karşı-devrimin top yekün saldırısı şartlarında geri çekilmeyi,esnek mücadele yöntemleri ile mücadeleyi sürdürmenin ve devamını sağlamanın gerekli olduğuna karar verdi.En kısa ve mümkün sürede bu taktiğin hayata geçirilmesi gereğini ayrıca belirtti.

Kürdistan'ın diğer parçalarını mücadelenin cephe gerisi haline getirilmesini,bu amaçla özellikle İran-Kürdistanında şartların hazırlanması ve buraya düzenli geri çekilmenin sağlanmasını kararlaştırdı.

Konferans tüzük taslağını tartıştı ve tartışmalar ışığında son şeklinin verilmesine karar verildi.

Bu konferans kararlarının uygulanması hareketimize daha devrimci ve daha bir üst aşama kazandırabilirdi.Alınan kararların bir kısmının yerine getirilmesine rağmen geri çekilme kısmi düzeyde gerçekleştirildi.Ne yazık ki

hareketimiz o tarihe gelinceye kadar,bölünmelerle oldukça hırpalanmış,iç örgütsel sorunlar tarafından yıpratılmıştı.Saldırlara karşı uzun süre dayanacak ve konferans kararlarını bir bir yerine getirerek hayatiyet kazandırabilecek ve geri çekilmenin örgütsel tedbirlerini alabilecek şartları yaratamadı.

Konferans kararlarına uygun olarak İran-Kürdistan'ına ve Süriye-Kürdistan'ına kısmi geri çekilmeler sağlandı.Düzenli geri çekilme hazırlıklarının sürdürüldüğü bir ortamda Kamışlı katliamı gerçekleştirildi.M.K üyesi Hüseyin ASLAN yoldaş,konferans delegesi ve bölge komitesi üyesi M.Emin MUTLU ve değerli yoldaşlarımızında içlerinde bulunduğu yurtsever,hareketimizin değerli dostu ve sempatismanı bir aile ile birlikte tümden imha edildiler.Örgütsel ilişkiler koptu ve ardından hareketimize karşı polis operasyonları başladı.Hareketimiz,geri çekilmek zamanı bulamadan darbe almaya başladı.

15 Kişilik Kamışlı katliamı ve en son olarak önemli sayıda M.K üyeleri ve Bölge komiteleri üyelerininde içinde bulunduğu yakalanmalarla hareketimiz önemli darbeler yedi.Böylece hareketimizin örgütsel yapısı büyük yaralar aldı.Fakat sınırlı bir örgütlülükle varlığını sürdüren hareketimiz tasfiye olmadı ve karşı-devrim güçleri tarafından likidasyona uğramaktan kendisini kurtarabildi.

(Devam edecek)

YENİDEN ÖRGÜTLENME KONFERANSINA SUNULAN
PROGRAM TASLAĞI

-III-

Dolayısıyla yabancı devletlerin sömürgeci hakimiyeti altında bulunan ülkemizde en önemli ve acil olarak ele alınması gereken (merkezi görev), sömürgecileri ülkeden kovarak işgale, milli baskıya son vermektir. Başta toprak devrimi görevi olmak üzere diğer demokratik görevler bu baş göreve tabidir. Bu iki temel görev (milli kurtuluş ve halk demokrasisi görevi) aynı zamanda birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü emperyalizm ve sömürgecilik yıkılmadan feodalizmin zulmü yok edilemeyeceği gibi, feodalizme karşı mücadele edilmeden, köylülerin toprak talebi karşılanmadan, köylülerin özgürlüğü sağlanmadan güçlü kurtuluş hareketleri yaratılamaz.

Devrimin temel sorunu olarak iktidar sorununu bilen Kürdistan proletaryası, milli kurtuluş devrimi ile sömürgecilerin ülkemize yerleştirdikleri ordu, bürokrasi, polis ve jandarmasıyla sömürgeci devlet mekanizmasını, ülkemiz topraklarında **parçalayarak, yenilgiye uğratarak kovup atacaktır**, Kürdistan'daki iktidarlarına son verecek, onun yerine sovyetler esasına dayalı emekçi yığınların iktidarını, demokratik halk iktidarını geçirecek ve inşasını geliştirecektir.

Kürdistan devriminde köylülerin önemli bir yeri vardır. Köylülük sorununa doğru bir yaklaşımı olmayan parti başarıya ulaşamaz. Köylülük ülkemiz nüfusunun önemli çoğunluğunu hala oluşturduğu gibi, kurtuluş devriminde temel insan kaynağıdır. Feodal dönemde toprak ağalarının baskı ve sömürsü altında temel ezilen sınıf olan köylülük, kapitalizmde köylülüğün özgürleşmesi süreci sonucu yok olur. Büyük bir çoğunluğu şehir ve kır proleterleri olurken diğer bir kısmı kapitalist ilişkiler içinde küçük üretici olurlar. Ancak bizim gibi kapitalizmin sömürgecilikle birlikte ülkeye girdiği toplumlarda, köylülüğün özgürleşmesinin önüne bizzat kapitalist sömürgeci güc dahil olmak üzere tüm sömürgeci güçlerle onların ülkedeki sosyal dayanağı hain feodal sınıflar, geçerler. Ancak çağımızın üretim tarzı kapitalizmin dünya ülçüsünde gün geçtikçe enine ve derinlemesine dünyanın dört bir tarafında gelişmesi özelligi, ülkemizde de temel düşmanlarımızın iradeleri dışında

kapitalist ilişki ve üretim tarzını geliştirmektedir.Bu durum daha öncede vurğulandığı gibi devrimci bir tarzda olmasada,daha korkunç yıkımlara yol açsada köylülüğün kısmen çözümlenmesi yol açıyor.Bir taraftanda feodal ezgi ve sömürü altında olan köylülük kapitalist sömürüyle karşı karşıya geliyor.Dolayısıyla, ülkemizin yapısı açıklandığında görüldüğü gibi,kapitalist ve feodal sömürünün içiçe geçmiş biçimini;daha da gerici ve bağınaz ilişkilerle beslenmiş biçimde çifte sömürüyü üzerinde taşıyan köylülük artık ne tam feodalizmin bir sınıfı,nede tam olarak kapitalizme özgü bir emekçi sınıfı durumundadır.Kapitalist ilişkiler girdiği oranda ondaki çözülmeyi de hızlandırdığından bütün köylülük,başlı başına bir sınıf olarak ele alınamaz.Proletaryaya yakın yoksul köylülüğüve yarı proletaryanın bir bölümünü içinde barındıran bu sosyal kesim,küçük üretici konumunda orta köylülüğü, kısmen sömürücü duruma geçeneğin köylülüğü de barındırmaktadır.Ve az öncede açıklamaya çalıştığımız gibi ayrı ayrı bu kesimlerin üretim içindeki konumları sınıf ilişkileri içindeki yeri,içinde bulunduğ u üretim ilişkilerine göre değişmektedir.Bazı bölgelerde hala feodal ilişkiler egemen olduğundan o temelde onları yargılamak gerekecek,bazı bölgelerde feodal ilişkiler yok edilmemekle beraber sınıfsal yapısını belirleyen kapitalist ilişkilerdir.

Köylülüğün tüm bu özelliğine rağmen toprak devrimi Kürdistan'da devrimin önemli temel sorunlarından birini teşkil etmektedir. Yoksul ve orta köylülerin toprak özlemi önemli bir devrimci akımı oluşturmaktadır.Köylülerin toprak özlemi özgürlük taleplerinden ayrı ele alınamaz.Topraksız köylülerin feodal beylere karşı toprak ve özgürlük savaşı doğru ve güçlü proletarya önderliğiyle birleştiğinde ülkemiz ulusal kurtuluş devriminde önemli dönüm noktaları yaratacak,aşamalar katedecek gücü yaratmaya yetkindir.

Köylülük,feodal burjuva sömürüsü yanında sömürgeci işgalcı güçlerin imhacı ulusal baskısıyla da karşı karşıyadır.Toprak için savaşım ile sömürgecilige karşı savaşım bütünleşmek zorundadır.Çünkü,birinci olarak,köylülük iki baskı ve sömürücü güç (sömürgecilik,feodal burjuva hain sınıflar)tarafından ezilmekte ve sömürülmektedir.Kurtulmak için ikisine karşı da

ezilmekte ve sömürülmektedir.Kurtulmak için ikisine karşı da savaşması gerekir.Ulusal ve sosyal kurtuluşu (tüm halk güçleri içinde geçerli olduğu gibi)birleştirmek ve bütünleştirmek zorunludur.İkincisi,Köylülük birisine karşı savaşırken diğerini düşmanının yanında görmektedir.Her iki güç sıkı bir birlik oluşturmaktadır.Daha önce gerçekleşmiş değişik ülke devrimlerinde de gözlemlendiği gibi,köylülüğün topraklarına kavuşması,toprak devriminin zaferi halk kitlelerinin iktidarı ile mümkün olup, kalıcılaşır.Toprak devrimi ancak o zaman gerçek anlamıyla gerçekleşir.Tüm toprak ağalarının topraklarına karşılıksız el konarak yine karşılıksız olarak topraksız köylülere ihyaçıları göz önünde tutularak eşit bir şekilde dağıtılır.Kullanım hakkı tamamen köylülerde olmasına rağmen,tüm önemli üretim araçlarında olduğu gibi toprak mülkiyeti kamusaldir.Devlete aittir.O ne satılır ne kiraya verilir ne de satın alınır.Artık meta değildir. Köylüğün küçük topraklarında ve işletmelerinde özgür olarak çalışmaları,kısa bir dönem eskisine oranla üretimi geliştirmesine rağmen uzun süreli küçük üretim büyük üretim karşısında geri bir durumu temsil eder.Geniş çaplı büyük üretim kıyaslanmayacak oranda,küçük üretime nazaran ekonomik ve toplumsal gelişmeye uygunluk teşkil eder.Dolayısıyla örnek devlet çiftlikleri yoluyla,örnek kitle kooperatifleri yoluyla, üretim kooperatiflerinin köylüler arasında egemen olmasında çalışılmalıdır.Bu,proletarya yoksul köylülük ittifakı içerisinde, köylülüğün kalıba dökülmesi barışçıl ve ikna yollarıyla hayata geçirilerek bir süreci kapsar.

Proletarya devrimci hareketi ülkemizde köylülüğün çoğunlukta olmasına,toprak ağalarına karşı savaşkan ve devrimci gücüne bakarak onu hiç bir zaman söz ve eyleminde proletaryanın önüne çıkaramaz,yada köylülük içinde gelişmek amacıyla ilkelerden vaz geçip pragmatik davranamaz.Pragmatik eğilimleri sürekli teşhir ederek böyle akımların ömürlerinin kısa olacağını açıklar.

Toprak devrimi,toprak için savaşım olarak kavranılırsa,feodalizme karşı mücadelenin,feodalizmin tasfiyesinin temel sorunu olmakla birlikte,kendisi değildir,aynılaşırılmaz.Toprak ağaları dışında,aşiret

resilerine ve feodal beyler ile dini otoriteyi feodal beylikle birleştiren seyh ve seyitlere,değişik feodal kurumlara karşı savaş zorunludur.Tüm feodal bağımlılık,kulluk ilişkilerinin ve angaryanın her çeşidinin ortadan kaldırılması,köylülerin demokrasi ve özgürlüğe kavuşması,feodalizmin tasfiyesini getirecek ve bir devrim sorunudurlar.

Kürdistan'da küçük burjuvazinin kapsamı içinde değerlendirilecek değişik toplumsal kesimler mevcuttur.Köylülük ile içiçe hatta onun,bir kesimi de dahil olarak kır küçük burjuvazisi,şehir küçük üreticilerinden,esnaf ve zanatkarlarından oluşan şehir küçük burjuvazisi ile geniş memur tabakası ve aydınlardan oluşan diğer kesimi bu sınıflama içerisinde değerlendirmek doğrudur. Üretimin farklı alanlarında,değişik konumlar üstlenmelerine rağmen, genel anlamıyla üretim içindeki yerleri gereği tüm bu toplumsal tabakalar küçük burjuva sınıflamasına dahildirler.Üretim içindeki rollerine genel bir perspektifle yaklaşıldığında hem emekçi hem patron özelliklerini şu veya bu şekliyle esasında görmek mümkündür.Üretim sonucu almış oldukları pay açısından da toplumsal yerleri küçük burjuvazye denk düşer.

Küçük burjuvazi,sömürgecilik vasıtasıyla feodal yapıda olan ülkemize taşırılan kapitalizmin şekillendirdiği yarı feodal sosyoekonomik yapıdan dolayı oldukça yaygınlık gösterir.Çok tekrarlanan,bir küçük burjuvalar ülkesi genellemesi bizim ülkemiz için de doğrudur.

Oldukça geniş bir yaygınlık gösteren küçük burjuva sınıfsal temelin yansıması olarak siyasi alanda da bu sınıfta farklı eğilimler gözlenir.Teslimiyetçilikten sol maceracılığa kadar geniş olan alan üzerinde farklı siyasi eğilimler mevcuttur.Emperyalizm ve sosyal emperyalizm askeri ve siyasi gücünü kullanarak geleneksel işbirlikçileri dışında, burjuva feodal akımları kendisine bağlamakla birlikte,esas olarak küçük burjuvazinin teslimiyetçi yapısından yararlanarak bu eğilimlerde kendilerine işbirliği ve teslimiyete zorlamaktadır.Ülkemizde yaygın olan bu olgu,tümüyle tek başına bir etken olmasa da ülkemizin içinde bulunduğu,tarihi,politik (özellikle sınıfsal) ve jeopolitik koşullardan ileri

gelmektedir.Küçük burjuvazinin sömürgeci ilişkiler sistemi ve düzenle bağları yoğun kesiminde;geçici de olsa çıkarları, yaşamları düzenle uyumlu yürüeyebilen kesimin de yaygın olan teslimiyetçi eğilim feodal ve burjuva sınıfların yanında sosyal emperyalizmin hegemonya çıkarlarının esas savunucusu durumundadırlar.

Sol,devrimci,M-L maskeleri de taşıyan bu revizyonist akımlar ülkemiz devriminin çıkarlarına göre değil,sosyal emperyalist Sovyetler Birliği'nin hegemonyacı çıkarlarına göre hareket ederler.M-L'i değil,tarihe dünya sosyalizmine,dünya devrimine ihanet olarak adı geçen Kurşçev ve Brejnev ekibinin modern revizyonizmini savunurlar.Modern revizyonizmin ülkemiz ve dünya devrimiyle çelişen tezlerine rağmen,açıktan Sovyetler Birliği'nin halkların iradesine,devrimin iradesine karşı emperyalist siyasetine rağmen; adeta devrime ihanet ettiklerini göstericesine onu savunmaktadırlar.Sovyet Sosyal Emperyalizminin yayılmacı siyasetinin ülkemizdeki araçları olan revizyonist akımların Kürdistan'daki siyasetleri dahi Sovyetler Birliği'nin tavrına bağlı olarak değişmektedir.Sovyetler Birliği sömürgeci yönetim ile anlaşığı,uyumlu çalışığı dönemlerde onlarda savaşı terk eder."İlerici"(!) anti emperyalist(!) kapitalist olmayan yoldan soslaylisme giden(!!) dostlarını desteklemeye başlarlar,ama sömürgeci yönetim S.B ile anlaşmazlığa düştüğünde efendilerinin direktiflerine uygun olarak "özgürlükçü","ulusal kurtuluşçu"(!) kesilivermektedirler.Bu siyasi akımların gerçekten Kürdistan devrimi için savaşmadıkları açıkça ortadadır.Bu nedenle çeşitli ülkelerde gerici halk düşmanı diktatörlükler, uygulayan revizyonist akımların,ülkemizde proletarya ve halkımızın çıkarlarına ve iradelerine karşı böylesi suçlar işlemesine izin vermeden,halk saflarında güç bulmamaları için gerçek kimliklerinin teşhir edilmesi zorunludur.Tam bir "Turuva atı" rollü oynayan bu akımlara karşı ideolojik ve politik mücadele edilmeksizin Kürdistan devriminin zafere ulaşması olanaksızdır.Ançak bu akımlara karşı mücadele ederken,ülkemizin içinde bulunduğu koşulları,sınıf ilişkilerini halkın devrimcilerle ilişkisini kitlelerin ruh hallerini v.s dikkate almak,buradan hareketle

ilkelerden taviz vermeksizin esnek davranarak,devrime ve halka zarar getirici davranışlardan kaçınmaya özellikle dikkat etmek gerekir.

Özünde devrimci çizgi ile reformist çizgi arasında sürekli gidip gelmeyi taşıyan istikrarsız ve kararsız küçük burjuva hareketlerin diğer kesimleri,belirtilen olumsuzluklarına rağmen devrimde çıkarları olan ve bu nedenle de devrimci mücadele içinde yer alacak olan bir yapılanmaya sahiptir.Devrimci mücadeleye en yakın olan kesimi,halkın öz gücüne güvenerek ve onu temel alarak savaştan kesimdir.Bu kesimin halkın gücüne güvenmesi,emperyalizme ve sosyal emperyalizme dayanarak mücadele etme anlayışından uzak olması,onu proletarya hareketine yakın müteffik kılacak olumlu yönüdür.Küçük burjuvazinin reformist teslimiyetçi eğilimlerine karşı mücadele ederek,ulusal kurtuluş sürecinde doğru bir birlik anlayışıyla itifaklar oluşturmak gerekli ve zorunludur.

Üretimdeki yeri,rollu ve payı açısından küçük burjuvazi ile komprador burjuvazinin egemen sınıflar tarafından çıkarları zedelendiğinden,baskı gördüğünden konumu gereği ülke pazarında kendi başına özgür hareket etmek eğilimini taşır.Dolayısıyla sömürgecilige karşı ulusal hareket içinde yer almaya çalışır.Bu eğilim devrimin kararsız da olsa müttefiki durumuna getirir.

Bütü devrimlerde önemli bir görev üstlenen gençlik ülkemizde, tarihimizin de gösterdiği gibi,devrimde daha da önemli bir yer tutmaktadır.Sömürgeciliğin kültürel işgal siyasetinin parçası olarak yoğun bir şekilde asimilasyon,sömürgeci devlet çıkarlarına göre düzenlenen ırkçı ideolojilere hedef olan gençlik, dönemde bilim,ulusal gerçeklik ve devrimci mücadeleyle ilişki kurmaktadır.Özellikle öğrenci gençlik köleleştirici sömürgeci eğitime rağmen,bilimle tanışıklığından sonra,dünya ve toplum hakkındaki bilgilenmesinin ilk adımlarında ulusal kurutuluş yönünde,devrimci bağımsızlık hareketi saflarında yer almaktadır.Gençliğin coşkulu militan bir şekilde devrimci mücadeleye atılımı ise Kürdistan halkının tarihi sosyal şekillenmesinde aramak gerekir.Gençliğin ülkemizde

devrimci mücadeleye yakınlığı, dolayısıyla içinde bulunduğu ortamı ve sınıfsal koşulları iyi değerlendirmek zorunda olan devrimci işçi sınıfı hareketi, gençliğin örgütlenmesine özel önem verir.

Devrimci işçi sınıfı hareketi, diğer burjuva, küçük burjuva hareketlerden ayrı olarak işçi sınıfının devrimdeki rolünü iyi kavradığından işçi sınıfı içindeki çalışmayı ülkemiz özgüline ait tüm güçlüklerle rağmen, esas ve baş faaliyet alanı seçer. Sömürge yada işgal altındaki bir ülke işçi sınıfı hareketinin işçiler arasındaki çalışmasının güçlülüğü açıktır.

Burada vurgulanan özellikle işçi sınıfının ekonomik mücadele araçları olan kitle örgütleri, sendikalardaki çalışmalardır. (Bu güne kadar bağımsızlık savaşı veren ülkeler bu alanda pek fazla deneyim bırakmamışlardır.) Dünya genelinde burjuvazi sendikaları kendisine tamamen bağlı kılmak amacıyla yönetimi ele geçiren mekanizmalar oluşturmuştur. Burjuva politikacılar yada "sol" geçinen temsilcilerini yönetime getirerek sarı sendikalar oluşturmuş ve işçi sınıfının ekonomik durumu düzeltme uğruna mücadele yerine düzeni koruyan kurum durumuna getirmiştir. Kürdistan'da sendikalar kurulmasına rağmen sömürgeci devletler özel olarak devrimci sendikal mücadelenin koşullarının oluşmasının yollarını kapatmak amacıyla türlü mekanizmaların yanında çeşitli hile ve dolaplar çevirmektedir. Kürdistan da işçi sınıfını, sendikaları politikadan uzak tutmak için özel çaba harçamaktadırlar. Ama koşullar ne kadar kötü olursa olsun, devrimi işçi sınıfı hareketi, sendikalar içindeki çalışmaya mutlaka ağırlık vermeli, onları devrimci mücadelenin bir aracına dönüştürmeli, işçi sınıfı içinde devrimci temelde örgütlenmenin aracı etmeli, sınıf siyasetine uygun sendikal mücadeleyi hayata geçirmelidir.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, yurtsever sınıf, tabaka ve kişilerin kitlesele katılımı sonucu uzun süreli bir direnme savaşıdır. Kürdistan devrimini zaferi, bir anlamıyla, proletaryanın bu kitleler arasındaki sınıf ilişkilerini doğru değerlendirip, onlar arasındaki geçici bir dönemde olsa oluşacak ittifak ilişkisini doğru örgütlemesine, ve bu temelde doğru strateji ve taktikler geliştirerek geniş halk kesimlerini seferber etmesine bağlıdır. Sömürge ve yarı sömürge

devrimlerinden edinilen tecrübelerin ortaya çıkardığı gibi,yurtsever devrimci güçlerinin ittifakını gerç ekleştiren önemli bir organdır.Böyle bir örgütlenmeyi, ülkemizde doğuracak da,ulusal kurutuluş mücadelemizin koşulları olacaktır.Geniş kitlelerin devrim saflarına katılımı ve devrimci sınıflar arasında ittifak böyle bir örgütlülüğü gerektirdiği an,proletarya insiyatifi ele alarak ulusal kurtuluş cephesini örgütlemeye çalışır.Ulusal kurtuluş cephesi,devrimci sınıflar arasında var olduğu dönem boyunca devrim zaferi ugruna en uygun ilişkiyi geliştirdiği,proletaryanın önderliğinde hareket ettiği oranda amacına ulaşır ve devrime hizmet eder.Ulusal kurtuluş cephesini,millî burjuvazi,küçük burjuvazi,köylülüğü temsil eden değişik örgütler örgütlenmeye çalışacakları gibi, ülkeyi Sovyet sosyal emperyalizmine bağlamak amacıyla revizyonist akımlar da örgütleme çalışmasına girişebilirler.Ançak bu cepheler, proletaryanın oluşturacağı cepheden temelden farklıdırlar.Proletarya dışında oluşacak cephelere karşı devrimci proleter hareket,mücadelenin ve günün koşullarına uygun olarak tavır belirleyecektir.Devrimci hareketimiz,tüm cephe ve geçici güç birliklerinin demokratik olması ve proletaryanın devrimci hareketinin emekçi kitleleri örgütlemesini engellememesi ve bağımsızlık ve demokrasiyi hedeflemesini,ilişki kurup desteklemesi için şart koşar.

Kürdistan proletarya hareketi,M-L askeri bilimi esas olarak,halkımızın sömürgecilige karşı mücadelesinde mücadelenin koşullarına uygun askeri örgütlenmeler geliştirir.Sömürgeci ordu ve devletin ülkemizden kovulması sürecinde adım adım oluşacak partizan birlikleri giderek ulusal kurtuluş ordusuna dönüşecektir.Ulusal krutuluş ordusunda,proletaryanın bilimini esas alarak,önderliğin devrimci proletaryanın ellerinde olmasını sağlar ve onun çıkarları doğrultusunda yön verir.

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkilerin doğru bir temelde ele alınması,her iki ülke halkının kaderi açısından tayin edici önemdedir.Aynı önem,Kürdistan'ın değişik parçalarını kendi devlet sınırları içinde barındıran İran,İrak,Suriye'deki devrimci mücadele açısından da

geçerlidir.Kürdistan proletaryası, proletaryanın dünya ölçüsündeki ortak sınıf çıkarları gereği ve enternasyonalist politikası gereği ezen ulus proleteryası ile en yakın ilişki ve birlik siyasetini izler.Ama sorun sadece Enternasyonalist politika,açısından değil,Kürdistan'ın parçalanmış bir ülke olarak Orta Doğu'da almış olduğu konum ve oynayacağı rollden de ileri gelmektedir.Bugünkü aşamada,iki ülke devriminin farklı yönlerine rağmen hedefledikleri temel düşman sömürgeci faşist Türk diktatörlüğünün olması,iki devrimin çıkarlarının yakınlığını gösterir.Her iki ülke devriminin çıkarları temelinde en doğru ve en yakın birliktelikler her alanda oluşturulmalıdır.Yoksa bu güne kadar olduğu biçimiyle gerek Kürdistan milliyetçi akımların gerekse Türkiye'de sosyal şövenizmle bağlarını koparamamış akımların pragmatist düzeyde yaklaşımları iki ülke halkı ve devriminin zararındır.Kürdistan proletaryası, Kürdistan'da burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliği dahil her türlü milliyetçi eğilime karşı en amansız mücadeleyi kendi omuzlarında bilir.Bu alanda en büyük görev onundur.Bunun dışında halkların kardeşliği ve proletaryanın birliği önünde, her iki ülkede gelişecek zararlı akımlara karşı en uygun mücadeleyi geliştirir,geliştirilmesinde üzerine düşeni yapar.

* Kürdistan devrimci proletarya hareketi,Kürdistan da kadınların kurtuluşunun ancak işçi sınıfının nihayi zaferiyle mümkün olacağına inanır.Kürdistanlı emekçi kadınlar,katmerli baskı ve sömürü altındadırlar.Ulusal ve sınıfsal baskı ve sömürü yanında kadın oldukarı için de baskı görür ve horlanırlar.Ulusal ve sınıfsal baskı,ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisinin gerçekleşmesiyle birlikte ortadan kalkmasına rağmen,kadın olmaktan dolayı gördükleri baskının ortadan kalkması ve kadın erkek eşitliğinin sağlanması ancak sosyalizm aşamasında kültür devrimi ile mümkün olacaktır.Devrimci proletarya hareketi burjuvazinin emekçi kadınların mücadelesini köreltmek için geliştirdiği Feminist hareketi mahküm eder.Emekçi kadınların kurtuluşu sınıfsal kurtuluşa bağlar,bununla ancak siyasi iktidar mücadelesinin zaferle sonuçlanmasıyla mümkün olduğuna inanır.Devrimci proletarya hareketi,kadınların katılmadığı bir siyasi mücadelenin başarıya ulaşamayacağını,işçi sınıfının mücadelesinde başarıya

ulaşmadan kadınların kurtulamayacağını savunur.

Kürdistan devrimi,proletarya önderliğinde,işçi sınıfı,köylülük ittifakı temelinde,küçük burjuvazi ve milli burjuvazi ile birlikte oluşturarak sömürgecilige,emperyalizme, onların ülke içindeki dayanağı feodalizm ve komparod kapitalizme karşı halkın devrimci demokratik iktidarını gerçekleştirecek anti Emperyalist ulusal demokratik devrimdir.Yukarda görevleri açıklanan devrimin parçasal düzeyde hedefine ulaşması devrimin bölgesel görevlerini yerine getirmesi demektir ve bu görevler görüldüğü üzere içerik olarak ulusal görevlerden ayrılık göstermemektedirler.Kürdistan devriminin bu aşamadaki son hedefi Bağımsız,Özgür,Demokratik,Birleşik Kürdistan'ın kurularak ülkenin parçalanmışlığına son vermektir.Ancak şu andaki mücadelenin koşulları da göstermektedir ki,devrimin değişik parçalarda zaferin farklı zamana denk düşmesi büyük olasılıktır.Bölgesel düzeyde devrim daha ileri aşamaya varsada birleşme şeklindeki Demokratik devrimin hedefi tüm bölgesel görevler tamamlandığında,ülke bütünüyle bağımsızlaştığında yerine getirilecektir.Kürdistan devriminin parça bütün düzlemesindeki ilişkilerinin nasıl gelişeceği,açıktır ki,dünya,bölge ve ülkedeki sınıf mücadelesinin gelişimi tarafından belirlenecektir.

Dünyada bu güne kadar sömürgelerde verilen devrimci ulusal kurtuluş devrimlerinin deneyimleri ve ülkemizin içinde bulunduğu koşullar,devrimimizin zaferinin halkımızın gücüne ve aktif katılımına dayalı uzun süreli ve çok yönlü bir savaşımlı içeren devrimci milli kurtuluş savaşıyla mümkün olacağını göstermektedir.Bu savaş uzun ve karmaşık bir süreçtir.Devrim sürecinin bütünü boyunca proletarya önüne tek mücadele biçim ve aracı,örgütü koymadığı gibi,ezilen kitlelerin devrimci mücadelelerinde ortaya çıkan tecrübelerden,ülkemiz milli hareketinin tecrübelerinden yararlanarak tüm devrimci mücadele biçim ve araçlarını ilkesel olarak kullanma ilkesini benimser.* Bu alanda gelecek için peşin yargılarda bulunma gibi yanlışlara düşmeyeceği gibi,ulusal kurtuluş hareketi ve

* " Bu örgütün ("İşçi partisi örgütü" b-)mutlak yönetime indirilmesini kesin darbe için kullanacağı aracın önceden incelenmesi-

proletaryanın çıkarlarıyla çelişen anlayışlara savaş açar. Her somut tarihi dönemin koşullarına özgü strateji ve taktik geliştirir ve buna göre mücadele biçim ve araçlarını önüne görev olarak koyar. Ancak sömürgeci devrim tecrübesiyle tarihimiz, ülkemizdeki milli kurtuluş devrimimizde proletarya önderliğinde gelişecek partizan savaşı ve halk savaşının ağırlıklı yeri olacağına büyük olasılığı olduğunu gösterir. Proletarya sınıf hedefine ulaşmada devrim ve halkın çıkarına olan savaşı ilerletici mücadele araç ve biçimlerini hayata geçireceği gibi; bizzat milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelemizde bu alanda kitlelerin yaratıcı gücüyle bizzat kendilerinin yeni tecrübeleriyle devrimci mücadeleye sunacakları yeni biçimleri bilimsel Sosyalizm süzgecinden geçirerek pratiğe aktarması olasılık dışı değildir.

Kürdistan'da devrimci milli kurtuluş hareketinin işçi sınıfı hareketiyle oluşmasından sonra, geleneksel feodal burjuva önderlik tarafından tüm parçalarda yıllardan bu yana halka bağımsızlık yerine hedef olarak gösterilen otonominin gericilliği daha da berak bir şekilde ortaya çıkmıştır. Otonomi talebinin halkımızın çıkarlarına denk düşen devrimci bir talep

ne gelince : örneğin ayaklanmayı mı, kitlelerin politik grevi mi yoksa bir başka yolu mu seçeceği konusunu tartışmak, önceden bu sorunu çözümlenememesi istemek, boş bir doktrine saplanmak olurdu. Böyle bir şey yapmak, generallerin alaylarını toplamadan, seferberlik ilan edip düşman üzerine yürümeden bir savaş konseyi toplamaları gibi bir şey olurdu. Proletarya ordusu güçlü bir sosyal demokrat örgütün yönetimi altında kurtuluşu için mücadeleye gireceği zaman generalleri bizzat kendisi kullanılarak hücum yollarını gösterecektir. Fakat ancak o zaman, mutlak yönetime kesin darbe indirmek söz konusu olacaktır; çünkü bu kesinlikle işçi hareketinin durumuna, genişliğine, hareketin ortaya koyduğu mücadelelerin koşullarına, hareketi yöneten devrimci örgütün özelliklerine, proletarya ve mutlak yönetime karşı diğer sosyal gurupların tutumuna iç ve dış politik koşullara-tek kelimeyle, önceden keşif edilmesi olanaksız ve yararsız bir türlü koşula bağlıdır." (Lenin-RSDİP'in kuruluşu-S.68)

olmadığı yoğun bir şekilde devrimci hareket tarafından açılacak,teşhir edilecektir.

Otonomi,sömürgeciliğe karşı kararlı bir savaşım değil,onunla kürt egemen sınıflarının belirli bir platformda uzlaşmasının ifadesidir. Teslimiyetçi yönü egemen olan,ulusal saflarda yer alan feodal burjuva sınıfların,sömürgecilik koşullarında bazı reformlarla durumlarını "düzeltmeyi" hedefledikleri reformlar bütünü programıdır.Ulusal mücadeleyi sadece bu kadarıyla ileriye götürebilecek sınıfların uzlaşma platformudur.Aslında çağımızda çoktandır, başka ülkelerde savunulmayan bu talep,ülkemiz sosyal tarihi koşullarına özgüdür.Anti sömürgeci ve anti emperyalist bir hedefi olmayıp,mevcut sömürgeci kapitalist düzenin dışına ükkeyi çıkaramaz.Ülke içinde de devrimci sınıfların geçici ittifakının ifadesi demokratik halk iktidarından hiç ama hiç bahs etmeyişi de yine bu durumu göstermektedir.Yani anti feodal, demokratik hedeflerini önüne koymaktan çok uzaktır.Otonomi devrimden uzak bir karakteri ile halkımızın silah elde militan savaşı arasında açık çelişki yer almaktadır.Bu nedenle tonomi hedefinin bizzat çok geçmeden bu silahlı mücadele içerisinde aşılacağı;ve dolayısıyla bağımsızlık uğruna savaşılacak günler uzak değildir.Kürdistan'ın parçalanmış ve etfarı düşmanla çevrili olması olgusunu gerekçe edinerek kendi devrimci olmayan otonomi taleplerinin propağandasını yapan feodal burjuva akımların bu alanda olduğu gibi,Köylü kitleleri üzerindeki her alanda etkilerinin kırılması da proletarya açısından önemli bir görevdir.

Kürdistan milli kurtuluş ve halk demokrasisi savaşımı zafere ulaştıktan sonra,tarihi ve sosyal koşulların sonucu,devrimi gerçekleştiren sınıf ve tabakaların iktidarı olan demokratik halk iktidarı dönemi,yani halk demokrasisi dönemi başlar. Bu dönem sosyalizme geçişi sağlamak amacıyla var olan geçici bir dönemdir.

Tarihi ve sosyal açıdan sosyalizmin,proletarya diktatörlüğünün ön biçimi olan halk demokrasisi;örgütlenme açısından,biçim olarak değil ama öz,içerik olarak,önderliğin işçi sınıfının elinde olması anlamında proletarya diktatörlüğünün ön biçimidir.Halk demokrasisi proletarya

önderliği olmaksızın düşünülemez.

Devrim sonrası oluşacak iktidarda proletarya ile ittifak halinde de olsa diğer sınıfların önderliği söz konusuysa, demokratik bir cumhuriyetin hayata geçirilmesi olasıdır. Ancak gerek ülke içerisindeki sınıf savaşımı koşulları gerekse de emperyalizmin özellikleri ile de açıklanan uluslararası koşullar gereği giderek anti demokratik burjuva diktatörlüğüne dönüşür.

Halk demokrasisi özgürlüğü, proletaryanın önderliğinde işçi-köylü ittifakı temel olmak kaydıyla diğer dost sınıflar, küçük burjuvazi ve milli burjuvazi arasında bağımsızlık ve demokrasi için ittifak sistemidir. Bu ittifak ilişkisi asla sınıf işbirliği olarak değerlendirilemeyeceği gibi, içinde bulunan sosyal ve tarihi koşulların yarattığı devrimci görevlerin gereği olarak ele alınmalıdır. Belki her zamanki koşullardan daha fazla, sınıf işbirliğinin koşulları doğabilir "demek" doğru olabilir. Ancak işçi sınıfı hareketi bunun bilincinde olarak proletarya ve sosyalizmin çıkarlarını elden bırakmayacaktır.

Halk Demokrasisini burjuva demokrasisinden ayıran temel ayrılıklar vardır. Bir avuç egemen sınıfların emekçiler üzerindeki diktatörlüğü olarak burjuva demokrasisi, bir avuç azınlık için demokrasi, ezilen çoğunluk için diktatörlüktür. Oysa halk demokrasisi halkın ezici çoğunluğunun iktidarı olarak tüm halk sınıfları için demokrasi; emperyalizm, sömürgeciligi ülkeden kovan bir araç olarak hala onlara karşı savunma aracı, ülke içinde başta bir avuç işbirlikçi komprador burjuva ve toprak ağaları emperyalizm ve sömürgeciligi tekrar ülkeye davet edecek güçler, ülkeyi demokrasi ve sosyalizm yolundan saptırıp, emperyalizme bağlı kapitalist düzen oluşturma amacındaki güçler üzerinde diktatörlüktür. Ancak burjuva demokrasisinden temel ayrılığı, yığın demokrasisidir. Emekçi kitlenin dolaysız iradesini iktidara getiren kurumlar geliştirerek burjuva demokrasisinden binlerce kat daha çok demokratiktir. Emekçi yığınları dolaysız iradesini, devlet yönetimine çeken en doğru, en uygun kolay örgütler, Sovyetlerdir. İşçi köylü Sovyetleri esasına dayalı halk iktidarı, halk demokrasisinin özüdür. Bundan daha demokratik sistem düşünülemez.

Halk demokrasisinin komünist parti önderliğinde yığın demokrasisi özeliği proletarya demokrasisinin de özüdür.Bu nedenle bu konuyla ilgili düşünceleri iki kez yazmak yineleme olacağından,Sosyalizm ve proletarya demokrasisi bölümünde bu özle ilgili düşüncelerimizi bulacaksınız.

Sınıflar arasındaki ilişkileri düzenleyen yığınların halk demokrasisine dayanan çıkarlarıdır.Proletaryanın önderliği proletarya için belli ayrıcalıklar gündeme getirmesine rağmen,bu,geniş ölçekli sanayinin tarımda ve sanayide,tüm ekonomide tam egemen oluşuyla, küçük burjuvazi ve köylüler sürec içinde ikna yolu temel olmak kaydıyla yeniden kalıba dökülerek proletarya saflarına katılmalarının gerçekleştirilmesine kadar olan geçici bir dönem geçerli olacaktır.Aynı süreçte milli burjuvazi,küçük burjuvaziye uygulanan barışçıl yöntemlerle tasfiye edilmezse,proletarya, emekçi çoğunluktan aldığı destekle değişik yöntemlerle milli burjuvaziyi tasfiye etmekten kaçınmaz.

PARTİNİN DEVRİMDEKİ ROLO VE NİTELİĞİ:

Kürdistan işçi sınıfının gerçek temsilcisi,onun çıkarlarının en iyi ve en doğru savunucusu,onun öncü gücü,en aydın,en ileri unsurlarını bağrında toplayan örgütlü gücü ve genel kurmayı olan gerçek proletarya partisi,(proletarya hareketinin yaratacağı),tüm emekçi sınıflara kurtuluşunda en doğru yolu göstererek,önderlik ederek Kürdistan proletaryasının ve halkın kitlesel mücadelesini ulusal ve sosyal kurtuluşa götüren devrimin yöneticisidir.

Devrimci proletarya partisi,sınıfının en yüksek örgütü olarak, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kopmaz bir parçasıdır.İşçi sınıfının,ekonomik,politik,ideolojik,askeri,toplumsal her alandaki günlük mücadelelerini sosyal devrime ve nihayı amaca bağlar, proletaryanın tarihsel çıkarları ile bağını kurar.Ülkenin dört bir tarafında gelişen dağınık mücadele için merkez olur.Onları organize eder,toplu saldırıya dönüştürür.Sınıfın ve halkın kendiliğinden mücadelesine sosyalist mühteva kazandırır,onu daha da ileri götürerek,devrimi nasıl gerçekleştirecekleri hususunda yol gösterir.Bu alanda attığı her adımda bilimsel sosyalizme ve kitlelerin tecrübesine dayanır.Bu görevleri yürüten komünist partisi ve üyeleri komünistleri proletaryanın çıkarlarından ayrı ve ondan farklı çıkarları yoktur.

Bütün ülkelerin komünistleri,sosyal devrimden başka gidiş yeri olmayan toplumun temel çelişkilerini teşhir etmek,proletarya ile burjuvazinin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ve onun devrime yol açan karakterini kitlelere göstermek,devrimin tarihi ve sosyal koşullarını ve karakterlerini açığa kavuşturmak ve bağımsız politik bir parti olarak tüm burjuva partilerine karşı duran,onlarla arasına kesin sınır çizen proletaryanın önderliğini yürütecek bilimsel sosyalizmi kılavuz edinen gerçek işçi sınıfı partisini örgütlemek göreviyle yükümlüdürler.Bütün dünya işçilerinin ortak ve ayı amacı olan devrim,dünya sosyalist sitemi ve sınıfsız topluma varmak için farklı ülke komünistleri önelerine farklı görevler koymak zorundadırlar.Çünkü emperyalist dünya zincirinin halkaları farklı olduğu gibi,zincirle bağlarının zayıflığı,güçlülüğü farklıdır.Çünkü uluslar,ülkeler ve halklar "orta

çağdan burjuva demokrasisine,burjuva demokrasisinden proleter demokrasisine," insanlığın geçmekte olduğu bu sürecin farklı noktalarında,aşamalarında bulunmaktadır.Çünkü kapitalist gelişim her tarafta aynı seviyede değildir.Emperyalizm Emperyalist kapitalist ülkelerle sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkeler arasındaki ayrımı daha da artırmış ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesini yoğunlaştırmıştır.Sosyalist devrimini yapan ülkelerde proletarya farklı görevlere sahip olduğu gibi,Sosyalizm'de iktidarı ele geçirerek geriye dönüşü gerçekleştiren kapitalist,Sosyal emperyalist ülkelerde farklı görevlerle karşı karşıyadır.

Kürdistan proletaryası dünya proletaryası ile aynı ve ortak amaç uğruna savaşıyor.Bu nedenle dünya proletayra ordusunun Kürdistan'daki bölüğüdür.Yine bu nedenle Kürdistan proletarya hareketi amacı ne niteliği gereği bütün ülkelerin işçi sınıfının uluslararası hareketinin bir bölüğüdür.Hedef sınıfsız toplumdur. İşte bunlar,proletarya enternasyonalizminin temelini teşkil eder.

Proletarya enternasyonalizmi her şeyden önce her ülke işçi sınıfı hareketinin önüne öncelikle ülkesinde devrim görevini yerleştirmesini emr eder. Çünkü dünya sosyalist sistemine,revizyonizmin yarattığı tahribatlara karşı mücadelenin tecrübelerinden ortaya çıkan gerçek sosyalizme ve uluslararası komünist hareketin giderek güçlenmesi ve tüm dağınıklıkları yok ederek dünya proletaryasına egemen olmasına varmanın yolu buradan geçer.

Ançak proletarya enternasyonalizmi asla ve asla bununla sınırlandırılmaz.Kürdistan proletaryası,proletarya enternasonalizmiyle dünya sosyalizminin esas Kürdistan devriminin ona bağlı bir parça olarak ele alınmasını gerektiği bilincindedir.Ülke devriminin çıkarlarını dünya sosyalizminin genel çıkarlarına tabi olarak ele alır.Bu da en başta uluslararası komünist harekete bağlılık,onun bir parçası olarak tüm sorunlarını çözümleme sorumluluğu,ülke ve dünya devrimini tüm gücüyle sonuna kadar sürdürme ve çıkar gözetmeksizin her türlü karşılıklı yardımlaşma anlamına gelir.Kürdistan proletaryası milliyetçi değil,enternasyonalisttir.Kürdistan'da burjuva,küçük

burjuva milliyetçiliğinin her türüne karşı savaşımın başında yer alan devrimci proletarya hareketi proletarya enternasyonalizminin gereklerini yerine getirir ve onu halka mal eder.

Kürdistan proletaryası,bütün ülkelerin proletaryasıyla enternasyonalist dayanışma içinde iken,özellikle aynı devlet içinde yer aldığı ezen ulus ülkelerindeki,Türkiye,İran,İrak,Süriye proletaryalarıyla en yakın birliği gerçekleştirmeye özel önem verecektir.Bu,bu ülkeler devrimleriyle Kürdistan devrimi arasındaki yakın ilişkiden dolayı zorunludur.Enternasyonalist ilişkinin ötesinde ülke devriminin proletarya önüne koyduğu görevdir.

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendisinin eseri olmalıdır." ilkesinden hareket eden Kürdistan proletaryası,Kürdistan devrimine bu perspektifle yaklaşır.

Dünya proletaryasının birliğinin en büyük düşmanı ve engeli modern revizyonizmin sosyal emperyalist yayılmacı,işgalci siyaseti ve pratigini teşhir etmeyi önemli bir görev olarak tesbit eden Kürdistan proletaryası,"devrimin kitlelerin eseri olduğu" temelindeki düşüncesinin kavranmasının öneminin giderek artığına parmak basar.Bu sosyalizm anlayışını temelden değiştiren bir sorundur.Sosyal emperyalist Rusya ülkeleri işgal ederken, emperyalist işgalci yüzünü gösterirken,onların her ülkedeki uşakları revizyonist devrim dönemleri işgali "devrim" (!) olarak göstermeye çalışırlar.Oysa bilimsel sosyalizm olası "müdahaleci sosyalizmi" "işgalci" (!) sosyalizmi çoktan redetmişlerdir."Komünizm zorla kabul ettirilemez"(Lenin) "Proletarya partisi nüfusun engin çoğunluğu sosyalist bir devrimin zorunluluğunun bilincine varmadıkça, bir küçük köylüler ülkesinde hiç bir biçimde sosyalizmi 'sokmaya' niyetlenmez" (Lenin)

Kürdistan proletaryası gelecege adımlarını atarken, "işçi sınıfı,ancak tüm insanlığı kurtardığı zaman kendisini kurtara bilecektir." "İşçi sınıfının kurtuluşu,tüm insanlığın kurtuluşu ile mümkündür." belitine bağlı olarak hareket edecek,tüm insanlığın kurtuluşu olan komünizme varmak için tarihi ve sosyal koşulların önüne koyduğu görevleri yerine getirmek için yorulmaksızın çalışacaktır.

Kürdistan proletarya hareketinin milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelesi şamasında,uğruna mücadele ettiği ve proletarya önderliğinde iktidari ele aldığında hayata geçireceği halkın temel talepleri şunlardır:

Politik alanda:

1-a)sömürgeci devlet mekanizmasını parçalayıp Kürdistan'da işgal ordularıyla birlikte kovmak.Devlet mekanizması adına sömürgeci ilişkilerin koruyucusu ne varsa tasfiye etmek.

b)Ulusal kurtuluştan sonra ülkemizin bağımsızlığın tahamül edemeyen emperyalizm ve sömürgeciligin her tür düşmanca faaliyetlerine karşı ülke içinde feodal toprak ağaları ve komprador burjuvazimnin kendi düzenini oluşturma (geri getirme) haiane direncine karşı demokratik halk iktidarını inşaa etmek ve güçlendirmek.

c)Demokratik halk iktidarını işçi köylü emekçi sovyetlerini yönetime çekecek şekilde örgütlemek.Proletarya partisi önderliğinde Sovyetler iktidarı temel alınarak devrimi gerçekleştiren kitlelerin devrimci iktidarını yaratmak ve geliştirmek.

d) Halk demokrasisi koşullarında proleter demokrasiye geçişi hazırlamak onun koşullarını yaratmak.

2- Halkımızı yüz yıllardır boyunduruk altına alan işgal ordularını kovmak onun yerine ulusal kurtuluş mücadelesinde oluşan esas olarak işçi köylü kitlelerden meydana gelen ulusal kurtuluş ordusunu ulusal savunmanın önemli araçlarından biri olarak geçirmek. Halk demokrasisinde tüm halkın silahlandırılması temel alınarak devrimci ordu ve halk milisleri devletin savunma aracıdır.Devrim düşmanlarına karşı halkın silahlandırılması önemli bir güvencedir.Ulusal kurtuluş ordusunda subaylar seçim yoluyla göreve getirilir,hesap verme sorumluluğu altındadırlar ve istenildiği an görevden alınabilirler.Bu önlemler ordunun burjuva orduların tersi demokratiğini sağlama ve emekçilerden ve halktan soyutlanmasını engelleme,kitlelerin karşısında bir güç olmasını engelleme amacına yöneliktir.

3-Emperyalizmin dünyayı paylaşım zincirinin bir halkası olarak paylaşılan ülkemiz Kürdistan'ın boyunduruk altına alınması ile ilgili;sömürgeci ve emperyalist, sosyal

emperyalist güçlerin yapmış oldukları ne kadar antlaşma varsa geçersiz ilan edilecektir.Emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ilişkilere,sömürgeciliğin sömürsünü devam ettirebilecek her türlü ayrıcalığa son verilecek ve hiç bir emperyalist bloka bağlı üs yada birliğe izin verilmeyecek.

4-Yürütme ve yasama organlarını Sovyetler aracılığıyla kitlelerin denetimine verecek demokratik halk iktidarı yargı organlarında da brokratizmi yok edecektir.Mahkemelerde karar organının emekçiler ve halk arasından ve yine halk tarafından seçilmesini sağlayacak;temsilciler seçmenlerin çoğunluğunca her an geri çağırılabilinecek.Ayrıca mahkemelerde sürekli değişen jüri sistemi uygulayarak hem emekçilerin temsilcilerinin eline yetkiyi verecek,hemde tüm emekçilerin ve halkın karar organında görev alması sağlanacak;bu alanda ayrıcalık kimsede kalmayacak,bürokratizmden bahs edilmeyecektir.

5-a) Tüm halka sınırsız,düşünce,fikir özgürlüğü;basın,toplantı, gösteri,yürüyüş,ittifak-birlik,grev örgütlenme,verleşim ve seyhah özgürlüğü sağlanacaktır.Kişi ve konut dokunulmazlığı güvence altına alınacaktır.Yani işçi,köylü,tüm emekçi kitlelere,küçük burjuvaziye (devrimde yer alan milli burjuvaziye) tam bir siyasi özgürlük sağlanacaktır.Ve devrimde yer alan milli burjuvaziye halk demokrasisi ve sosyalizme zarar vermediği ölçüde özgürlük tanınacaktır.

b) Tüm emekçilere grevli,toplu sözleşmeli tam sendikal hak ve özgürülükler verilecek,lokavt yasaklanacaktır.

c) Ülkemizin sömürge edilmesinde önemli rolleri olan hain feodal sınıflar ve komprador burjuvazi dışında kalan tüm vatandaşlar milliyet,din ırk ve çinsiyet ayrımı gözetmeksizin eşit haklara sahip olacak ve bu haklar güvence altına alınacaktır.

6-a) Tüm önemli devlet görevlileri (yasama,yönetim,yargı, eğitim gibi her alanda) seçimle görevlerine getirilecek ve seçmenler her an görevden geri alabilme yetkisine sahip olabilecekler.

b) Her alandaki en yüksek memurun aylık geliri kalifiye bir işçinin aylık gelirini aşmayacaktır.

7-a) Kürdistan'da var olan azınlık milliyetlerin hakları korunacak,onlar üzerinde var olan tüm baskı ve eşitsizlikler

kaldırılarak,özgür gelişimleri sağlanacaktır.

b) Kürdistan proletaryası,Elli yıl önce Türk sömürgecilerinin Batı Ermenistan'daki katliamı tüm nefretiyle lanetler.Milyonların katliamına ve sürgününe yol açan Türk egemen sınıflarının barbarlığında,kullanılan hain Kürt feodallerini de aynı nefretle lanetler.

Ermeni halkının devrimle birlikte,istiyenlerinin topraklarına özgürce dönebileceklerini ilan eder,Ermeni milliyetinin bu topraklarda özgür gelişimi için gerekli koşulları hazırlar.

c) Kürdistan'da önemli bir çoğunlukta olan Kürt ulusunun baskı altındaki anadili geliştirilirken,resmi dil kavramı kaldırılacak ve tüm milli azınlıkların kendi dillerinde basın,yayın,eğitim,konuşma hakkı güvence altına alınacaktır.

8-a) Kürdistan Halk Cumhuriyeti,emperyalist ve sosyal emperyalist kamplaşmanın dışında kalacak,onların emperyalist faaliyeti ve dolaplarının,ince siyasetlerinin karşısında olarak bağımsız,bağlantısız,barışçıl bir dış siyaset izleyecektir.

b) Devriminde ve devletin inşasında halkın öz gücüne dayanan kürdistan proletaryası ve halkı dünyanın neresinde olursa olsun gücü oranında ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini destekler.Kardeş sosyalist ülkelerle proletarya enternasionalizmi ilkeleri çerçevesinde karşılıklı çıkar ve yardım için sarsılmaz birlik geliştirir;anti emperyalist demokratik ülke ve güçlerle dostluk kurar.Emperyalizm hakkında revizyonist hayaller yaysaksızın ve ilişki kurulan ülke devrimi ile çelişmeksizin kapitalist ülkelerle barış içinde bir arada yaşama ilkeleri etrafında ilişkiden yanadır.Toprak bütünlüğüne, devlet egemenliğine karşılıklı saygı,saldırmazlık,iç işlerine karışmama,eşitlik barış içinde yan yana yaşamamanın prensipleridir.

c) İki süper devlet ve diğer emperyalist devletler arasındaki çelişki sonucu yine aynı güçlerce koparılmaya çalışılan,hummalı bir şekilde hazırlıkları yapılan dünya savaşını engelleme,savaş çabalarını boşa çıkarma ve eger çıkarsa da sosyalizm güçlerini en kazançlı sonuçla savaşta çıkarma amacı ile bir bütün olarak barış için mücadeleyi dünya devrimi için mücadeleye bağımlı kılmak.Barış siyaseti böyle özetlenecektir.

EKONOMİK ALANDA:

1-a) Sömürgeciligin ve feodal komprador sınıfların mülkiyetinde bulunan yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları dahil tüm üretim araçlarına karşılıksız el konulacak, toplumsal mülkiyete dönüştürmek amacıyla devlet mülkiyetine geçirilecektir. Ülkede toprak dahil küçük ve orta mülkiyet dışında tüm diğer büyük mülkiyet dahil devletleştirilecektir.

b) Mevcut tüm bankaların varlığına el konulacak, bankalar millileştirilerek demokratik halk iktidarı denetiminde tek bir milli bankanın emrine verilecektir. Aynı şekilde sömürgeci devletin tüm maliye sigortacılık sistemine el konularak devletleştirilecek ve dış ticaret devletin denetimine alınacaktır.

c) Ekonominin amacı, üretimin, üretici güçlerin azami ölçüde gelişimi ve buna bağlı olarak tüm vatandaşın maddi ve manevi yaşam düzeyinin yükseltilmesi olacaktır.

d) İlk planda devletleştirilen eski dönemden miras ekonomi ilk dayanak noktası alınarak planlı ve merkezi bir ekonomi oluşturulacak, geniş ölçekli sanayi ekonomisine geçiş hedef alınacaktır.

2- Kitle haberleşme ve ulaşım araçları devlet mülkiyetine geçirilecek, ormanlar, dağlar, meralar, akarsular, su kaynakları ve doğanın tüm zenginlikleri halkın toplumsal mülkiyeti olarak devletçe değerlendirileceklerdir.

3- Sömürgeciligin ve bir avuç işbirlikçi feodal komprador sınıfın mülkiyetine son vermenin yanında, Kürdistan köylüsünü hala orta çağ baskı ve sömürüsü altında tutan feodal, yarı feodal tüm toprak ağaları sistemi, tefecilik ve tüm kalıntılarıyla feodalizm tasfiye edilecek, toprağa Sovyetler yada köylü komiteleri aracılığıyla karşılıksız el konularak gerksinimi oranında eşit bir temelde topraksız köylülere dağıtılacaktır.

Köylülerin kullanımı için dağıtılan toprak millileştirilecek, toprağın satılması, satın alınması, kiralanması ve başkasına devr edilmesi yasaklanacaktır. Köylülerin sömürgeci devlet ve toprak ağalarına feodal ve kapitalist sömürü sonucu olan tüm banka borcu, kredi, faiz gibi tüm parasal ödemeleri iptal edilecek toprak ağalarına bağımlılıklarının sonucu olan anğarya, bedel ödeme v.b tüm bağımlılık şekilleri ile

sömürü biçim ve artıkları tasfiye edilecek.Köylülerin topraklarını özgürce kullanmalarını engelleyen tüm engeller devletin desteğiyle kaldırılacaktır.

Köylülerin geri küçük işletmeye dayanan ekonomilerini yararsızlığı,ekonomik olmayışı bilimsel çalışmalarla gösterilecek,köylülerin güçlerini birleştirecek,toplumsal girişimleri temelinde,kooperatifler oluşturmaları,büyük kolektif ekonomiye acısız bir şekilde geçişi teşvik edilecektir.Ayrıca devlet örnek çiftlikler ve kooperatifler oluşturarak köylüleri sosyalist ekonomiye özendircektir.

4-Şehirlerde zanaat, lonca esnaflar dahil her alandaki küçük işletmelerin sancısız bir şekilde makina işletmesine dayanan sanayiye geçişini sağlamak için devlet tarafından güçlerini birleştirmeleri,kooperatif oluşturmaları şartıyla her alanda geniş destek sağlanacaktır.Tüm bu süreç zora baş vurulmaksızın gerçekleşecek,küçük işletmelerin baskı ve yıkıma uğramaları önlenecek,ekonomik durumları güvence altına alınacaktır.

Sömürgeci boyunduruk altında ve diğer burjuva demokrasilerde yaygın olan ve haksız bir sistem olan dolaylı vergiler kaldırılacak,yerine gelirlerin artışına paralel olarak artan oranlı gelir vergisi konulacak.Miras hukukunun süreç içinde kaldırılması için de miras vergisi yerleştirilecek.

6- Kürdistan proletaryası,halkın elinde bulunan devleti kaldıraç olarak kullanarak sosyalist ekonominin her alanda yaratılması ve büyük patlamalara yol açmaksızın var olan kadarıyla burjuvazi ve küçük burjuvaziyle köylülüğün proleterleşmesinin madi ekonomik şartlarını yaratmak,oldukça geçiçi olan bu dönemden;aralarında sınır olamaması gereken süreç içinde çeşitli özgün tarzda yan yana var olacak,ve kapitalizm öncesi üretim tarzının egemen olduğu ülkelere özgü sosyalizme ve proletarya diktatörlüğüne geçişi sağlayacaktır.

7- Kadınlar üzerindeki feodalizme ve kapitalizme özgü gerici tüm baskı biçimleri ve eşitsizlikler kaldırılacak,onun toplumsal ekonomik ve siyasi kültürel hayata katılmasını engelleyen tüm engeller kaldırılacaktır.İkinci sınıf vatandaş görülmesine,başlık verilmesi,evlenmede edilgen ve ikinci unsur olarak görülmesi ve kadını aşağılayıcı tüm ön yargılara karşı mücadele edilecek ve bu alandaki tüm kurumlar ortadan kaldırılacak,kadın erkek eşitliği tam anlamıyla sağlanıncaya

kadar bu alanda gerekli mücadele verilecektir.

8- Proletaryayı yönetim başına getiren demokratik halk iktidarı burjuva iktidarlardan temelden ayrılarak ve onların zıddına yaşam ve çalışma koşulları alanında da,düzenin,proletarya ve emekçi halkın düzeni olduğunu kanıtlayacaktır ve bu doğrultudaki özlemleri titizlikle uygulayacaktır.Proletarya ve emekçilerin fiziki sosyal,ideolojik ve siyasi olarak çürümelerini ve yozlaşmalarını engellemek ve onların sosyalizm sınıfsız toplum için savaşım güçlerini artırmak için şu önlemleri alır:

a° Bütün ücretli işçiler için iş gününün 7 saatle sınırlandırılması,haftada 35 saatlik çalışma,yılık 6 haftalık izin kabul edilecek ve pratik hayatta denetlenecektir.

b°-1) Fazla saat (mesai) götürü ve vardiya çalışması yasaklanacaktır.

c° İşçi sınıfı örgütlerince de teyid edilen ve teknik nedenlerden dolayı zorunlu olan dışında,gece çalışmasının (akşam 9'dan sonra sabah 6'ya kadar yasaklanacaktır.)

2- Maden ocakları kimyasal işletmeler v.b iş yerlerinde iş ortamının sağlığı,yıpratıcı ve zararlı etkisinden dolayı çalışma hayatı işçi teftiş organlarına işçilerin sağlığına ve yaşamına uygun bir şekilde düzenlenecektir.

d° İşçi sınıfının tüm örgütleri ve sınıf sendikaları için uluslararası alanda dahil tam bir özgürlük tanınacaktır.

e° İşsizliğin önlenmesine çalışılacak,çalışma zorunluluğu konacak,işsizliğin olduğu dönemde işsizlik sigortası uygulanacak.

f° Devlet tarafından emeklilik sigortası hayata geçirilecek,işgücünün tam yada kısmi kaybına uğrayan işçiler için malüllük sigortası bağlanacak.Bu,özel girişimlerde söz konusuysa,kapitalistleri özel vergilendirme ile elde edilen fondan ödeme yapılacaktır.

g° Orta büyüklükteki işletmelerde burjuvazinin işçilerin ücretlerinde azaltmalar ve sözleşmelerinde düzeltmeler yapması yasaklanacaktır.

h° Yeterli işyeri teftiş organları yine işçiler tarafından oluşturulacak,çalışma ve yaşam koşulları uygunluğu denetlenecektir.Bu önlemlerin tümü kadınların çalıştıkları işyerlerinde de uygulanacaktır.

ı° Mecburi okul çağına kadar olan çocukların (16 yaş) çalışması yasaklanacak.16-18 yaş arası çocuklar en fazla günde 5 saat çalışabilecekler ve feodal dönemin ürünü çıraklığa son verilecek.

j° Kadın,çocuk,erkek ayrımı olmaksızın eşit işe eşit ücret ödenecektir.

k° kadınların,kadın sağlığına zararlı yerlerde çalıştırılması yasaklanacak.Devlet kadının kurtuluşu için ilk adımlar atarak, kreş,sağlık evleri,merkezi yemekhaneler ve çamaşırhaneler açacaktır.Ayrıca her iş yeri yanında çocuklar için bir kreş açarak bebek ve çocukların korunması sağlanacak.Bebeklerin emzirilmesi ve bakımı için Ana işçilere her üç saat başına en az yarım saatlik izin verilecektir.Doğumdan önce 6,sonra 6 hafta olmak üzere hamile kadın işçilere ücretli izin verilecektir.

l° İşçilerin çalışma,yaşam koşullarının sürekli iyileştirilmesinin önlemleri alınacak.Devrimle birlikte ilk adımda ailesinin geçimini normal standartlarda yürütülebileceği ölçüde ücret ödenecek, konut ve barınma sorunları çözümlenmeye çalışılacak,sürec içinde burjuva kapitalist düzene oranla daha yüksek bir yaşam düzeyi hedeflenecektir.

m° Ucuz işgücü olarak yurt dışında çalışmakta olan Kürdistanlı işçilere iş olanakları sağlanarak,yeniden düzenlemeler yapılarak,onların ülkedeki yaşamları güvence altına alınacaktır.

Eğitim ve diğer alanlarda;

9- Yüz yıllardır kendi anadili ile eğitimden yoksun olan başta Kürt ulusu olmak üzere,tüm milliyetlerden Kürdistan halkı tüm milliyetlerin anadilleriyle eğitim yapmalarını sağlayacak.Yok edilmeye çalışılan,inkar edilen Kürdistan gerçeği,tarihi,dili,yaşamı,folkloru,edebiyatı,kültürü tüm entellektüel yaşamı üzerine eğitim olanakları yaratacak,bu alanda tüm çalışmaları devlet teşvik edecektir.Tüm azınlık milliyetlere de aynı haklar tanınacaktır.

10° Biçim olarak ulusal olacak eğitim,kültür,sanatın bilimsel gerçekler üzerine oturması,Enternasyonalist içerikte olması sağlanacaktır.Kürdistan proletaryası milliyetçi eğilimlerin önüne geçecek,halkların kardeşliğini eğitim ile

verecek,proletaryanın dünya düzeyindeki amaçlarının bilimsel açıklamasını ve tarihi anlamını kitlelere götürecektir, milliyetçiliğin en kararlı düşmanı olacaktır.

11° Kültür ve sanat, eğitim, proletaryanın, halkın çıkarlarını ifade edecek, toplumsal gelişmenin gidişine uygun olacaktır; toplumun sosyalizme gidişine hizmet edecektir. Bilim ve teknikteki gelişmelerle öğretim arasındaki bağlar devrim yaratıcı gelişmelere yol açacak şekilde düzenlenecektir.

12° Eğitim halk demokrasisi koşullarındaki sınıf mücadelesine devrimin sürekli geliştirilmesine ve üretim çalışmasına hizmet edecektir.

13° Parasız eğitim her düzeyde sağlanacak, üniversiteler özerklik koşullarında açılacak, öğrenci birimlerinin yönetime katılması için önlemler alınacak. Gençliğin toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımı önündeki tüm engeller kaldırılacaktır.

14° Tüm halkın sağlığını güvence altına alacak bilimsel temellere dayalı her tarafı kapsayan örgütlülüğe dayalı sağlık sistemi geliştirilecek. Tabii afetler karşısında sosyal nitelikli yaygın hastalıklar karşısında çaresizliğe bırakılan Kürdistan halkı bu kötü çaresiz koşullardan çıkarılarak sağlığa uygun uygar koşullarda yaşamı oluşturulacaktır.

15° Konut sorunu yine halkın çıkarları temelinde yeniden düzenlenecek, sömürgecilerin ve feodal toprak ağalarının, kompartör kapitalistlerin konut alanında sömürü amacıyla elde bulundurdukları apartmanlar, evler halka ihtiyaçları ölçüsünde verilecektir.

16° Halka sosyal faaliyetlere katılmalarını sağlamak amacıyla çok yönlü sosyal destek sağlanacaktır. Sporda kitlesel spor anlayışı geliştirilecek halkın bedensel gelişmesinin spor yapmasının olanakları geliştirilecek. Sorun kapitalizmde ki gibi halkı ve özellikle gençliği sorunlarından uzaklaştırıcı yönü ve sömürü aracı olarak kullanılması engellenecektir.

(Devam edecek)

DEMOKRASİ SORUNU VE MÜCADELE TAKTİKLERİ.

M. MİRZA

DEMOKRASİ SORUNU VE MÜCADELE TAKTİKLERİ

Bizler bir dönemi,başlangıcından sonuna kadar bütün yönleriyle yaşamış devrimciler olarak hareketimizin "yeniden örgütlenme konferansı"nın gerçekleştirdiği güne bugüne ilişkin doğru tespitler doğrultusunda,geçmiş dönemin ve bu günün bir kaç özelliği üzerinde durarak mücadele taktiği sorununda bir perspektif sunmaya çalışacağız.

Yaşamış olduğumuz 12 Eylül 1980 öncesi dönemin doğru bir incelenmesi yapılmadan,doğru bilimsel teorik sonuçlara varılmadan bu güne ilişkin mücadele taktiklerinin tespiti istenilen tarzda olamayacak ve kendi içinde eksiklikler ve yanlışlıklar taşıyacaktır.Bu günün somut tahlili ve çıkarılan sonuçlar dönün tahlili ve çıkarılan sonuçlarıyla birlikte ele alınırsa gerçek ifadesini bulabilir.

12 Eylül 1980 tarihi bir dönemin kapanış ve yeni bir dönemin başlangıcını oluşturuyor.Bu tarih aynı zamanda devrimci hareketin ve halk muhalefetinin Türkiye ve Kürdistan'da yenilgisini de "başlangıcı" durumundadır.Hareketimizin "yeniden örgütlenme konferansı"nın belirttiği gibi bu günkü sorunların üstesinden gelebilmek için 12 Eylül öncesinin muhakemesini yapmak gerekiyor. Geleceğe ilişkin bilimsel teorik tespitlerin ve mücadele taktiğimizin belirlenmesinde bu önemli bir yere sahiptir.Öyle ise yaşadığımız söz konusu dönemi iyi tanımak gerekiyor.Devrimci hareketin Türkiye ve Kürdistan'da bastırılmasının ve yenilmesinin nedenlerini incelemek ve açıklamak buna bağlıdır.Bu analizin tarihsel bakımdan büyük bir değeri vardır.Halî hazırda varlığını sürdüren devrimci çıkmaz ve kargaşalık içinde kaçınılmaz olarak gereklidir bu.Engels'in dediği gibi, "eger yenilmişsek yapmamız gereken tek şey,baştan başlamaktır." (bu sıfırdan başlamak anlamına gelmiyor) ama baştan başlamak,geçmişin analizinden ve çıkarılan sonuçların materyalist yorumundan geçer.

Eski hareketin devamı konusunda siyaset yaparak yeniden örgütlenme yaratılamaz.Bir yandan inkarcılık öte yandan geçmişini restore ederek mücadeleyi sürdürme eğilimleri başarı sağlayamaz.Gelinen günde bu eğilimlerin yanlışlığı daha çok

ortaya çıkıyor.Geçmişin restore edilmesinin dışına çıkamayan çabalar devrimci mücadeleyi ilerletmiyor,aksine gerilere çekerek olumsuzlukların sürmesine hizmet ediyor.Geçmişin kötü takipçileri olma yerine,sahip çıkılacak ne varsa onun iyi mirasçıları olmak gerekiyor.

Mevcut süreçte,ideolojik ve örgütsel kargaşalığa "yeni" sorunlar eklenmektedir.Çözüm bekleyen ana meseleler altında "ezilen" devrimci hareketler,bir yandan her yönden sıkıştırıldıkları "cendere"den çıkma mücadelesini verirken,diger yandan yeni boyutlar kazanan burjuvazinin devrimci hareketi teslim alıp tasfiye etmek girişimlerine pirim vermeme durumundadır.Yeniden toparlanma ve ayakları üzerine doğrulma çabaları içinde olan devrimci güçler,sınıf işbirlikçisi konumuna düşürülmek isteniyor.Bundan dolayı,buğün, esas tehlike revizyonist sağ rüzgardan geliyor."Demokrasi" sorunu temelinde gelişen sağcılaşma hızla yayılmaktadır.Mecaracılığın çıkmazı revizyonist propağanda ve sosyal demokrat demoqojiyle birleşince,sağcılaşma daha çok derinlemesine kitleleri etkilemektedir.Teorik ve örgütsel krizden çıkışın yolunu,Türkiye'de burjuva demokrasisinin geliştirilmesinde gören revizyonist siyasetler devrimci güçlere de bu sınıf işbirliği kokan çırdaba çekmektedir.

İşçi ve emekçi kitleleri bu koşullarda yeniden politize edip örgütleyememenin korkusu bazı devrimci güçleri sınıf işbirliğini savunmaya götürüyor.

Öte yandan demokrasi meselesi tartışılırken bunun ulusal sorunla olan ilişkisi yine gözardı ediliyor.Burjuva demokrasisinin kırıntıları ugruna Kürdistan sorunu ayaklar altına alınmak isteniyor.Türkiye işçi sınıfının temel çıkarları gibi,Kürdistan emekçi halkının demokrasi sorunu da burjuva muhalif partiler önünde secdeye gelinerek hasır altı ediliyor.Ama;emekçi halkımızın ulusal devrimci potansiyeli rezilcesine burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takılmaya davet ediliyor.Oysa Kürdistan sorunu Türkiye'de demokrasi sorununun ana merkezinde bulunmaktadır.Bu sorun çözülmedikçe Türkiye'de burjuva demokrasisi bile kurulamaz.Bu gerçeğe rağmen revizyonist Kürd milliyetçiliği TKP'nin kuyruğunda yeni ihanetlere hazırlanıyor.Onların gerici taktiklerini açığa çıkarıp mahkum etmek için demokrasi sorununda taktiğin ne

anlama geldiğinin izahını yapmak gerekmektedir.Söz konusu sorunda devrimci taktiğimiz ne olmalıdır ? sorusuna cevap böylece anlamını bulmuş olacaktır.

12 Eylül Öncesi ve Sol

Bazı sonuçlar çıkarmak için 12 Eylül 1980 öncesi duruma durup bir göz atmak gerekiyor.

O şartlarda durum oldukça karışık görünüyordu.Bir yandan devrimci hareketin gelişme seyrini,öte yandan karşı devrimci güçlerin, burjuvazinin ve emperyalistlerin siyasetini incelemek gerekiyor. Devrimci hareket niçin yenildi,yada yenilmeye mahkumdu?Bu soruya doğru cevap vermek lazım.Önce işçi sınıfının emekçi halk kitlelerinin ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin o günkü konumları ve içinde buldukları şartlara bakmak gerekiyor.

1974 yılıyla birlikte devrimci hareket Türkiye ve Kürdistan'da hızlı gelişmeye ve genişlemesine yayılmaya başladı.Sol'da ideolojik saflaşmalar örgütlenmelere dönüştü hızlı gelişim ve devrimci hareketin tecrübesizliği kendiligindenlerin sınırlarını aşmayı engelleyen bir neden oldu.Yeterli olgunluğa erişmemiş olan devrimci hareketin konumu bir çok olumsuzluğa kaynaklık etmesine ve yaşatmasını da beraberinde getirdi.Türkiye'de sınıf mücadelesinin seyri ve vardığı seviye sanıldığı kadar büyük tecrübeler,kazanımlar ve birikime sahip değildi.Kemalizmin yani devlet ideolojisinin ve reformizmin sınıf mücadelesindeki etkileri ve özellikle burjuvazinin insiyatifi,tanınan icazetli siyaset yapma olayı,tarihsel olarakTürk toplumunda oluşan otoriteye bağlı olma piskolojisi v.b katıldığında işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin oldukça sayıf siyası konumları kendiliginden görülebilir.Kürdistan'da ise emekçi kitlelerin ulusal kurtuluşa kitlesel olarak katılımı olmasına rağmen siyasal tecrübe ve örgütsel kazanımlar kayda değer ölçüde değildi.Hızlı gelişimin gerisinde kalmaya legalizmin sınırlarını gerçekte büyük oranda aşamama eklenince bir başka olumsuzluk ortaya çıkıyordu.Türkiye ve Kürdistan'da illegalitenin güçlü ve devam ettirici tecrübesi olmamıştır.Burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde siyaset yapma

ve siyasal olarak bu sınırlara büyük oranda tabi olma hiç bir zaman genel olarak aşılamamıştır. Türkiye'deki sosyal demokratların ve revizyonizmin bunda kötü bir rolü olmuştur.

Devrimci hareketin en olumsuz hatalarından biri hiç kuşkusuz bu gerçeği yeterince hesaba katmaması emekçi kitleleri bu doğrultuda eğitmemiş olmasıdır. Legal çalışma olanaklarından yararlanılma, aslında var olan illegaliteyi legalize etmeye hizmet etmiştir. Büyük bir yaygınlık kazanan kitle örgütlerini yaratma faaliyeti illegaliteye tabi kılınmamış aksine yaratılan zemin daha sonra büyük deşifreyonlara neden olmuştur. Türkiye'de tanınan legal imkanlar bütünüyle emekçi kitlelerin aktif mücadelesinin sonucu olarak kazanılmamıştır. Gerici yada faşist dikatörlük koşullarında devrimci örgütlenmeyi engellemek ve eger belli bir örgütlülük söz konusuysa onu açığa çıkarmak için legal imkanlar aynı zamanda burjuvazinin geriçi bir taktigini temsil eder. 12 Eylül öncesi devrimci hareketi bunu ya göremedi yada ciddiye almadı. Kürdistan devrimci hareketi ise çoğu kez bu gerçekliğin takipçisi olmuştur.

Yarı illegalite konumuyla o günkü koşulların doğru teorik tespitlerinden yoksun olma; mücadele taktiklerinden ayakların biri birlerine dolanması, öznelci ve kitlelerin maddi yaşam koşullarına hiç te uymayan keskin ama subjektif tespitler temelinde atılan sloganlar çoğu kez kitlelerden tecrite götürdü. Temelleri sağlam atılmış örgütlenmelerin olmaması kitleleri örgütleyebilmenin önünde bir başka engeli oluşturmuştur.

Küçük kazançlarla çabucak başı dönmeye başlayan ve hemen kitleleri ayaklandırıp ertesi günü devrim yapacaklarının duygusuna kapılan ve bir birleriyle "ugraşamaktan" ve hatta bir birleriyle çatışmaktan geri kalmayan örgütler burjuvazinin hesap ve oyunlarını görecek durumda degillerdi. Görenler ise sonuçlara varamıyorlardı. Örgütler bir birleriyle ideolojik ve politik olarak tabi ki "ugraşmalı" deyim yerinde ise hesaplaşmalıydılar. Ama; burjuvaziyi asla gözden kaçırmamalıydılar. Asıl sorun bu iki işi birlikte yürütmektir.

Kitlelerin hoşnutsuzluğu büyüyordu. Bu hoşnutsuzluk çoğu kez açık çatışmaya bile dönüştü. Burjuvazi kitleler üzerindeki insiyatifini kaybetti. Devrimci hareketin insiyatifi elbete ki

gelişiyordu,ama bu insiyatif örgütsüz ve siyasal önderlikten yoksundu.Burjuvaziyi asıl telaşlandıran işe bu insiyatifin kayıp edilmesi idi.Toplumun en hareketli ne en hoşnutsuz emekçi kitleleri üzerindeki insiyatifin gitikçe kaybedilmesi karşısında elbete burjuvazi eli kolu bağlı kalamazdı.Devlet ve burjuvazi oyunlara baş vurdu.KontrGerillasıyla,Mi T'iyle sivil faşist güçleriyle halka ve sol guruplara karşı teröre başlayan burjuvazi ve devlet,kaybetigi insiyatifi yeniden elde etmek,kitlelere boyun eydirmek ve tarihsel olarak oluşmuş otoritesini yeniden güçlü bir şekilde his ettirmek ve kurmak için bu terör yöntemini geliştirdi.Gelişen iktisadi buhranın ve krizin bedelini işçi sınıfına ve emekçi halklara ödetme siyasatleri önünde 61 anayasasının kısmi burjuva demokratik hakları ve yükselen kitle mücadelesi duruyordu.Devlet ve burjuvazi bunlara saldırı planları yaparken,devrimci güçlerde olumlu ve olumsuzluklarıyla yoluna devam ediyordu.

Öbür yandan halka ve devrime karşı suç işlemeye de başlayan bir çok devrimci güç adım adım kazandıkları itibar ve saygınlıklarını da kaybetmeye başladılar.Revizyonizmin Türk ordusu ve devleti hakkında hayaller yayması düşmanı sadece sivil faşist güçlerden özellikle M.H.P'den ibaret göstermesi burjuvazinin ve devletin işini kolaylaştırıyordu.Devrimci işçilerin reformist ve Kemalist düşüncelerle eğitilmesi devrimci teşkilatlara karşı kışkırtmaları, revizyonist güçlerin gerici rolüyle olmuştur.Yüksel halk muhalefetini burjuva siyasati dışına çıkarma ve onunla bağlarını kesme yerine burjuva reformcu hareketin kuyruğuna takılması sağlandı.Böylece sosyal demokrat hareketin devrimci işçileri ve geniş emekçi kitleleri sakinleştirmesi ve zaten oldukça geri olan siyasal bilinçlerinin körletilmesi sağlandı.Belli bir siyasal bilinç ve örgütlülükten yoksun olan devrimci kitleler C.H.P ve revizyonizmin destegiyle adım adım tarafsızlaştırıldı.Ecetit'in ve C.H.P sosyal demokrat hareketinin iktidarda olması -hemde bir kaç kez ve devrimci hareketi hedef alarak- kitlelerin kolaylıkla hareketsizliğe ve suskunluğa mahkum edilmesini sağladı.Kitlelerin geniş ve yaygın hoşnutsuzluğu ve hareketsizliği,hedef şaşırtılarak,siyasetten uzaklaştırılarak tarafsızlaştırılması sağlandı.Faşist devlet ve ordu hakkında beslenen gerici hayaller

emekçi halk kitleleri arasında yaygınlaştırıldı.Devrimci örgütlere karşı yapılan gerici propağanda,o günkü terör ortamında emekçi kitleleri adım adım uzaklaştırdı ve devlet güçleriyle devrimci örgütler arasında tarafsızlaşmaya götürdü.Bunda esas olarak C.H.P ve revizyonist partilerin büyük rolü oldu.Sosyal demokarsi yükselen kitle mücadelesi şartlarına uygun rolünü oynamıştı.Sol maceracılığın konumu ve oynadığı kötü rol C.H.P'nin bu gerici rolü kolaylıkla oynamasına yaramıştır.Böylece sol maceracılık da hareketli emekçi kitlelerin tarafsızlaştırılmasında kendi payına düşeni yaptı.Devlet;terör ortamını oluştururken ve toplumun her birimine kadar yaygınlaştırırken buna sol güçleri de çekmeyi başardı.

Türkiye ve Kürdistan gibi köylü kitlelerinin hızlı bir tarzda farklılaştığı ülkelerde küçük burjuva hareketler oldukça "hareketlidirler."Yükselen kitle hareketi koşullarında kolaylıkla hareket ortamı bulan bu tip küçük burjuva hareketleri terör ortamına çekmek devlet için güç olmadı.Sivil faşistlere karşı silahlı çarpışmalarda bulunmayı anti faşist mücadele sayan ve böylece devrimci mücadele verdiklerini sanan sol maceracı örgüt ve güçler bir birlerine düşmekten de geri kalmadılar.Nitekim böyle bir an geldi ki bütün sol güçler istisnasız kendilerini bu terör ve çatışma ortamında buldular.Demokrasi nedir bilmeyen ve öğrenmekte istemeyen çoğu örgüt ve teşkilatlar bir birlerine anti demokratik zoru uygulamaktan geri kalmadılar.Türk toplumunun tarihsel olarak oluşmuş güçsüzler üzerinde baskı kurma psikolojisi o günkü terör ortamı psikolojisiyle birleşince daha kötü bir hal aldı.Bunun sol güçleri etkilememesi düşünülemezdi.Nitekim bu etki kısa zamanda yaygınlaştı.Sol güçlerin hata yapmasında bir başka etken oldu.

Sol güçlerin bir birlerine karşı işledikleri kötü suçları halka karşı işlenen suçlar takip etti.Halka karşı işlenen suçlar,kitlelere siyasal bilinç götürme faaliyeti önünde bir başka engeli oluşturdu.

Kürdistan da ise durum pek farklı değildi.bazı guruplar bir birine karşı savaş ilan etmişlere ve biri birlerini tek hedef durumuna getirmişlerdi.Sömürgeciler ise kitle katliamlarına varan bu çatışmaları körükliyor ve devam etmesini

sağlıyordu.Kürdistan'ın bir çok villayetlerinde devlet istediği terör ortamını yaratamıyordu.Sivil faşist güçler Kürdistan şehirlerinde barınamıyorlardı.Türkeş'in Diyarbakır'dan kitlelerin yurtsever karşı koyuşu ve kovuluşunun olumlu etkisi sivil faşist güçlerin genellikle barınma koşullarını ortadan kaldırdı.Ama ne yazık ki bazı sol teşkilatların biri birleriyle çatışmaları ve bunun yaygınlaşması sömürgeci devletin Kürdistan'da da emellerine ulaşmasının zeminini yarattı.Kürdistan'da sol güçlerin zayıf olduğu yerlerde devlet özel talimatnamelerle aşiret ve şehir mütegalibesini oluşturan aileler arasında çatışmaları körüklüyordu.Hareketimiz bunu gördü.Ama etkili bir teşhir ve propaganda yürütemedi.Bazı teşkilatlar ise aşiretsel çatışmalarda çoğu kez taraf tuttular.Böylece çatışmalar büyüdü ve yaygınlaştı.Sömürgeciler feodal parçalanmışlığı,aşiretsel rekabeti körükleyerek Kürdistan'da insiyatifi elde tutumaya çalışıyordu.Hem Türkiye'de ve hemde Kürdistan'da devletin aynı amacı vardı;kitleri rahatlıkla etkileyebileceği ve üzerinde yeniden insiyatif kurabileceği bir ortam yaratmaktı.Bu amacına ulaştığını söyleye biliriz.O günkü manzara çok karışık ve karamsardı.İnsanlar gerçekten sokağa dahi çıkamaz duruma geldiler.Burjuvazinin de istediği buydu.Kitleleri,yaratılmasında baş rolü oynadığı kaos ortamından bıktırmaktı.Önce bu ortam oluşturulacaktı sonra da orduyu kurtarıcı rolde ortaya çıkaracaktı. 1979 senesi boyunca 12 Eylül'e kadar geçen bir buçuk seneyi aşkın sürede özellikle bu plan uygulandı.

Devrimci hareket ise bu gelişmeleri takip edecek durumda ve konumda değildi.Burjuvazinin planları ve hesapları ya görüleliyordu yada görüle bile ciddiyeti kavranamıyor ve teşhir edileliyordu.Devrimci hareket hayaller ve kaos ortamında kenisiyle savaşıyordu.Emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğu ve çatışmaya varan devlete karşı olan tepkisini bir türlü örgütleyemedi.Bu hoşnutsuzluğa ve tepkiye siyasal bilinc götürmede oldukça acemi ve yetersiz kalan devrimci teşkilatlar kadrolarını devletten ve onun güçlerinden gelebilecek saldırılara karşı bile eğitmedi bunun tedbirlerini alamadı.

Teşkilatlar kurtarılmış bölgeler ve şehirler ilan ediyordu.Bazıları M.H.P dışındaki burjuva siyasal partileriyle

demokrasi ve "belediye sosyalizmi" kurmakla meşguldular.Bazıları ise genel grev olacağını bunun büyük siyasal çatışmalara dönüşeceğini vaaz ediyordu.Diğer bazıları ise,"gerilla savaşı" vermekle ve "kızıl siyasi üsler" kurmakla haşır neşir idiler."iç sorunlar" ise bir çok örgütü çoktan olumsuz gırdabına çekmişti.TKP revizyonistleri ve hempaları ile revizyonist Kürt milliyetçileri ise cuntanın gelişinin hazırlıklarının yapıldığı son dönemlerde seçimlerle uğraşıyorlardı.Türkiye'de sanki,seçim için,o sıkıyönetim koşullarında demokrasi varmış gibi bir hava yaratıldı.Bir çok revizyonistin devlet televizyonundan ve radyolarından halka nutuk çekmelerine izin verildi.Burjuvazi oyununu eksiksiz oynuyordu doğrusu.Böylece CHP ve modern revizyonistler araçılığıyla kitlelerin gözü karartılıyordu.Devrimci örgütler bile yer yer seçime katıldılar.Ama burjuvazinin bu oyunu fark edilemedi.Oysa seçimler burjuvazinin ve devlet güçlerinin oyunlarını teşhir için kullanılabilinirdi.Gerek Türkiye de ve gerekse Kürdistan da emekçi kitlelerin içinde buldukları maddi yaşam koşullarını ve içinde buldukları psikolojik ortamı kavramaktan çok uzak olan bu örgütler ve partiler gerçeğe bir türlü gelemiyorlardı.Öyle kısa dönemde kendilerini aşacak konumda olmadıkları da ayrı bir gerçektir.

Ancak bir şey çok açık ve netti.Burjuvazinin sınıf mücadelesinde gerici plan ve programı vardı.Bunun bir gereği olarak oyunlar oynuyordu.Oyunların figuranları arasında sosyal-demokratlar ve revizyonistler çoktan yerlerini almışlardı.Bunlara revizyonist Kürt milliyetçilerini de eklemek gerekiyor.Başta TKP'nin olmak üzere Türk revizyonistreformist güçlerinin dömen suyunda ilerleyen revizyonist Kürt milliyetçiliğini buna "zorlayan" bir çok iç ve dış nedenler vardır.Her şeyden önce onları biri birlerine bağlayan aynı revizyonist cephenin -ailenin- fertleridirler. Ve denilebilirki CHP ile TKP ve benzeri diğer revizyonist güçler ile revizyonist Kürt milliyetçileri burjuvazinin kendilerine yükledikleri gerici rollerinde başarı sağladılar.Özellikle CHP sosyal demokratları ve TKP revizyonistlerinin ordu hakkında yaydıkları gerici hayaller bir kez daha tuttu.Ordunun "ulusallığı" ve "tarafsız" olduğuna ilişkin gerici propaganda sürekliliği kitlelere empoze etilmeye çalışıldı.Soyal-demokrasi ve

revizyonistler,her zamanki tarihi gerici misyonlarını bir daha oynamışlardı.Generaler ise tarafsızlıklarını kanıtlamak için sivil faşist güçler ve kontrgerilla tarafından katledilen üniversite ve ilerici aydınların cenaze törenlerinde bile boy gösteriyorlardı.Bu doğrultuda sözüm ona protestolarını dile getiriyorlardı.O dönemin birinci ordu ve İstanbul sıkıyönetim komutanı olan Necdet Ürüg ve tayfasının bu sahte davranışları sosyal demokratların ve revizyonistlerin aklını çelmeye yetiyordu.Aynı general cuntanın perde arkası asıl beyin takımı içinde ve en hareketlilerinden ve yöneticilerinden idi.Necdet Ürüg bu gün genel kurmay başkanıdır ve kendisine ABD'ye bağlılığından dolayı İlyakat nişanı verilmiştir.

12 Eylül öncesi iktisadi ve siyasi buhranın ve sınıf mücadelesindeki bu müazzam karışıklıkların devrimci hareketleri etkilememesi düşünülemezdi.Her yönden hazırlıksız olan devrimci hareket bu büyük karışıklıklar ortamında ordunun iktidara el koyacağını burjuva basınında bile tartışıldığı şartlarda bunu göremedi yada ciddiyetini kavrayamadı.Kendisini hazırlayacak siyasi ve örgütsel bir konumda zaten değildi.

Ordu iktidara el koyduğu zaman bile bir çok örgüt hala işin gerçeğini göremiyordu.Cunta önce işçi sınıfının sesini kesti.İşçilere daha önce alamadıkları avanslarının verilmesi ve işten atılmalarının durdurulması bile onların tarafsızlaşmasını ve sessizleşmesini sağladı.En devrimci,yüz binlerce işçinin örgütlendiği DİSK sendikası işçiler parmaklarını bile oynatmadılar çünkü başlarında ne siyasi bir örgüt vardı nede siyasi bilinc sevyeleri buna uygun değildi.Yıllarca reformist-ekonomist düşüncelerle eğitilmiş,siyasal düşüncelerine gem vurulmuştu.İşçilerin zaten geri olan yetersiz siyasal bilinçlerine bu gemi vuranlar CHP sosyal demokratlarından ve revizyonistlerden başkaları değildi.

12 Eylül sonrası ve Sol

"Can güvenliğini sağlamak","sokağa çıkma özgürlüğünü getirme","vatana barış ve sulh getirme" demogojisiyle faşist ordu iktidara el koyduğu vakit kitleler suskunlaştı.Cunta,sol hareketlere azgınca saldırdığı zaman da ses çıkarmadı.Kitlelerin

önemli bir kesimi ise faşist propağandanın tesiri altına girdi.Siyasal bilinç götürüldüğü ve örgütlenildiği sanılan emekçi kitleler tarafsızlaşmıştı yada cunta onları propağandasının etkisine alarak insiyatifi altına almıştı.Demek ki bir yanlış vardı.Faşist cunta işlerini artık rahatlıkla yürütebiliyordu.Çünkü önünde hiç bir ciddi engel kalmamıştı.Önce devrimci hareketi ezdi ve karanlık beyaz terör dönemini başlatı.Kürdistan da sömürgeci vahşet yeni boyutlar aldı ve dizginsiz bir şekilde sürdürülüyor.Emekçi Türkiye halkı faşist cendereye hapsedilerek sesi kesildi.Sonra eski anayasa değiştirildi;yerine tam anlamıyla faşist olan bir anayasa getirildi.Böylece her şey generallerin yürütme,yargılama ve yasama yetkisine verildi.Siyaset yapma faşist sınırlar içine haps edilerek izne bağlandı.Bu işi Türk burjuvazisi bu güne kadar hep böyle sürdürmüştür.Siyaset yapmanın sınırlarını sürekli kendisi belirlemiştir.Bu sınırlar zorlandığında daha kötü şartlarla da yeniden düzenlenmiştir.Türk burjuvazininin bu konuda tarihsel bir tecrübesi vardır.Onun,emperyalizme olan bağımlılık ilişkisinden bağımsız olarak ayrıca güçlü yönetme tecrübesi ve yönetmede bir ön sezisi vardır.Tarihsel olarak oluşmuş ve kendisine miras kalmış bu tecrübesini Türk burjuvazisi yeri geldiginde büyük bir ustalıkla uygulamaktadır.Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketleri Türk burjuvazisininin bu özelliklerini ona karşı olan mücadelede dikkate almak zorundadırlar.

Türk burjuvazisi ve onun devlet güçleri yeni bir süreci başlatılar.Faşist zor bu süreci halk güçlerine dayatmıştır.Dayatılan süreçte devrimci hareket sadece siyasi değil örgütsel olarak ta yenildi.Devrimci hareket uzun dönem kendine gelemedi.Yenilgi piskolojisi,yenilginin kısa sürede nedenlerini ve sonuçlarını açığa çıkarmayı geçiktirmiştir.Bu piskolojinin tesiri,bu gün gelinen günde esas olarak kalmıştır.Yenilginin nedenleri devrimci tarzda henüz yeni yeni incelenip yorumlanmaya başlandı.Olumlu bir gelişim artık gözlemlenebilmesine rağmen henüz yeterli değildir.Cunta sonrası dönem "yeni" sorunlar ve güçlükler ortaya çıkarmıştır.Bu dönemin sorunları kendisini dayatmıştır.Ama döneme ilişkin analizler doğru yapılamıyor.Hangi halkaya öncelikle el atılması gereği açık değildir.Bu hayati sorun

bulanıklık ve belirsizlikler taşımaktadır.Diyalektik incelemenin sonuçları Materyalist yorumları gerektirmektedir.Ne yazık ki bu yoruma henüz yeterli ölçüde ulaşamadığı için mücadele taktiklerinde büyük hatalara düşülmektedir.Geçmişte çözülememiş olan bazı sorunlar yeniden kaçınılmaz olarak gündeme gelmiştir.Buna geçmeden önce bir kaç soruna daha değinmekte yarar vardır.

Türkiye de hakim egemen sınıflar 12 Eylül'den çok önceleri,uygulamak istedikleri planlarını ve programlarını adım adım pratiğe dökerek ordunun iktidara el koymasının koşullarını oluşturdular.Açıktır ki,burjuvazi hiç bir işini rastlantıya ve tesadüfe bırakmaz.12 Eylül'e egemen sınıflar hesapsız plansız gelmediler.Geçen beş senelik icraata askeri faşist diktatörlük eliyle burjuvazi,12 Eylül'den çok önceleri planlanmış programlarını uygulamaya soktular.Bunda başarıya ulaştıkları pekala söylenebilir.

Askeri faşist cuntanın faaliyete başladığı süreden bu güne kadar olan icraatlarını inceleyip yorumladığımızda ve 12 Eylül 1980 yılı öncesi iktisadi,askeri ve sosyal olayların sonuçlarıyla karşılaştırdığımızda belli bir başarı ve geçici de olsa bir "istikrarın" sağlandığını görüyoruz.Bu geçici "istikrar" Türk burjuvazisine ve emperyalizme önemli kazanımlar sağlamıştır.Özellikle ABD emperyalizmine askeri açıdan,Türk ordularını ve siyasi devlet güçlerini emperyalist savaş hazırlıkları ve amaçlarına uygun olarak önemli ölçüde hazırlama olanağını yaratmıştır.Türkiye'deki askeri hazırlıklara kabaca bir bakış bile bunun doğru olduğunu gösterir niteliktedir.Sadece Kürdistan'da yeni askeri üslerin kurulması,askeri amaçlı büyük hava alanlarının yapılması,Nato'ya bağlı çevik kuvvetlerin Kürdistan'a yerleştirilme girişimleri,Türk ordularının büyük bölümünü gene Kürdistan'a yerleştrimesi yeni askeri füzelerin Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli bölgelerine yerleştirilmesi gerçekleri bunun doğruluğunu kanıtlamaktadır.Sömürgeci Türk burjuvazisi ve emperyalizmin kazandıkları bu başarılar kesinlikle hesaba katılmalıdır.Sonuçları bilimsel bir şekilde yorumlandığında bir çok şeyin yanı sıra emperyalist güçler ve hegemonyaları açısından Türkiye'nin stratejik öneminin arttığını görüyoruz.

Gerek 12 Eylül öncesi burjuvazinin planları ve ordunun iktidarı devr alması ve gerekse 12 Eylül'le başlayan faşist zapt

ü rapt terör dönemi iç ve dış uluslararası nedenlere bağlıydı. Türkiye'de ilk defa olarak, halk muhalefetinin ve devrimci hareketin bütün olumsuzluklarına rağmen geçmiş dönemlere nazaran oldukça gelişmiş olması, Kürdistan ulusal kurtuluş anti sömürgeci mücadelenin alışılmamışın dışında bir niteliğe ve yaygınlığa sahip olması ve İran devriminin yarattığı sonuçlar Türkiye'deki hızlı değişikliklerin baş nedenlerini oluşturdu. Türkiye ve Kürdistan da işleyen süreçlere uluslararası gelişmeler doğrudan etkide bulunmaktadır. Bazı anlayışların iddialarının tersine bu etki güçlüdür. Ve her geçen gün daha çok ülkelerimizi karanlık gırdabına çekmektedir.

12 Eylül'le birlikte başlayan yeni süreçte gerçekte tam anlamıyla siyasette hakimiyet ve insiyatif karşı-devrim güçlerindedir. Mali sermayenin boyun eğdiren muazzam gücü ve iktisadi, askeri ve diplomatik bağımlılığı koşullarında Türkiye gibi ülkelerde iç çatışmaların ve gelişmeleri emperyalizmin hegemonyacı planlarından kopuk olarak ele almak mümkün değildir. Türkiye'de iktidarın askerileştirilmesinde uluslararası etkenler ve emperyalizm doğrudan etkide bulunmuştur. Denilebilir ki iç etkenler yani sıra bu etken de belirleyici bir rol oynamıştır. Türkiye'de askeri faşist darbeyi genel olarak emperyalist çıkarlar, özel olarak emperyalist savaş hazırlıkları ve bölgede vuku bulan büyük sosyal olaylara bağlı olarak ele almanın zorunlu olduğu yer burasıdır. Ve zaten Türkiye gerçeğinde de bir kez daha kanıtlanmıştı ki emperyalist güçler özellikle de ABD emperyalistleri cuntanın iktidara el koymasının hazırlıklarında, faşist darbe esnasında ve sonrasında cuntayı yönlendirmişlerdir.

Demokrasi oyununu oynamasında, cuntanın yönlendirilmesinde yine emperyalistlerin rolü olmuştur. Türk burjuvazisinin bu konudaki tecrübesine, ABD emperyalistlerinin Latin Amerika ülkelerinde uyguladığı taktiğin tecrübesi eklenmiştir. Bu taktiği cunta kullaylıkla hayata geçirmiştir. Çünkü bir çok şeyin -devrimci durumun düşmüş olması, devrimci hareketin dağıtılmış olması ve halk kitlelerinin siyasal bilinç ve örgütlülüğünden yoksun olması- yani sıra Türkiye de emekçi kitlelerin eseri yada doğrudan çabalarıyla daha önce kurulmuş

veyahut kitlelerin de aktif yer aldığı burjuva anlamda da olsa bir demokrasi hiç bir zaman olmamıştır.Kitleler demokrasi nedir bilmiyorlar ve onun tadına varamamışlardır.Belli bir tecrübe söz konusu değildir.61 anayasası ile bu günkü faşist anayasa arasındaki kısmi farklılığı bile görececek konuma sahip degillerdir.

Ama Şili'de kitleler esas olarak belli bir siyasal yönlendirme olmaksızın da kendiliginden faşist diktaya karşı sokağa dökülebiliyorlar.Fakat Türk halkı büyük oranda Kenan Evren'in sözlerine hala kanabiliyor.İşte bunlar Türk hakim sınıflarının işini kolaylaştırıyor ve rahatlıkla demokrasi oyununu oynayabiliyorlar.

Ama bir Şili'de 12 sene geçmesinerağmen Pinoşet bu oyunu oynamıyor.Çünkü orada emekçi kitleler demokrasinin tadını bir kere kendi tecrübesi ve çabalarıyla almıştır.Kitlelerin tecrübesi vardır ve Pinoşetin getireceği sözde "demokrasiyi" tanıyabilecek ve ayırt edebilecek durumdadır.Yada bir Arjantin'de burjuvazi demokrasi oyununu oynaya bilmesi için cuntacı generallerin başını yiyerek onları harcamak zorunda (!) kalmıştır.Ama Türkiye'de "demokrasi" getiren de,sonra ortadan kaldıran da ve yine tekrar yürürlüğe koyan da hep hakim sınıflar olmuştur.61 Anayasasının kısmi burjuva demokratik hakklar taşıması bu gerçeği değıştirmez.

Türk burjuvazisinin bir başarısı da,kitleleri esas olarak hep siyasetin dışında tutmayı başarmış olmasıdır.Devrimci hareket ise burjuvazinin bu başarısını boşa çıkaramamıştır.Her şeyden önce Türk burjuvazisinin bu başarısının nedenlerini bu güne kadar ortaya koyamayan devrimci teşkilatlar,kitlelere siyaset yapmanın içine çekme yöntemlerinin yolunu-yordamını da bulamamıştır.

Türk devletinin tarihsel olarak oluşmuş güçlü otoriter olma piskolojisi ve bunun kitleler üzerindeki etkisi Türk burjuvazisine, halka bir çok alışkanlığın empoze edilmesi kolaylığını vermektedir.Yunan düşmanlığı","Ermeni düşmanlığı" ve her şeyden önce-ki bu esası teşkil ediyor-"Kürt düşmanlığı" burjuvazinin elinde geriçi faşist Türk milliyetçiliğini ve şövenizmini geliştirmesine ve sürekli canlı tutmasına yaramaktadır.Ezen ve ezilen ulusların olduğu koşullarda daha farklı bir durum olmasına rağmen Türkiye'de bu olgu daha

güçlüdür. İşte bu gerçek, Türk egemen güçlerinin emekçi halkı kolaylıkla etkilemesinin şartlarını oluşturmaktadır. Bundan hareketle "vatan-millet-sakarya" anlayışı sürekli canlı tutularak burjuvazinin elinde, güçlü anti konünizm yanı sıra, kitleleri siyaset yapmanın dışında tutmasına yaramaktadır. Türk gericiliğinin Kürdistan'daki köklerine karşı, doğru ve sürekli bir mücadele yürütülemezse ve Türk halkı bu doğrultuda eğitilmezse siyasete esas olarak çekilemez.

Kitlelerin siyaset dışında tutulmasındaki bir başarı da sosyal demokratların ve revizyonistlerin, burjuvazinin şekillendirdiği siyaset yapma sınırlarına her zaman tabi olmalarıdır. Kitlelerin, her zaman bu sınırla içinde tutulmasına ve bu sınırların dışına çıkılmasını önlemek için özel bir ittina gösterilmiştir. Sosyal demokratların ve Türk aydınlarının bunda özel bir rol oynadıkları ve revizyonist hareketin de buna tabi olduğu devrimci hareket tarafından bilinmektedir. Ancak sosyal demokrat hareketin gerçek niteliği hakkında bırakalım emekçi kitleler içinde teşhir edilmesi devrimci kadrolar bile belli bir eğitime sahip değildirler. Revizyonizmin etkilerinin hala güçlü olması, sosyal demokrat hareketin kendi gerici rolünü oynamasını, her zaman kolaylaştırmıştır. Bu yüzden devrimci hareketin emekçi kitleleri etkilemesi bu güne kadar oldukça zayıf kalmıştır. Geldiğimiz günde sosyal demokrasi yeniden sahneye çıkma çalışmalarını sonuçlandırmıştır. Cuntanın kendisine bağlı sözde "sol" partiler kurması tutmayınca sosyal demokrasinin gündeme gelmesi kaçınılmaz oldu. Sosyal demokrasi bu gün en çok üzerinde tartışılan konu haline geldi tartışmalar genel olarak sol özel olarak devrimci hareketler arasında da yankı bulmuştur. Önümüzdeki günlerde bu sorun en çok tartışılacak konular arasında yer alacaktır.

İçinde bulunduğumuz objektif şartlar devrimci hareket için son derece olumsuz ve karışıktır. Yenilginin verdiği yılgınlık, pasiflik ve inancsızlık varlığını sürdürüyor. Bu durum, sadece tek tek unsurları değil, gurup ve teşkilatları da etkisi altına almıştır. Bir yandan faşizm göz açtırmıyor, öte yandan devrimci teşkilatlar toparlanmalarını bir çok yönüyle sonuçlandırmış değildirler. Ve yeni saflaşmalar ve bölünmeler yaşanıyor. Olumlu ve yenileştirici faaliyetin henüz kendisini hissettirmedigi bu koşullarda "yeni" sorunlar gündeme

gelmektedir.Esas yönüyle tehlikeli ve tamamıyla tasfiyeci bir özellik taşıyan sosyal demokrasi ile ittifak ve onunla birleşme sorunu gündeme gelmiştir.

Bu sorun faşizmin çizdiği sınırlar içinde siyaset yapma eğiliminide güçlendirmektedir.İllegal örgütlenmeyi ve çalışmayı likide etme özelliği taşıyan bu tartışmayı ilk defa Ecevit ve çevresinin kurduğu "Demokratik Sol Partisi"nin başlatması rastlantı değildir.Sosyal-demokratların pozisyonunda legal mücadelenin Türkiye topraklarında yürütülemeyeceği artık var olan deneylerle açıklık kazanmıştır.Buna rağmen solda,"demokrasiye geçiş" tartışmaları gittikçe olumsuz yönde ilgi toplamaktadır.Devrimci hareketin illegalitede daha sağlam ve kalıcı örgütlenmelerin acilliği ve kaçınılmazlığının gündeme gelmesi illegal örgütlenmeyi likide etme faaliyetini de gündeme getirmiştir.

Bu sorun üzerinde durmak,bu günün görevlerini doğru kavramak için özellikle önemlidir.Mücadele taktikimizin doğruluğu,önümüze güçlü eğilimler olarak çıkan,bir yandan sosyal demokrasi ile ittifak,diger yandan maceracılık sorununda açık net ve M-L görüşlere sahip olmaktan geçer.Hareketimizin "yeniden örgütlenme konferansı" bu soruna doğru bir şekilde kadrolarımızın dikkatini çekmiştir.Kürdistan'da emekçi halkımızın yeniden ama daha güçlü ve kalıcı olarak örgütlenmesi mücadele taktikimizin doğruluğunu gerektirmektedir.Bir yandan otonomist revizyonist Kürt milliyetçiliğinin TKP'nin kuyruğunda Türkiye'de liberal ve sosyal demokrat burjuva muhalefeti ile ittifak için beyhude çırpınışları diger yandan maceracıların sonuçsuz tahribatları bizim,başka şeylerin yanı sıra zorunlu olarak bu sorunlara eğilmemizi gerekli hale getirmiştir.

Geçmişte olduğu gibi,TKP revizyonistleri ve hempaları sınıf işbirlikçi siyasetlerinden vaz geçmemişlerdir.Aksine;revizyonist nitelikleri daha da gelişmiş,gericileşmiş ve açığa çıkmıştır.Onlar geçmişte AP ve Süleyman Demirel'le birleşmeye cesaret edemiyorlardı ama bu gün sadece liberal ve sosyal demokratlarla değil tutucu,konservatif diger gerici burjuva muhalefet partileri ile birliği savunuyorlar.Eski AP'nin devamı olan Doğru yol Partisi tam anlamıyla burjuva liberal bir partidir.Cuntayla bir ve aynı

amaca sahiptirler.Cunta bu ve diger gerici faşist partilerin yapmak istediklerini yapmıştır.

Kendi deyimleriyle "miletin daha fazla sıkılmaması" gerektiği sorusunda cuntaya sözüm ona muhalefet etmektedir.Gerici burjuva düzenin devamını sağlamada ve yönetimde ortaya çıkan sorunlarda cunta ile görüş ayrılığına düşmesi onun eski niteliğini terk ettiği anlamına katıyen gelmez.Bu ayrılıklar esasa ilişkin olmadığı gibi burjuva liberal nitelik te taşımamaktadır.

TKP revizyonistleri DYP'sine burjuva-demokrasisini savunma misyonunu yüklemektedir.DYP'ne SODEP ile SODEP'e de DYP ile ittifak kuması için çağırıda bulunmaktadır.Onlara akıl hocalığı yapmaya kadar işi vardırıyor.Ama bu partiler mirasçılarını ve devamlarını oldukları geçmiş burjuva partilerin zengin tecrübelerine ve pratiklerine sahiptirler.Onlar karşı devrimci rollerini nasıl oynayacaklarını çok iyi bilmektedirler.TKP'nin akıl hocalığına ise hiç ihtiyaçları yoktur.TKP'nin tek bir amacı vardır;DYP ile SODEP'in ittifakına dayanarak faşist cuntanın belirlediği siyaset yapma ortamında boy göstermektir.Bunun için,DYP ile SODEP'in çok kısmi de olsa belki bazı burjuva demokratik haklar getirebileceklerine bel bağlamaktadır.Ama TKP yanılıyor.Çünkü geçmişte 61 anayasasını demokrat partisi ruhuyla (46 ruhu) değiştirmek isteyen DYP'liler idi.SODEP ise Ecevit ve CHP'nin değil İsmet İnönü CHP'nin takipçisidir.Ve faşist cuntanın anayasasına evet demiştir.1985'in Nisan ayında yapılan SODEP küçük kurultayı bunun böyle olduğunu bir daha göstermiştir.Ayrıca 12 Eylül tartışmaları sırasında generallerin darbesi açıkça savunulmuştur.Yani kısacası Türkiye 12 Eylül konumuna bile burjuva parti muhalefetiyle gelemmez.Faşist cunta bunun önünü almıştır.Bunu aslında TKP'de bilmektedir.Gerçekte TKP'nin bütün derdi cuntanın faşist anayasasına rağmen bu düzene adepte olmak,değişik görünümelerde legale çıkmaktır. TKP'nin bütün bu amaçları,gerici taktikleri sınıf uzlaşması karşı devrimci bir nitelik taşımaktadır.Gerçek devrimci hareketin veniden toparlanıp gelişebilmesi için Türkiye'de TKP ve hempalarına,Kürdistan'da ise revizyonist kürt milliyetçilerine karşı aktif ideolojik mücadeleye her zamankinden daha fazla

önem vermek gerekiyor.Çünkü revizyonizmin en tehlikeli ve zararlı olduğu anlar,gerçek devrimci hareketin emekçi kitlelerle bağlarının oldukça zayıf olduğu anlardır.Devrimci durumun düştüğü,hareketliliğin yerine "sükunet ve suskunluğun" hakim hale geldiği ortamlarda yığınlık,pasiflik,apolitikleşme örgütsüzlük oldukça yaygın hale gelir.Bu durmu küçük burjuvazinin sözümlerine ona "yeni arayışları" takip eder.İşe revizyonizm,kötü rolünü en kolay bir şekilde bu ortamlarda oynar.Olumsuzluğun geleceğe güvensizliğin ve her yönüyle kargaşalığın yaygın olduğu ortamlarda gerçek devrimci hareketler de ortamdan ve revizyonizmden etkilenebilirler.Bu etki bazen büyük ve tehlikeli bir hal bile alabilir.Ne yazık ki işte bu etki yeniden Türkiye devrimci hareketini etkisi altına almıştır.Aslında çok nazik bir dönemden geçmekteyiz.Bu anlamıyla revizyonizmden etkilenme devrimci hareketi tasfiyeye götürebilir.Bu tehlike henüz belirgin olmamasına rağmen kendisini göstermiştir.Kürdistan'da ise hareketimiz dışında,diger bütün devrimci yurtsever teşkilat ve guruplar revizyonist Kürt milliyetçiliği tarafından çoktandır yutulmuştur.Yada güçlü etkisi altına alınmıştır.

Her şeyden önce,revizyonizme karşı etkili mücadele onu tanımaktan geçer.Bu gün revizyonizmin en çok üzerine durduğu sorun "demokrasi" sorunudur.Kenan Evren tarafından başlatılan "demokrasiye geçiş" tartışması sözde burjuva "muhalafet" partileri tarafından "sürdürülüyor." Türkiye ve Kürdistan'da hoşnutsuzluk kendisini tekrardan göstermeye başladı.Emekçi kitlelerin bu hoşnutsuzluğunun geliştireceğini ve daha büyük boyutlar alarak yükseleceğini bilen Türk burjuvazisi elini çabuk tutmak istiyor.Burjuvazinin bütün korkusu gerçek devrimci hareketin (radikal sol) devreye yasa dışı olarak girmesidir.Ecevitçi sosyal demokratların bu konudaki uyarıları boşuna değildir.

(Devam edecek)

**"OTONOMI " SORUNU ve MARKSİST-LENİNİST TUTUM
ÖZERİNE KISA BİR PERSPEKTİF.**

N.ZINAR

Not: Program taslağına ek olarak konferansa
sunulmuştur.

"Otonomi" Sorunu ve Marksist-Leninist tutum üzerine kısa bir perspektif.

Hareketimiz her şeyden önce, Kürdistan'da en kararlı ve en tutarlı sınıf mücadelesini vermek ve sürdürmek zorundadır. Bu konuda hiç bir kararsızlığa ve tutarsızlığa düşmeden sınıf mücadelesi temelinde ulusal ve sosyal kurutuluşu gerçekleştirmek amacındadır. Bu olmaksızın ulusal kurutuluş mücadelesinde emekçi sınıflar ve onların önderi başa geçemez ve ulusal kurutuluşu sosyal kurtuluşa kesintisiz bir şekilde yükseltip vardiıramaz. Bunu yaparken o, emekçi sınıfın bilincini baştan çıkarıp bozma faaliyetlerine karşı sınıf mücadelesini özellikle önemsemeli ve emekçi sınıfın burjuva-reformcu istem ve sloganlarla aldatılmasına asla izin vermemelidir.

Kürdistan'da ulusal öge güçlüdür, bu yüzden emekçi kitleler ulusal sloganlardan kolaylıkla etkilenebilmektedirler. Bir bakıma bu doğaldır. Ancak; ulusal ögeyi sınıf menfaatinden koparan ve ona vardiırmayan görüş ulusal kurtuluş sürecinde burjuva-milliyetçiliğine tekabül eder. Kürdistan'da emekçi sınıfın siyasal savaşımının garantisi sınıf mücadelesinden sapmamaktır.

1-Otonomist hareket merkezi sömürgeci ilhaka ve emperyalizmin hegemonyasına karşı değildir:

Kürdistan'da genel olarak,bugüne kadar cereyan etmiş olan ulusal hareketlerin bir kesimi her ne kadar geçici ve kendine özgü ilerici bir nitelik taşımışsada,otonomist hareketler (Mahabat Cumhuriyeti hareketi hariç) özel olarak "kendine özgü" gerici bir nitelik taşımaktadırlar.Elbetteki otonomist hareketin bu "kendine özgü" gerici yapısı ulusal kurtuluşun gelişim diyalektiği içinde geçicibir olaydır.

Bir ulusal hareket görünümünde olan "otonomist" harekette proleter yada devrimci demokratik programın varlığı aranıyor.Zaten,o; bu özelliklere sahip olmadı ve olamazda.Asıl aranan şey, otonomist hareketin,önderliğinin feodal burjuva ve imtiyazlı sınıf niteliğine rağmen nesnel olarak partik faaliyetinde ve kendi mücadelesi içinde emperyalizmi zayıflatıp zayıflatmadığı yada emperyalizme darbe vurup vurmadığıdır.

Bizim için asıl bakılması gereken yer burasıdır.Ama,otonomist hareket bu konuma sahip olmamıştır ve bugün böyle bir rol oynamaktan uzaktır.Aksine o zaman zaman şu yada bu emperyalist gücün hegemonyacı çıkarlarına alet olmuş,yada şu yada bu gerici faşist devletlerin kendi komşularına karşı kullandığı birer santaj unsuru durumuna düşmüştür.Otonomist hareket,emperyalist sistem ve sömürü düzeninin dışına çıkmayı amaçlamadığı için ister istemez Kürdistan devriminin ve emekçi halkımızın şu yada bu düşmanı güçlerle pragmatist uzlaşma ve çözümlerden yana olmuştur.Önderliğin sınıf yapısı,bu tür gerici uzlaşma ve çözümlere her zaman uygun düşmektedir.Kaldı ki gerçek MarksistLeninistler otonomist hareketi,sadece,Kürdistan'daki genel demokrasinin çıkarları açısından değil,emperyalizme karşıbölgesel (Orta-doğu) ve genel savaşım bilançosu ve sonuçları bakımından değerlendirmektedirler.

Otonomist hareket emperyalizmin vahşi sömürü ve talan hegemonyası şartlarında,Kürdistan'daki sömürgeci ilhak sınırları içinde çözüm arıyor.Kesinlikle o,emekçi halkımıza esaret boyunduruğunu vurmuş olan ilhakin parçalanmasını ve ortadan kaldırılmasını hedeflemiyor.Bu yüzden her ne kadar,

Kürt ulusal sorunu için yola çıktığını idda ediyorsa da gerçekten o Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yadsımaktadır ve pratikte ona karşıdır.Çünkü Kürdistan'daki her türlü ilhaka karşı olmadan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkından yana olunamaz.Zira ilhak bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının kabaca ve zorla,her türlü yol ve yöntemle çiğnenmesidir.Otonomist hareket Kürt ulusunun siyasal iktidarının tamamını emperyalizme zarar vermeden egemen ulusun elinde bırakarak kültürel ve yöresel bazı yönetim kurumları için mücadeleyi sorunun çözümü için yeterli sayıyor.Böylece Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ilhaka karşı olmaktan çıkarılıyor ve ilhak değişik biçimler altında meşrulaştırılmış oluyor.İlhakın değişik biçimlerle de olsa kalkmadığı ve sürdüğü şartlarda bir çözüm tamamen siyasal planda gericiliği simgeler.İlhaklar ve emperyalist hegemonya sıkı sıkıya birbirlerine bağlı olduklarından ilhaklara karşı olunmadan anti-emperyalist olunamaz.Emperyalizme karşı mücadele kesinlikle ilhaklara karşı mücadeleyi gerektirir.İlhak gerçeği emekçi halkımızın kendi kaderini tayin hakkını engelleyen en önemli unsurdur.Bu yüzden ilhaka karşı mücadele Kürdistan'da ulusal baskıya karşı mücadeledir.Otonomist hareket ilhaka karşı olmadığı için genel anlamıyla ulusal baskıya da karşı değildir. Onun kültürel ve yöresel yönetim konusunda ileri sürdüğü gerici reformist talepleri bu gerçeği gizlemeye yetmez.Kürdistan'da ulusal sorunun çözümü,emperyalizme karşı savaşı ve siyasal iktidarın alınmasını hedefliyor;yani,feodal burjuva ve sömürgeci düzenin ve emperyalizmin devrilmesini,onun sınırları dışına çıkmayı gerektiriyor.Oysa otonomist hareket emperyalizmi sağlamlaştıran onun hegemonyasını değişik biçimlerde devam ettiren harekettir.Emperyalizmi sayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareket değildir.Bu açıdan da dünya anti-emperyalist demokratik hareketin ilerici bir parçasını oluşturuyor.

2-Otonomist hareket,feodal burjuva sınıfların kendi imtiyazlarını kuruma ve geliştirmenin hareketidir.

Genel itibarıyla Kürdistan'daki feodal burjuva sınıflar emperyalizmin ve ona sıkı sıkıya bağlı iktisadi ve sosyal dayanaklarını oluşturuyorlar. Bunun doğal sonucu olarak

Kürdistan hakim sınıflarının önemli bir kesimi mevcut iktidarlarla işbirliğini sürdürmektedir. Oysa belli bir kesimi ise bazı koşulların bir araya gelmesi sonucu merkezi iktidarlara baş kaldırmışlardır. Bu baş kaldırı düzenin sınırları içinde biçimlenip yine düzenin sınırları içinde kendi varlığını sürdürme yolunu seçmiştir. İşin içine hegemonya için kıyasıya mücadele eden büyük emperyalist güçler ve gerici iktidarlar girince durum daha farklı bir görünüm almaktadır. Kürdistan'daki feodal burjuva sınıfların belli bir kesimini oluşturan ve buldukları bölgelerde tam anlamıyla, dış güçlerin de desteğiyle iktisadi ve siyasi olarak belli birer otoriteyi temsil eden bu güçler varlıklarını sürdürmektedirler. Bu güçler, Bazılarının tanımladıkları gibi bileşen olarak kesinlikle küçük burjuva tabaklarına tekabül etmemektedirler. Sınıfsal bileşimleri gerçekte feodal ve burjuvadır. İktisadi olarakta imtiyaz sahibidirler. Küçük burjuva katmanların belli ölçülerde bu hareketten etkilenmesi ve bu harekete katılması bu gerçeği değiştirmez. İşte bu yüzden Kürdistan'daki hakim sınıfların bu belli kesimlerinin merkezi otoriteye siyasi başkaldırıışlarının iktisadi temelini geçmişten devr aldıkları imtiyazları oluşturmaktadır. Bu imtiyazlarını korumak ve geliştirmek isteyen feodal burjuva kesimler siyasi olarak taleplerini "otonomide" somutlaştırmaktadırlar. Başka türlü davranmaları sınıfsal yapılarından iktisadi ve siyasi konumlarından dolayı mümkün olmaz. Siyasi planda düzen sınırları içinde merkezi devletle anlaşma şeklinde kendisini tezahür eden politik davranışları bunun somut göstergesidir.

Otonomi aracılığıyla bu kesimler, merkezi devletle uzlaşma ve anlaşma sonucu iktisadi ve siyasi olarak imtiyazlarını geliştirmek için başa geçmeyi hedeflemektedirler. Bu onları emperyalizm şartlarında hegemonyacı emperyalist güçlerin kolları arasına düşürmektedir.

Otonomist hareket, gerçek anlamda bugün artık "savaş ağaları" durumuna dönüşmüş ve rahatlıkla şu yada bu emperyalist ve gerici faşist diktatörlükler tarafından kullanılabilir durumda olan belli feodal burjuva kesimlerin sınıfsal ve iktisadi çıkarlarına denk düşmektedir. Geçmiş tarihsel paratik ve bugünkü konumları ve oynadıkları rolleri bunu açıkça

sergilemektedir.

3-Otonomist hareket Kürdistan'da ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini reformizme etmenin aletidir.

Tüm uluslararası drumun özünü,bugün daha çok ve daha açık bir şekilde görüldüğü gibi hala bugünkü yapısıyla emperyalizmin iktisadi siyasi ve askeri ilişkileri bütünlüğü oluşturuyor.Uluslararası ilişkilerde emperyalizmin bu konumu bizim ülkemizde de ulusal kurtuluş hareketi süreçlerinde reformcu hareketi yaratmıştır.

Emperyalist siyaset boyunduruk altındaki ülkelerde de reformcu bir hareket yaratma ve reformculuğu aşlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştır,yapmaktadır.Geri ve bizim gibi sömürge ülkelerde bu durum nisbeten daha kolay ve daha açık bir şekilde görülmektedir.Yaratılan reformcu hareket ulusal kurtuluş ve anti-emperyalist savaşları sabote etmek için hemen bir çok durumda kullanılmaktadır.Bu olanak bizim gibi ülkelerde feodal burjuva sınıflarla çeşitli emperyalist güçler arasındaki yakınlaşma ve işbirliğinden gelmektedir.Çok amaçlı bir işbirliği niteliğini gösteren bu reformcu hareket hemen her durumda bugüne kadar ulusal hareketi "destekleyip" başa geçmeyi başarmıştır.Öte yandan ise bu hareket önderliği çeşitli emperyalist güçlerle gizli yada açık tam bir uyum içindedir.Ülkemiz ve bölgemiz orta-doğuda emperyalist ve sosyal emperyalist dizginsiz hegemonya koşullarında onlarla işbirliği içinde,tüm devrimci sınıf ve hareketlere karşı gerici saldırgan niteliğini de taşımaktadır.Ülkemizde bunun açık somut örnekleri görülmüştür.Niteliği gereği reformcu olan otonomist hareketin sözcüleri ve önderleri her fırsatta devrimci ve hatta komünist oldukalarını bile beyan edebiliyorlar.Böylece otonomist harekete Marksist-Leninist bir görünüm vermeye çalışıyorlar.Emperyalizmin sınırları içinde çözüm arama başlı başına reformculuktur.Ancak otonomist hareket ulusal kurtuluş hareketimizi emekçi köylü yığınların toprak sorunundan koparmakla reformcu niteliğini çarpıcı bir biçimde sergilemektedir.

4-Otonomist hareket toprak devriminin ve demokrasinin reddidir.

Otonomist harekette toprak devrimi sorunu asla yer almaz,ama; toprak devrimi ulusal kurtuluş hareketimizin özünü teşkil etmektedir. Öyle ki ulusal kurtuluş hareketimizin demokratik niteliği ve ülkemizin tam anlamıyla demokratlaştırılması buna bağlıdır.Aksi taktirde ulusal hareketin temel ordusunu temsil eden köylü katmanların harekete geniş katılımı sağlanamaz ve bunun doğal sonucu olarak ta güçlü bir ulusal hareket yaratılamaz.

Kürdistan köylü yarı-feodal ilişkilerin hala hakim olduğu ve yaygın köylü kitlelerinin bulunduğu bir ülkedir.Bu yüzden toprak devrimi olmadan ulusal sorunun çözümü ülkemizde düşünülemez.Demokrasi sorunu da buna sıkı sıkıya bağlıdır.Ulusal kurtuluş mücadelemizde esas koşul bu olduğuna göre ve otonomist harekette bunu red ettiğine göre demokrat bir niteliği bile olamaz.Otonomist hareketin feodal burjuva niteliği ve emperyalist güçlerle içine girdiği itifaklar onu ulusal kurtuluşumuzun esasına karşı çıkarmaktadır.Sadece bu niteliği bile onun gerici olduğunun açık göstergesidir.Diline doladığı demokrasi sorununda da böylece nasıl yalan ve sahtekarlık yaptığı da ortaya çıkıyor.Toprak devriminin ulusal kurtuluş devrimimizin ana hedefine koymayan ve bu sorunu emperyalistlerle işbirliği ve ilhakın değişik biçimlerinin süreceği koşullarda "çözmeyi" amaçlayan otonomist hareketin demokrasi için mücadele ettiği söylenemez.

Bütün bu ana nedenlerden dolayı biz Marksist-Leninistler anti-otonomist bir konumda olmak zorundayız.Otonomist hareket gerici ve emperyalist güçlerin her zaman kullanabileceği tehlikeli bir akımdır.Bu da bizler açısından kararlı,sabırlı ve sürekli bir karşı propağandayı zorunlu kılıyor.Emekçi halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde eğitimi bir anlamıyla buradan geçer.

KAPİTALİST-EMPERYALİST KRİZ DERİNLEŞİYOR.

G.ROKEN

KAPİTALİST-EMPERYALİST KRİZ DERİNLEŞİYOR.

Bu günkü durum oldukça karışıktır.Dünya genelinde,kapitalist toplumun neden olduğu derin çelişkiler yeni alt-üst oluşları ortaya çıkarmaya devam ediyor.Çelişkiler yumuşamıyor aksine daha da keskinleşiyor.yeni iktisadi buhran ve krizlerin ortaya çıkmasına neden olan bu çelişkiler yumağı çağımıza damgasını vurmaktadır.

Bir yandan kapitalist-revizyonist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki,emperyalist güçler ve devletler arasındaki çelişkiler,öte yandan;sosyalizm ile kapitalizm ve ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki temel çelişkiler çağımızın ana özelliklerini oluşturmaya devam ediyor.

Bütün revizyonist anti-Leninist teori ve sözde düşüncelere karşın bu çelişkiler varlığını sürdürüyor ve bize çağımızı olduğu kadar ülkelerimizde tanınmanın olanağını veriyor.Bizler Marksist-Leninistler biliyoruz ki ancak bu çelişkilerin bilinmesi ile çağımızı tanıyabilir ve bu çelişkilerin çözümü ile esas olarak çağımızı dönüşüme uğratabiliriz.Bütün olarak burjuvazi ve onun en büyük destekçisi olan revizyonist,bu gerceği çarpıtmak ve örtbas etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.Ancak bütün çarpıtma ve engellemelere karşı proletarya ve ezilen emekçi halklar bunu öğreniyor ve bu çelişkilerin çözümü için mücadeleye atılıyorlar.Bu günkü alt-üst oluşlar ve güçlü kargaşalıkların kavranması ve teorik çözümü,bu çelişkilerin Leninist kavranışından geçer.Başta sovyet modern-revizyonistleri olmak üzere bütün anti-marksist Leninist güçler ise leninist emperyalizm tahlillerini red etme ile başladılar.Ardından Leninist devrim teorisine saldırdılar.Amaçları,proletaryanın ve ezilen halkların,çağımızı ve onun dönüşüm yolunu tanımaz ve bilinmez hale getirmektir.

Günümüzde iktisadi,siyasi ve askeri buhranlar ve krizler bütün şiddeti ile sürüyor.Kapitalist-revizyonist dünyayı her gün daha çok girdabına çeken bu krizin ana merkezinde aşırı üretim yanı üretimde anarşi bulunmaktadır.Günümüzde dünya ekonomik bunalımı özünde önceki bunalımlar gibidir.Karl Marks'ın dahiane bir şekilde açıkladığı ve tarihin de kanıtlandığı bunalımlar kapitalist sistemin kaçınılmaz olgusudur.Aşırı üretim demek toplumun ihtiyaçlarını karşılaması demek

değildir.Tersine emekçi kitlelerin satın alma gücü sınırlıdır demektir.Mallar satın alınmayınca üretim düşer,fabrikalar kapanır,işçiler sokağa atılır,işsizler ordusu büyür.Nitekim bu gün,örneğin ABD'de Reagen'ın başkan olmasından önce 6 milyon işsiz varken şimdi 15 milyonu aşkın işsiz vardır,yani başka bir deyişle çalışan nüfusun 10%'a yakını işsizdir.Sovyetler Birliğinde 6 milyon,Çin'de 20 milyon,Avrupa ülkelerinde ise büyük emperyalist ülkelerin her birinin ikişer-üçer milyon işsizi vardır.Enflasyon ise kapitalist ekonomik sistemin ürünü olarak gittikçe dünya ölçüsünde artmaktadır.Kapitalizmdeki meta paylaşım bunalımı aşırı üretim bunalımına dönüşür.Çünkü kapitalist ekonominin varlık nedeni meta üretimidir.Üretim bunalımı hem mümkün ve kaçınılmazdır.Bunalımlar kapitalizmin niteliğinden,kapitalist üretim biçiminin uzlaşmaz temel çelişkisinden kaynaklanır.Bunalım bunalımı bekler.Kapitalizmin eşitsiz gelişimi yasaı rekabeti had safhaya ulaştırır.İşte burada savaş hazırlıkları başlar.Bu gün var olan silahlanma yarışı ve dünyamızı yeni bir emperyalist paylaşım savaşına sürükleme isteğini büyük-müazzam hazırlıkları sürüyor.

Olaylar ve yeni gelişmeler gösteriyorki günümüzde uluslararası durum ciddiyetini karuyup,halkların özgürlük ve bağımsızlıklarını ve "barışı" tehdit ediyor.Ağır ekonomik bunalım,burjuva revizyonist sisteminin tüm çürüyüşünü ortaya çıkardı.Büyük emperyalist devletlerin,özellikle de süper devletlerin yayılcı ve hegemonyacı siyasetleri bu çürümüşlükle mevcut durumu gerginleştiren doğrudan rolü oynuyor.Amerikan emperyalizmi Sovyet-sosyal emperyalizmi ve uşaklarının müdahale etmeye,yeni gerginlik ve çatışmaları körüklemeye çalışmadıkları dünyanın bir bölgesi yoktur.Bu gerginlik ve çatışmalar yalnızca bu ülkelerin "barışını" değil tüm dünya "barışını" da tehdit ediyor.Süper güçlerin savaş bütçeleri daha da artıp yeni rekorlar kırdı.Emperyalist,özellikle de iki süper devlet bütün bu girişimleri sözüm ona denge adına yapıyorlar.Dengeyi hegemonyacı ihtirasları doğrultusunda,askeri şantajları ile ülke ve halklara karşı gürüstikleri faşist saldırıları hakkı çıkarmak gerekçesi olarak kullanıyorlar.NATO ve VARŞOVA paktları aracılığı ile bu girişimlerini güçlendiren ve yayan emperyalist güçler Avrupa ve dünyanın sıcak savaş bölgelerini oluşturan ülkeleri savaş

hazırlıkları ile çınlar hale getirdiler.Bütün dünyayı,1982 yılında silahlanma harcamaları 500 milyar dolar iken bu gün 1000 milyar doları yanı 100% bir artışı buldu.Bu korkunc askeri harcamalar ve üretilen korkunc silahlar boşuna yapılmıyor.Stalin'in dediği gibi "emperyalist gevezelik etmek için değil savaşmak için silahlanırlar." Burjuvazi ve revizyonistler bu gerçeği örtbas etmek için,emperyalizmin niteliğinin değiştiğini ve savaşların artık kaçınılmaz olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar.Böylece emperyalistlerin işlerini rahatlıkla görmelerini sağlamak istiyorlar.İşçi sınıfı ve halkların gerçeği görmeleri engellenmek isteniyor.

Oysa kapitalist-emperyalizm dünya ölçüsünde var olduğu müdetçe emperyalist savaşlar kaçınılmazlığını korur.Bu,iradi değil,ama;kapitalistrevizyonist sistemin nesnel niteliğinden dolayı böyledir.Kapitalist ülkeler arasındaki savaş,genellikle onların dünya pazarı üzerindeki rekabetlerinin ve bu nedenle emperyalist burjuvazinin sınıf hakimiyetini tamamlamanın,işçi sınıfına ve emekçi halklara boyun eğdirmenin ana ilkesi olan militarizmin sürekli silahlanmasının doğal bir sonucudur.

Öte yandan emperyalist,sosyal emperyalist güçler NATO ve VARŞOVA askeri paktların aracılığıyla halklara nükleer savaş tehditleri ile şantaj yapmak istiyorlar.Ancak halklar biliyorlarki ne Amerika nede Sovyet koruyuculuğu nede NATO nede VARŞOVA askeri paktı gerçek barışı,özgürlük ve bağımsızlığı getirmez.Tersine; askeri paktların kesin kes kaldırılmaları,başta Vaşington ve Moskova'nın olmak üzere diğer emperyalist merkezlerin dünyayı bağladıkları siyasal ve ekonomik zincirin parçalanması gerçek barışı,özgürlük ve bağımsızlığı getirir.

Süper devletler ve diğer emperyalist güçler silah ve ekonomik "yardım" aracılığıyla,kendilerine bağladıkları ülkelerden,mali sermayelerinin boyun eğdirici gücü yardımıyla da yeni ayrıcalıklar istemek için bir fırsatı kaçırmıyorlar.Mali,askeri ve diplomatik emperyalist ağa takılmış olan gelişmemiş ülkelerin emperyalist ülkelere olan toplam dış borçları 1984 yılı rakamlarına göre 970 milyar dolardır.Bu rakam 1977 yılı toplam dış borçların üç katı kadardır.Toplam dış borçların yarıya yakını-380 milyar dolarLatin-Amerika ülkelerine aittir.170 milyar

dolar ise Afrika ülkelerinin dış borçlarını oluşturmaktadır.Geri kalan ise Asya ve bazı ülkelerin dış borçlarıdır.Bu gerçek,geri kalmış ülke halklarını tam bir yoksulluğa ve sefalete mahkûm etmiştir.

Emperyalist,sosyal-emperyalist güçler silah,tehdit,dolar,ruble ve casuslar kullanıp bu kitalardaki durumu istikrasız tumaya, ülkeleri ve halkları birbirlerine düşürmeye,gerginlik ocaklarını yanık tumaya çalışıyorlar.Yerel savaşları körükleyerek feodalburjuva iktidarları birbirlerine düşürüyor ve bunu,hegemonyalarını yayma ve güçlendirmenin bir aracı yapıyorlar.Haklı savaşlara, ulusal ve sosyal kurtuluş devrimlerine sızmaktadır geri kalmayan emperyalist güçler,bu haklı savaşları açıktan ezmek yada yolundan saptırmak için her şeyi mübah sayıyorlar.Onlar her alanda sürdürdükleri vahşi ve dizginsiz rekabetleri yanısıra halklara karşı gizli yada açık ittifaklarda yapıyorlar.Örneğin 1982 yılı ortadoğu olayları,Vaşington ve Moskova emperyalistlerinin çevirdikleri dolapların,bu bölgede yarattıkları ağır durumun İran'a,Afganistan'a,Basra-korfezi ve orta-doğu'ya,dünyanın çeşitli bölgelerine ve ülkelerine,özellikle de Filistin halkına karşı tezgahladıkları pazarlıkların açık belirtisiydi.Asya,Afrika ve Latin-Amerika'da emperyalistler hergün dolaplar çevirmeye devam ediyorlar.

Emperyalist süper devletlerin saldırgan siyasetleri "görüşmeleri" çıkmaza sokmuştur.Barış,gerginliği azaltma yada uluslararası güvenlik konularında yapılan Cenevre zirvesi bile bir sonuç vermedi ve veremezdi.Zirve öncesinde Amerikan ve Sovyet diplomasisi Asya,Afrika,Orta-Amerika ve bölgemiz Orta-doğu sorunları üzerinde bir dizi gizli görüşmeler yaptılar.Bu bölgelerde halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına karşı eylemlerini uyumlu kılmaya çalıştılar. İki süper devlet arasında bu pazarlıkta,daha önceleri olduğu gibi, anlaşma ve rekabet yanyana gidiyor ve halkların özgürlük ve bağımsızlıklarına karşı tehlikeli sonuçlar hazırlıyor.Gerçek Marksist-Leninistlerin dediği gibi "her iki süper devlet ortak işler görüyorlar,kapıştıklarında ise faturayı başkaları ödüyor."

Süper devletler Cenevre'de kendi kendilerini silahlandırmayı değil,silahlanma hakkında ve dünyanın öteki ülkeleri üzerinde hegemonyalarını pekiştirme ve genişletme hakkında karar

aldılar.Ne ABD nede Sovyet sosyal-emperyalistleri silahsızlanmayı istemiyorlar.Bu iradi olmadığı için silahsızlanmayı gerçekleştiremezler.Cenevre zirvesi bunu yeniden kanıtladı.Resmi anlaşmalar olsun yada olmasın silah yarışı sürekli tırmanarak süper rekorlar kırdı.Stratejik silahlarda indirim anlaşması denen SALT-I 1972'de Brejnev ile Nikson arasında,daha sonra SALT-II 1979'da Carter ile Brejnev arasında imzalanmıştı.O günden bu yana her iki süper devletin stratejik silahları yaklaşık üç kat arttı.Yapılan bütün burjuva-revizyonist propağandalar bu gerçeği gizleyemiyor.Diğer sorunlarda olduğu gibi bu sorundada gerçek Marksist-Leninistlerin teorik tezleri doğruluğunu kanıtıyor.

Belirtmek gerekirken,zirveden sonra kültür ve spor anlaşması gibi ikinci hatta üçüncü dereceden bir anlaşmadan başkası açıklanmadı.Kuşkusuz ki iki süper devletin şefleri bu tür anlaşmalar yapmak için İsviçre yolunu tutmamışlardı.Sözkonusu olan emperyalist pazarlıklardı. Bu pazarlıkta da (Cenevre) görüldüğü gibi süper devletler bütün dünya halklarının özgürlük ve bağımsızlığına karşı ana tehdit olmaya devam ediyorlar.

Emperyalist süper devletler hegemonyalarını sadece Dolar ve Rubleyle değil,ama; gerektiğinde doğrudan doğruya ülkeleri işgal ederek yaygınlaştırıyorlar.Geçmişte sayısız örnekler yanı sıra Granada ve Afganistan'ın doğrudan işgalleri gibi.Bu örnekler de gösteriyor ki terörizm bu süper haydutların devlet politikalarıdır.

Uluslararası iktisadi,siyasi ve askeri krizler en çok geri kalmış ülkeleri etkilemektedir.Emperyalistler,Asya'nın,Afrika'nın ve Latin-Amerika'nın geri kalmış bağımlı ülkelerinde yükselen halk muhalefetlerini bastırmak,hegemonyalarını bu ülkelerde de kolaylıkla yürütebilmek için faşist diktatörlükleri yaygınlaştırdılar. Faşist diktaların tıkanıdığı yerlerde ise sosyal-demokrat hareketlere iktidar yolunu açıyorlar.1970'lerle birlikte bir dizi ülkelerde faşist diktatörlüklerle kanlı iktidarlarını kurdular.1975 yılından sonra ise yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş muhalefetinin doğrudan baskılarıyla burjuvazi ve emperyalistler taktik değiştirerek duruma göre,ya faşist-diktaları,İspanya,Türkiye,Arjantin vb ülkelerde olduğu gibi "demokrasi" oyunuyla kılıflamaya çalışıyorlar,yada bunu

yapamadıkları yerlerde doğrudan sosyal-demokrat iktidarların kurulmasına destek oluyorlar. İran ve Nikaragua devrimleri ile bir çok ülkede devrimlerin eşikte beklemesi ve ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi burjuvaziye ve emperyalistleri bu taktige başvurmaya zorluyor. Kriz içindeki kapitalist-revizyonist sistemde burjuvazi ve emperyalistler sosyal-demokrat kartlarını oynuyorlar. Gerçekten de, sosyal demokrasi, kriz içindeki bu çürümüşsalak sistemde burjuvazinin ve emperyalistlerin (duruma göre) bir taktigini oluşturuyor.

Ama proletarya ve ezilen halklar bütün gerici girişim ve taktiklere rağmen, grev ve gösterilerden, ulusal özgürlük ve bağımsızlık için silahlı ayaklanmaya kadar çok yanlı mücadelelerini yükseltiyorlar. Ulusal ve sosyal kurutuluş devrim hareketleri bütün dünyada atağa kalkmış bulunuyor. Bu mücadelede, uzun zaman zayıf kalan komünist etkinlik, gittikçe kendisini, modern-revizyonizmin büyük zararlarına rağmen hissettirmektedir. ABD emperyalistleri cepheden cepheye - İran, Nikaragua ve diğer bir çok ülkede - yenilgiye uğratılırken, sovyet sosyal-emperyalistleri ve uşakları da Eritre, Tigre, Afganistan vb ülkelerde darbe üzerine darbeler yiyiyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri 6 senedir Afganistanı işgal altında tutuyor. Amerikanci dinci, kralcı feodal-burjuva harekete rağmen Afganistan halkının sosyal-emperyalistlere ve Kabil'deki uşaklarına karşı mücadelesi 6 senedir sürüyor. Afganistanı kolayca işgal edeceklerini sanan Moskova şefleri, bir zamanlar Vietnam'da Amerikan saldırganları gibi çıkmadıkları ve hiç bir zaman da çıkmayacakları bir çarka kapılmış bulunuyorlar. Propağandalarında ezilen halkların mücadelesini sözde destekler görünen sovyet sosyal-emperyalistlerinin demogojik maskesi Afganistan'da bütünüyle düşüyor. Eritre, Tigre, Filistin vb ülkelerde aynı akibete uğruyor. Teslimiyetçi Kürt milliyetçilerinin beyhude bütün çabalarına rağmen sovyet Sosyalemperyalistlerinin maskesi Kürdistan'da da düşüyor. Irak devletini halkımıza karşı 1962 yılından beri silahlandıran, sömürgeci faşist T.C.'ye ve Kenan Evren'in generaller çetesine milyarlarca dolarlık kredi ile -1967'den bu güne kadar toplam 2 milyar 250 milyon dolarlık kredi vermiştir- ekonomik ve diplomatik yardım veren Moskova'nın yeni burjuva şefleridir. Bütün bunlar ülkemizde

siyasal durumu ağırlaştırılan etkenlerdir.Bu etkenlerin başında,ayrıca, emperyalist savaş hazırlıklarının Kürdistan'daki biçimlenişide gelmektedir.

ABD ve NATO,müttefikleri olan Türkiye'yi de buna göre hazırlıyorlar.Özellikle 12 Eylül faşist darbesini takip eden yıllarda bu daha açık bir görünüm aldı.Türkiye'ye yeni askeri krediler sağlandı.Özellikle Kürdistan'da bir çok askeri üs kuruldu ve NATO'nun çevik kuvvetler ordularının Kürdistan'a yerleştirilmesi kararlaştırıldı.Van'da,Ağrı'da,Muş ve Hakkari'de yapılan yeni askeri üsler ve havaalanları ABD ve NATO'nun direktifleriyle yapılmıştır.Bu Türk hakim sınıflarında kısa ve uzun vadeli çıkarlarına uygundur.

Pentagon'un "yıldız savaşları" projesi Türkiye'ninde "yeni savunma sistemleri"ne uygun olarak hazırlanmasını kapsıyor.Sovyet füzelerini durdurmak için bu "yeni sistemler" Türkiye'ye de yerleştirilmek isteniyor.40 Km.lık menzilli nükleer başlık taşıyan füzeler yerine,modern nükleer başlık atan toplar ve F-16 uçaklarına 250 ile 500 Km menzilli nükleer başlıklı füzeler yerleştirilecek.

Son olarak,Türkiye,Dünya bankasından aldığı 80 milyon dolar kredi ile Anadolu'ya ve Kürdistan'a 58 yeni hububat siloları kurmak istiyor.ABD buna ek bir kredi vererek bu projeyi genişletip kendi deyimleriyle "Orta-doğu'daki her hangi bir geniş kapsamlı bunalımda kullanma" hakkına sahip olmak istiyor.

Başka bir çok şeyin yanı sıra bütün bunlar gösteriyor ki Türkiye'deki sömürgeci faşist-diktatörlük,ABD ve müttefikleri emperyalist güçlerin hegemonyacı savaş hazırlıkları doğrultusunda hazırlanıyor.Ama bu hazırlıklarında özellikle Türkiye-Kürdistan'ını seçmesi tesadüfi değildir.Bu; hem ilerde kaçınılmaz olarak baş gösterecek olan Kürdistan ulusal ve sosyal kurutuluş devrimini boğmak ve hemde jeopolitik konumundan dolayı Kürdistan'ı bir sıçrama alanı olarak kullanmak isteginden dolayıdır.Sömürgeci Türk ordularının üçte ikisi Kürdistan'a taşınmıştır.Türk ordusu Kürdistan'ın coğrafik koşullarına göre eğitilip hazırlanıyor.Son 4 senede bu yana Türkiye'de yapılan 14 askeri tatbikattan 10'u Kürdistan'da yapılmıştır.Emperyalistler ve Türk sömürgeci güçleri Kürdistan'ı bir savaş alanı,emekçi halkımızıda

emperyalist savaşta ayaklar altında gidecek "kurbanlık" sayıyorlar.

Emperyalist kriz ÷lkemiz K÷rdistan'ı da değişik bir tarzda g÷çlü bir tarzda etkilemektedir.Halkımızda diğer emekçi halklar gibi bundan büyük acılar çekmektedir.Tek çıkış yolu:Marksist-Leninist teorimizle emekçi halkımızı siyasi olarak egitmek ve örg÷tlemektir.Ancak böylece maddi bir güç olarak düşmanlarımızın karşısına dikilebiliriz.

sayı 7 için düzeltme cetvelidir.

Sayfa	satır	yanlış	doğru
10	son	araştırdılar.	araştırdı.
16	4	anti-sömürgeci	onu anti-sömürgeci
23	10	için rusyayı	verin rusyayı
24	33	tutulmalı	tutulmamalı
32	8	sos.emp.benim.	sos.emp.karşı mücadeleyi benimsemişti.

57 ve 58 çift basılmıştır.

61.sayıfadaki son 6 satır sayfa 59'a aittir.Yanirağmen kapitalizm.....

66	13	ve Arnavutluk	Çin ve Arnavutluk
66	27	Marksizmin	Marksizm
67	20	hareketinin 20 yy'ın	hareketinin merkezinin 20 yy'ın
67	25	kökü	köklü
67	26	ulusal sorunu	ulusal sorunun
68	27	olmay	olmaya
69	4	kesim	kesin
69	27	da dahil	de dahil
75	6	kızıl ordu Mao	kızıl ordu Çu-Mao ordusu
76	21	olduğundan	olmadığından
78	13	kedisi	kendisi
79	1	yaratmakta	yaratmak da

